

SBÍRKA
KÁRNÝCH ROZHODNUTÍ
ČESKÉ ADVOKÁTNÍ KOMORY
2002–2003

SOUHRNNÉ REJSTŘÍKY
KE KÁRNÝM ROZHODNUTÍM
ČESKÉ ADVOKÁTNÍ KOMORY
1991–2003

Česká advokátní komora
PRAHA 2004

O B S A H

SBÍRKA KÁRNÝCH ROZHODNUTÍ ČESKÉ ADVOKÁTNÍ KOMORY 2002–2003	3
Předmluva	5
Rok 2002	7
Rok 2003	59
Věcný rejstřík ke kárným rozhodnutím ČAK 2002 – 2003	125
Rejstřík právních předpisů ke kárným rozhodnutím ČAK 2002–2003	133
SOUHRNNÉ REJSTŘÍKY KE KÁRNÝM ROZHODNUTÍM ČESKÉ ADVOKÁTNÍ KOMORY 1991–2003	137
Souhrnný věcný rejstřík ke kárným rozhodnutím ČAK 1991–2003	139
Souhrnný rejstřík právních předpisů ke kárným rozhodnutím ČAK 1991–2003	167

Sbírka kárných rozhodnutí ČAK za období 1991 až 1997 viz zvláštní číslo Bulletinu advokacie – březen 1999. Sbírka kárných rozhodnutí ČAK za období 1998 až 1999 viz zvláštní číslo Bulletinu advokacie – březen 2001. Sbírka kárných rozhodnutí ČAK za období 2000 až 2001 viz zvláštní číslo Bulletinu advokacie – červen 2002.

**SBÍRKA
KÁRNÝCH ROZHODNUTÍ
ČESKÉ ADVOKÁTNÍ KOMORY
2002–2003**

Sestavil a upravil
JUDr. Jiří Melichar

PŘEDMLUVA

Vážené kolegyně, vážení kolegové,

dostává se Vám již čtvrtého pokračování Sbírký kárných rozhodnutí České advokátní komory.

Kárným proviněním je závažné nebo opětovně zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi zákonem o advokacii nebo stavovským předpisem.

Jsou-li pravidla pro chování advokáta vymezena explicitně, pak jejich porušování znamená zpravidla vědomé riziko advokáta, který se rozhodne tato pravidla z nějakého důvodu nerespektovat. Uveřejněná rozhodnutí kárných senátů v naznačeném okruhu delikvence pak systému práce advokáta spíše než prvek poučení mají význam jakéhosi mementa.

Složitějšími případy jsou kárná provinění spočívající v porušení principů, které jsou mnohdy v pravidlech profesionální etiky jen naznačeny.

Činnost advokáta je činností vysoce exponovanou, vypjatou, konfliktní, v poslední době téměř rizikovou. Klademe si otázku, kde jsou hranice přípustnosti našeho profesního chování, co lze ještě považovat za ochranu a prosazování práv a oprávněných zájmů klienta, kdy již advokát nejedná čestně a svědomitě, kdy selhává v důsledném využití zákonných prostředků uplatňovaných v zájmu klienta, kde jsou dány meze přesvědčení advokáta o tom, co je pro klienta prospěšné. Tato problematika je ovlivněna a složitě komplikována povahou základní povinnosti advokáta chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny (pokud ovšem nejsou v rozporu se zákonem nebo se stavovským předpisem), a to i v situacích, kdy samo chování klienta, v souvislosti s nímž se na nás klient obrací, bylo nejen v rozporu s morálkou, ale i v rozporu se zákonem.

Připodobníme-li advokátní komoru k živoucímu organismu, nevyhneme se úvaze o tom, že předpokladem jeho existence je vývoj takového jeho orgánu, který plní jeho detoxikační funkci. Bez tohoto orgánu by byl organismus odsouzen k zániku. S použitím jistě literární paralely lze tvrdit, že tuto funkci zastávají kárné orgány České advokátní komory.

PŘEDMLUVA

Pomocníkem při hledání odpovědí na otázky mající za cíl rozlišit dovolené od nedovoleného je Sbírka kárných rozhodnutí.

Zbývá dodat, že toto vydání sbírky za roky 2002–2003 obsahuje kompletní věcný rejstřík všech rozhodnutí ve sbírce dosud vydaných.

Je třeba vyslovit poděkování JUDr. Jiřímu Melicharovi, který tradičně i toto vydání uspořádal.

*JUDr. Bohuslav Sedlatý
předseda kárné komise ČAK*

Praha, květen 2004

ROK 2002

ROK 2002

č. 1**Zásady Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a ustanovení Listiny základních práv a svobod je třeba aplikovat i na kárná řízení, vedená proti kárně obviněným Českou advokátní komorou.**

Rozhodnutí představenstva ČAK ze dne 7. 10. 2002 sp. zn. K 79/95

Kárně obviněný J. A. byl rozhodnutím kárné komise ČAK ze dne 21. 9. 2001 sp. zn. K 79/95 uznán vinným, že dne 3. 1. 1995 převzal obhajobu klienta D. Z., přičemž mu bylo známo, že hlavní líčení se koná již dne 5. 1. 1995, ačkoli věděl, že na týž den je nařizeno jednání ve věci jeho klienta Ing. F. J. a musel si být vědom, že tato jednání jsou v časové kolizi, a dne 5. 1. 1995 krátce před jednáním ve věci Ing. F. J. tomuto oznámil, že se k jednání nedostaví a skutečně se k němu nedostavil, aniž by v této věci svému klientovi zajistil substituci nebo měl od klienta k takovému postupu souhlas,

tedy nechránil práva a oprávněné zájmy klienta a nejednal přitom čestně a svědomitě, čímž porušil ust. § 14 zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii.

Za toto kárné provinění mu byla jako kárné opatření podle ust. § 25 odst. 1 písm. c) cit. zák. uložena

pokuta ve výši 3 000,- Kč.

Kárně obviněný byl dále uznán povinným zaplatit ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč s tím, že pokuta i náklady řízení jsou splatné do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Z odůvodnění:

O kárné žalobě proti kárně obviněnému rozhodovaly kárné senáty v jiném složení a jejich rozhodnutí byla v odvolacím řízení zrušena, naposledy dne 14. 3. 2000, a to k odvolání kárně obviněného proti rozhodnutí kárného senátu ze dne 29. 10. 1999.

Kárný senát při jednání dne 21. 9. 2001 provedl opakování všech důkazů a dospěl k závěru, že jednání kárně obviněného, uvedené ve výroku tohoto rozhodnutí, bylo plně prokázáno a že kárně obviněný porušil povinnost advokáta, vyplývající z ust. § 14 zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii. Kárný senát konstatoval, že jednání

ROK 2002

kárně obviněného bylo nečestné a nesvědomitě, zejména s přihlédnutím k věku stěžovatele (bezmála 78 let). Tím, že kárně obviněný neučinil žádný krok k zajištění substituční obhajoby nebo zastoupení, uvedl stěžovatele do pro něho v daném okamžiku neřešitelné a stresové situace.

Odvolací senát se ve svém zrušovacím rozhodnutí ze dne 14. 3. 2000 v otázce viny i hodnocení důkazů ztotožnil a napadené rozhodnutí zrušil pouze ve výroku o kárném opatření, když konstatoval, že s přihlédnutím ke všem okolnostem případu se jeví uložené kárné opatření jako nepřiměřeně přísné.

Kárný senát, jsa vázán názorem odvolacího senátu, uložil kárně obviněnému pokutu ve výši 3 000,- Kč s tím, že toto kárné opatření se jeví jako odpovídající provinění kárně obviněného, když vzal v úvahu, že šlo o první porušení povinnosti advokáta, které bylo ovlivněno subjektivním pocitem, že klient byl srozuměn s tím, aby se jednalo bez účasti právního zástupce. Na druhé straně kárně obviněnému přitěžuje, že nevezl v úvahu věk klienta, který se v důsledku jeho jednání ocitl v pro něj nelehké a neřešitelné situaci.

K odvolání kárně obviněného představenstvo ČAK jako odvolací orgán rozhodl svým rozhodnutím ze dne 7. 10. 2002 sp. zn. K 79/95 tak, že rozhodnutí kárného senátu ze dne 7. 10. 2002 se podle ust. § 41 odst. 5 stavovského předpisu ČAK č. 6 ze dne 6. 12. 1990 – kárného řádu **zrušuje a kárné řízení se podle ust. § 41 odst. 6 kárného řádu zastavuje.**

Z odůvodnění:

Na kárně obviněného byla podána kárná žaloba v roce 1995. O této žalobě bylo několikrát rozhodováno, a to kárným senátem kárné komise ČAK, kdy byl kárně obviněný uznán vinným skutkem, bližší rozvedeným v kárném rozhodnutí a některými rozhodnutími byl naopak kárné žaloby zproštěn. Do odsuzujících kárných rozhodnutí podával kárně obviněný vždy odvolání, o nichž rozhodovalo představenstvo ČAK jako odvolací orgán dle ust. § 38 odst. 1 písm. c) zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii. Takových rozhodnutí bylo v průběhu doby několik, konkrétně pak kárný senát rozhodoval dne 6. 10. 1995, dále dne 29. 11. 1996, 2. 10. 1998, 29. 10. 1999 a naposledy dne 21. 9. 2001.

Všechna rozhodnutí kárného senátu byla přezkoumána představenstvem ČAK, a to konkrétně dne 27. 5. 1996, 11. 3. 1997, 6. 8. 1999 a dne 14. 3. 2000.

V současné době, kdy je nutno stále postupovat podle zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii, rozhodovalo představenstvo ČAK o správnosti rozhodnutí kárného se-

ROK 2002

nátu kárné komise ČAK ze dne 21. 9. 2001, kdy kárně obviněnému bylo za stále stejné jednání uloženo kárné opatření, a to pokuta ve výši 3 000,- Kč.

Z výše uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí orgánů advokacie ve věci kárně obviněného bylo celkem devět a současné rozhodování bylo rozhodováním desátým ve věci samé, když ke kárnému provinění došlo již v roce 1995, a to na jeho počátku.

Představenstvo ČAK se proto v této souvislosti zabývalo otázkou, zda v daném případě jsou namísto stále ještě důvody pro to, a to z obecného hlediska, aby kárně obviněný byl za své jednání kárně postižen.

Představenstvo ČAK pak dospělo k závěru, že je zapotřebí aplikovat ustanovení čl. VI., odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, ke které Česká republika přistoupila, a která je tudíž i pro orgány advokacie bezprostředně závazná. Nerespektováním této úmluvy by docházelo i k porušování článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která zakotvuje právo na projednání věci bez zbytečných průtahů.

V této souvislosti se pak představenstvo ČAK zabývalo i přiměřeností doby pro rozhodování ve věci a jak již bylo i mnohokrát vyjádřeno Evropským soudem pro lidská práva ve Štrasburku, dospělo i v dané věci představenstvo ČAK k závěru, že pouze ve výjimečných případech lze aplikovat na řízení lhůtu delší šesti let. V této konkrétní věci se však jednak z tohoto hlediska nejednalo, a proto nelze přehlédnout, že řízení proti kárně obviněnému již trvá déle než sedm let. I z tohoto pohledu je krajně nežádoucí, aby v tomto kárném řízení se dále pokračovalo. V současné době je již stírán jakýkoli výchovný účel, který by na provinivšího se advokáta mělo kárné řízení mít.

Z hlediska charakteru případu, který nijak nevybočuje z běžné projednávané agendy v kárných senátech, se, jak již naznačeno, jeví doba kárného řízení nepřiměřeně dlouhou, a jak lze i ze spisů a celkového řízení prokázat, nedocházelo ze strany kárně obviněného k takovému jednání, aby bylo možno uzavřít, že se na těchto průtazích kárně obviněný jakýmkoli způsobem podílel.

V této souvislosti nutno připomenout i dobu, uvedenou v zákoně o advokacii, po níž se v případě kárného odsouzení na advokáta pohlíží, jako by se kárného provinění nedopustil.^{*)} V daném případě by tato doba včetně doby samotného řízení tuto délku podstatně překročila.

^{*)} Ust. § 35b zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění.

ROK 2002

Ze všech těchto důvodů a zejména s ohledem na zajištění práv kárně obviněného na spravedlivý proces, zakotvený v předpisech národního i mezinárodního charakteru, když tyto jsou i podporovány judikaturou, rozhodlo představenstvo ČAK tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

č. 2

Je závažným porušením povinnosti advokáta a tedy kárným proviněním, jestliže fakturuje odměnu za právní služby v rozporu s dohodou s klientem i v rozporu s advokátním tarifem a navíc přes upozornění klienta na svém pochybení trvá, a vypoví mu plnou moc s odůvodněním, že se vyhýbá zaplacení takto vystavené faktury.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 11. 10. 2002 sp. zn. K 34/02

Kárně obviněný F. B. byl uznán vinným, že v klientské věci obviněného D. M., kterého zastupoval na základě plné moci ze dne 28. 6. 2001, vyúčtoval svoji odměnu za poskytnuté právní služby v rozporu s dohodou s klientem i v rozporu s advokátním tarifem a na úhradě tohoto vyúčtování trval i poté, kdy byl klientem na uvedené pochybení výslovně upozorněn, přičemž následně po tomto upozornění klienta mu vypověděl plnou moc s odůvodněním, že se úmyslně vyhýbá vyúčtované služby proplatit,

tedy při výkonu advokacie nechránil a neprosazoval oprávněné zájmy klienta, neredoval čestně a svědomitě, přičemž svým jednáním snižoval důstojnost a vážnost advokátního stavu,

čímž porušil povinnosti advokáta, vyplývající z ust. § 3 odst. 1, § 16 odst. 1 a 2, § 17, § 22 odst. 1 a 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 10 odst. 1, 2, 3, 4 a 7 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Tím se dopustil kárného provinění, za které mu jako kárné opatření byla dle ust. § 32 odst. 3, písm. c) cit. zák. uložena

pokuta ve výši 45 000,- Kč.

Kárně obviněný byl dále uznán povinným nahradit ČAK náklady řízení ve výši 3 000,- Kč dle ust. § 33a odst. 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

ROK 2002

Z odůvodnění:

Kárný žalobce podal na kárně obviněného kárnou žalobu pro skutek, uvedený ve výroku tohoto rozhodnutí.

Kárný senát provedl dokazování stížnostním spisem, písemným vyjádřením kárně obviněného ze dne 4. 1. 2002, jeho doplněním ze dne 17. 5. 2002 a výslechem kárně obviněného. Kárně obviněný s obviněním nesouhlasil a vyjádřil přesvědčení, že se žádného provinění nedopustil a že vždy jednal čestně a svědomitě a vždy pro-sazoval práva a oprávněné zájmy klienta.

Při jednání pak doplnil svá písemná vyjádření ke stížnosti tak, že prý s přítelkyní stěžovatele byla dohodnuta záloha ve výši 20 000,- Kč s tím, že odměna bude sjednána smluvně ve výši 30 000,- Kč za úkon. Tuto výši odůvodnil tím, že prý se jednalo o složitý a rozsáhlý případ, ve kterém figurovali svědci z celé ČR i z ciziny. Stěžovatel vyžadoval časté návštěvy a neustále si stěžoval na podmínky vazby. Zálohu obdržel pouze ve výši 19 000,- Kč. Poté, kdy od stěžovatele požadoval zaplacení odměny, ten jej požádal o stanovení odměny podle smluvního tarifu. Ani tu však nezaplátil.

Kárný senát provedl dále dokazování obsahem přílohy k plné moci ze dne 10. 6. 2001 a obsahem faktury ze dne 4. 12. 2001.

Z uvedené přílohy k plné moci bylo zjištěno, že stěžovatel byl seznámen s tím, že obhajoba bude účtována ve výši 30 000,- Kč za jeden úkon. K tomu kárně obviněný uvedl, že ve skutečnosti vyžadoval celkem jen 60 000,- Kč, i když si byl vědom toho, že mimosmluvní odměna za jeden úkon v této věci činí 1 800,- Kč.

Z obsahu faktury ze dne 4. 12. 2001, kterou kárně obviněný stěžovateli vystavil, bylo zjištěno, že úkony již byly účtovány podle mimosmluvního tarifu a že došlo k věcným chybám v té části, kde kárně obviněný účtoval jednání s přítelkyní stěžovatele, ačkoli se nejednalo o porady, které by trvaly déle než jednu hodinu. Navíc tato faktura byla chybná i potud, že je na ní uveden chybný součet, když namísto částky 62 500,- Kč je uvedena částka 71 175,- Kč. Tato odměna nebyla stěžovatelem dosud zaplacena.

Kárný senát poté provedl další dokazování čtením stížnostního spisu č. 1043/2001 a čtením stížnosti stěžovatele, plné moci ze dne 28. 6. 2001, faktury ze dne 15. 10. 2001 na částku ve výši 60 000,- Kč, obsahem výpovědi plné moci dané kárně obviněným stěžovateli dne 4. 12. 2001 a fakturou ze dne 4. 12. 2001 na částku 71 175,- Kč.

Z obsahu stížnosti stěžovatele kárný senát zjistil, že tento podepsal přílohu k plné moci ze dne 28. 6. 2001 bez jakéhokoli prostudování, neboť svému obhájci plně

ROK 2002

důvěroval. Když pak zjistil, že částka za jeden úkon činí 30 000,- Kč, domníval se, že se jedná o překlep. Na schůzce s kárně obviněným proto vznesl námitku k této částce a kárně obviněný mu přislíbil účtovat za jeden úkon částku 10 000,- Kč. Později se však z obsahu platného advokátního tarifu dozvěděl, že mimosmluvní odměna je výrazně nižší. Požadoval proto snížení ceny, avšak nesetkal se s kladnou odezvou. Kárně obviněný byl stěžovatelem rovněž upozorněn, že tento nesouhlasí ani se způsobem účtování jednotlivých úkonů, neboť účtované porady nepřesahovaly dobu trvání 10 až 15 minut.

Kárný senát po provedeném dokazování dospěl k závěru, že kárně obviněný svoji odměnu účtoval v rozporu s platným advokátním tarifem i v rozporu s obsahem dohody s klientem. Účtoval totiž úkony, které podle advokátního tarifu účtovat nelze, když za jednotlivé porady s klientem a s jeho přítelkyní, nepřesahující jednu hodinu, požadoval odměnu v rozporu s ust. § 11 odst. 1 písm. c) vyhl. MS č. 177/1996 Sb., o advokátním tarifu, v platném znění. Odměnu za některé další úkony pak zvýšil na trojnásobek, aniž by jakkoli zdůvodnil toto navýšení.

Kárně obviněný na úhradě tohoto nesprávného účtování trval i poté, kdy byl na chyby vyúčtování výslovně upozorněn klientem, přičemž klientovi vypověděl plnou moc s odůvodněním, že se tento úmyslně vyhýbá za vyúčtované služby zaplatit. Kárný senát rovněž dospěl k závěru, že kárně obviněný mylně informoval svého klienta o způsobu účtování právních služeb podle platného advokátního tarifu a že některé úkony dokonce účtoval v rozporu s tímto závazným právním předpisem.

Kárně obviněný uvedeným jednáním závažným způsobem porušil povinnosti advokáta, stanovené v ust. § 3 odst. 1, § 16 odst. 1 a 2, § 17 a § 22 odst. 1 a 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 10, odst. 1, 2, 3, 4 a 7 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR. Tím se dopustil kárného provinění, jak má na mysli ust. § 32 odst. 2 cit. zák.

Při rozhodování o druhu kárného opatření přihlédl kárný senát k závažnosti skutku a dále i ke skutečnosti, že se u kárně obviněného jednalo o první porušení povinnosti a k tomu, že kárně obviněný nakonec své pochybení uznal. Vzhledem ke všem okolnostem případu proto kárný senát rozhodl o uložení kárného opatření dle ust. § 32 odst. 1 písm. c) cit. zák. a pokutě ve výši 45 000,- Kč.

O nákladech řízení rozhodl kárný senát dle ust. § 33a odst. 2 cit. zák. a v souladu s čl. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 2/1999 Věstníku, tak jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

ROK 2002

č. 3

Nepodá-li advokát přes výslovný příkaz klienta proti rozsudku odvolání, dopouští se závažného kárného provinění.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 13. 9. 2002 sp. zn. K 77/96

Kárně obviněný Č. V. byl uznán vinným, že jako soudem ustanovený obhájce v trestní věci klienta pro trestný čin vraždy dle ust. § 219 odst. 2 písm. b) tr. z. přes výslovnou písemnou žádost klienta nepodal odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně,

čímž porušil povinnost advokáta, vyplývající z ust. § 14 zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii, chránit práva a oprávněné zájmy klienta.

Za toto kárné provinění mu dle ust. § 32 odst. 3 písm. c) zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, byla uložena

pokuta ve výši 7 500,- Kč.

Kárně obviněný byl dále uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč ve smyslu ust. § 33a zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Na základě stížnosti stěžovatele J. V. ze dne 10. 4. 1996 podal kárný žalobce na kárně obviněného žalobu pro skutek uvedený ve výroku rozhodnutí.

Kárný senát provedl důkaz obsahem stížnosti, obsahem příručního spisu kárně obviněného a jeho výslechem a obsahem dopisu stěžovatele ze dne 2. 2. 1996, na kterém je prezentační razítko advokátní kanceláře kárně obviněného. Na základě těchto důkazů dospěl kárný senát k jednoznačnému závěru, že kárná žaloba je podána po právu, když rozsudek soudu prvního stupně mohl a měl být napaden odvoláním. Státní zástupce se práva odvolání vzdal.

Pokyn stěžovatele k podání odvolání je zřejmý nejen z celého kontextu věci a z obsahu dopisu stěžovatele ze dne 2. 2. 1996 adresovaného kárně obviněnému, ale i z písemné poznámky stěžovatele na zadní straně desek příručního spisu. Navíc kárně obviněný již v průběhu řízení před soudem prvního stupně vyslovoval právní názor, že se v daném případě nejedná o trestný čin vraždy dle § 219 odst. 1, 2 tr. zák., ale o trestný čin ublížení na zdraví dle § 222 odst. 3 tr. zák. Je nepochybné,

ROK 2002

že kárně obviněný byl povinen splnit pokyn svého klienta a podáním odvolání k jeho výslovné žádosti důsledně chránit jeho práva a oprávněné zájmy. Pokud tak neučinil, jednal v rozporu s ust. § 14 zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii, které mu tuto povinnost explicitně ukládá.⁷⁾

Ze všech těchto skutečností vzal kárný senát za prokázané, že k naplnění objektivní i subjektivní stránky skutkové podstaty kárného deliktu došlo, a proto uznal kárně obviněného vinným ve smyslu žaloby.

Při úvaze o trestu kárný senát vycházel ze všech okolností věci, zejména pak z toho, že jednáním kárně obviněného došlo k procesně nenapravitelnému zkrácení zákonných práv jeho klienta. Kárně obviněný při svém výslechu sám doznal, že ve své tehdejší situaci nedokázal vyvinout žádné kroky k nápravě své chyby. Na svoji obhajobu opakovaně poukazoval na svůj špatný zdravotní stav a nepříznivý zdravotní stav své dcery a na momentální indispozici, která z těchto skutečností vyplynula. Z evidence ČAK bylo zjištěno, že se jedná o prvé kárné provinění kárně obviněného. Ten také spolupracoval při objasnění celé věci, vyslovil lítost nad svým pochybením, plně svoji vinu uznal a poukázal i na to, že jeho zdravotní stav je po několikrátobné operaci srdce v současné době již stabilizován. Ke svým osobním poměrům uvedl, že v současnosti již jeho advokátní praxe opět funguje, má jednoho koncipienta, s manželkou jsou spoluvlastníky bytu a osobního automobilu zn. Octavia. Má vyživovací povinnost ke dvěma studujícím dětem.

Po přihlédnutí ke všem těmto skutečnostem a v souladu s ust. § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu (vyhl. min. fin. č. 244/1996 Sb. ve znění předpisů pozdějších) a též s přihlédnutím k dosavadní judikatuře (kárné rozhodnutí č. 7/1996 Sbírký kárných rozhodnutí ČAK) uložil kárný senát pokutu ve výši uvedené ve výrokové části rozhodnutí.

Rozhodnutí o paušální náhradě nákladů kárného řízení se opírá o ust. § 33a zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění.

⁷⁾ Dnes ust. § 16 odst. 1, 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

ROK 2002

č. 4

K otázce obnovy kárného řízení.

Advokát nemůže účinně namítat, že mu bez jeho zavinění nebylo kárné rozhodnutí řádně doručeno, jestliže tato písemnost byla Komorou bezvýsledně doručována na adresu, kterou advokát uvedl do matriky advokátů jako sídlo své advokátní kanceláře, přičemž ještě před tímto doručováním přesídlil do jiného sídla a tuto skutečnost ČAK neohlásil.

Rozhodnutí odvolacího senátu ČAK ze dne 3. 7. 2002 sp. zn. K 354/98

Rozhodnutím kárného senátu ČAK ze dne 4. 2. 2002 sp. zn. K 354/98 byl zamítnut návrh advokátky I. J. na povolení obnovy kárného řízení.

Z odůvodnění:

Podáním ze dne 29. 4. 2001, které bylo ČAK doručeno dne 1. 6. 2001, se navrhovatelka I. J. domáhala obnovy kárného řízení, které vůči ní bylo vedeno pod sp. zn. K 354/98. V tomto kárném řízení byla uznána vinnou naplněním skutkové podstaty kárného provinění spočívajícího v tom, že odvolání, které podala opožděně, bylo zamítnuto a tím klientovi způsobila škodu. Za toto kárné provinění jí bylo jako kárné opatření uloženo vyškrtnutí ze seznamu advokátů na dobu jednoho roku. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 12. 1999.

Ve svém návrhu na povolení obnovy kárného řízení namítala zejména to, že zatajil pro posouzení věci významnou skutečnost, že více než dva měsíce před posledním jednáním ve věci proti pí B., v němž stěžovatele kárně obviněná zastupovala, jí stěžovatel vypověděl plnou moc, převzal z jejího spisu veškeré doklady a výslovně uvedl, že o zániku plné moci informoval soud a další osoby. V době zániku plné moci jej tedy nemohla dále zastupovat a způsobit mu nějakou škodu.

Současně namítala, že v důsledku jí nezaviněných skutečností nikdy kárné rozhodnutí řádně nepřevzala, to jí bylo doručeno jen „de iure“ a o jeho existenci se dozvěděla náhodou.

Kárný žalobce navrhl zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení s tím, že zde neexistují žádné reálné důvody, pro které by bylo možno návrhu vyhovět.

Při jednání kárného senátu dne 19. 10. 2001 navrhovatelka upřesnila svá předchozí podání tak, že o vydaném kárném rozhodnutí se dozvěděla teprve v prosinci roku 2000.

ROK 2002

K otázce údajně nezaviněného nedoručení kárného rozhodnutí si kárný senát vyžádal výpis z matriky advokátů, z něhož zjistil, že navrhovatelka jako sídlo své advokátní kanceláře uvedla adresu P. 5, X ul. č... Do doby vydání kárného rozhodnutí nebyla tato adresa z její strany změněna a tento stav trval i v době doručování kárného rozhodnutí. Teprve dne 21. 2. 2001 uvedla navrhovatelka do matričního listu jiné sídlo než výše uvedené. Navrhovatelka nepředložila žádné důkazy o tom, že kárné rozhodnutí bylo bez jejího zavinění chybně doručováno, ani neuvedla, jaké právní následky by v takovéto skutečnosti spatřovala. Ve vztahu k návrhu na povolení obnovy řízení proto nelze výše uvedené skutečnosti prezentované navrhovatelkou posuzovat jako relevantní.

Kárný senát dospěl k závěru, že v posuzovaném případě by nebylo možné o povolení obnovy řízení kladně rozhodnout z důvodu překročení lhůty uvedené v ust. § 35c odst. 3 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění. Pokud totiž navrhovatelka i podle svého prohlášení zjistila tvrzený důvod pro povolení obnovy řízení již při jednání Obvodního soudu pro Prahu 5 dne 11. 11. 2000, mohla svůj nárok uplatnit nejpozději do šesti měsíců od tohoto data. Návrh na obnovu řízení však byl podán až dne 1. 6. 2001, tedy po uplynutí této zákonné lhůty a i z tohoto důvodu nebylo možno o návrhu kladně rozhodnout.

Za situace, kdy samotné kárné rozhodnutí doručované na jí uváděnou adresu sídla advokátní kanceláře navrhovatelky nabylo právní moci dne 14. 12. 1999, nelze vycházet z jejího důkazy nepodloženého tvrzení, že se s jeho obsahem seznámila teprve při osobní návštěvě ČAK dne 14. 12. 2000, zjistila přitom důvod obnovy řízení a že by teprve od tohoto dne počala běžet šestiměsíční lhůta k podání návrhu na obnovu řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podala navrhovatelka včas odvolání, které rozhodnutím odvolacího senátu ČAK ze dne 3. 7. 2002 **bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo dle ust. § 32 písm. c) advokátního kárného řádu potvrzeno.**

Navrhovatelka ve svém odvolání mimo jiné uvedla, že poté, kdy ji stěžovatel požádal, aby jej zastupovala i v odvolacím řízení, mu udělení plné moci odmítla, avšak vypracovala mu bez vyúčtování odměny návrh odvolání, které si pak stěžovatel podal sám. Vedle této skutečnosti znovu poukazovala na to, že kárné rozhodnutí jí nebylo doručeno a že o svém vyškrtnutí ze seznamu advokátů se dozvěděla náhodou. Má za to, že předložila dostatek důkazů, které svědčí pro povolení obnovy řízení, a proto navrhuje, aby bylo rozhodnuto tak, že se obnova řízení povoluje.

Odvolací senát přezkoumal napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 28 a § 36 advokátního kárného řádu a dospěl k závěru, že odvolání navrhovatelky není důvodné.

ROK 2002

Odvolací senát se ztotožnil s názorem kárného senátu v tom směru, že podle ust. § 35c odst. 1 a 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, může návrh na povolení obnovy kárného řízení podat jeho účastník, vyjdou-li najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které bez zavinění účastníka nemohly být v kárném řízení uplatněny, a které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými již dříve vést k příznivějšímu rozhodnutí pro kárně obviněného. Návrh na obnovu kárného řízení lze ve smyslu ust. § 35c odst. 2 cit. zák. podat do 6 měsíců ode dne, kdy se účastník, který obnovu navrhuje, dozvěděl o důvodu obnovy, nebo ode dne, kdy jej mohl uplatnit.

Důkazy, které navrhovatelka předložila, však v daném případě nespĺňují charakter důkazů či skutečností, uváděných v ust. § 35c odst. 2 cit. zák. Lze se ztotožnit s konstatováním kárného senátu, že předávací protokol ze dne 24. 6. 1997, na jehož obsah se navrhovatelka odvolává, není z hlediska svého obsahu konkrétním a nepochybným důkazem o tom, že zachycuje jednání týkající se kárného provinění navrhovatelky.

Z této listiny nevyplývá, které právní věci se týká, jaké listiny a doklady byly či měly být vydány, ani to, v jakém stadiu vyřizování věci (soudního sporu) bylo ukončení zastupování provedeno. Ani z ostatních listinných důkazů nelze doložit existenci nových skutečností, které by odůvodňovaly povolení obnovy řízení.

Ve vztahu k uplatněné námitce nezaviněného nedoručení kárného rozhodnutí lze plně odkázat na výpis z matriky advokátů. Z tohoto výpisu a zprávy vedoucí matriky ze dne 17. 10. 2001 vyplývá, že navrhovatelka dne 17. 7. 1998 oznámila jako sídlo své advokátní kanceláře adresu P. 5, X ul. č... Do doby vydání kárného rozhodnutí neoznámila ČAK žádnou změnu adresy sídla a tento stav trval i v době doručování kárného rozhodnutí. Navrhovatelka změnu adresy sídla své advokátní kanceláře oznámila ČAK až dodatečně dne 21. 2. 2001, ačkoli bylo její povinností učinit tak ve smyslu ust. § 29 odst. 1 cit. zák. do jednoho týdne od nastalé změny. Navrhovatelka proto nemůže úspěšně tvrdit, že nedoručení kárného rozhodnutí nezavinila. Odvolací senát odkazuje dále i na ust. § 55e odst. 1 a 2 cit. zák., podle něhož písemnosti určené advokátovi doručuje Komora do jeho sídla.

Za této situace nezbylo odvolacímu senátu než podané odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit.

ROK 2002

č. 5

Je závažným porušením povinností advokáta, jestliže nevystaví klientovi příjmový doklad na přijatou částku, po skončení právních služeb obdrženou zálohu nevyúčtuje a přeplatek, k jehož vrácení se zavázal, vrátí klientovi se značným časovým prodlením.

Rozhodnutí odvolacího senátu ČAK ze dne 14. 5. 2002 sp. zn. K 54/1998

Kárně obviněný R. L. byl rozhodnutím kárného senátu ČAK ze dne 22. 3. 1999 sp. zn. K 54/1998 a po zrušovacím rozhodnutí odvolacího senátu ČAK ze dne 23. 5. 2000 pak novým rozhodnutím kárného senátu ČAK ze dne 24. 11. 2000 mimo jiné^{*)} uznán vinným, že

1) nevystavil klientovi příjmový doklad na částku, kterou přijal v souvislosti s poskytováním právních služeb při vyřízení dlouhodobého pobytu klienta v ČR,

2) po skončení poskytování právních služeb tomuto klientovi nevyúčtoval přijatou částku ve výši 35 000,- Kč a přeplatek ve výši 21 286,80 Kč, k jehož vrácení se zavázal, zaplatil klientovi až po uplynutí jednoho roku, tedy se značným prodlením, tedy jednáním

ad 1) porušil ust. § 11 ve spojení s § 2 zák. č. 563/1991 Sb., o účetnictví,

ad 2) porušil ust. § 3 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, § 17 tohoto zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a ust. § 451 obč. zák.,

čimž se dopustil kárných provinění ve smyslu ust. § 32 odst. 2 zákona o advokacii, za která mu byla jako kárné opatření uložena dle § 32 odst. 3 písm. c) tohoto zákona uložena

pokuta ve výši 25 000,- Kč.

Kárně obviněný byl dále uznán povinným uhradit ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč, to vše do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

^{*)} Kárně obviněný byl dále uznán vinným závažným porušením dalších povinností, vyplývajících ze zákona o advokacii a stanovských předpisů ČAK, neboť za rok 1997 nezaplatil včas ani příspěvek na činnost ČAK ve výši 6 000,- Kč, ani odvod na sociální fond ve výši 500,- Kč.

ROK 2002

Z odůvodnění:

Provedeným důkazním řízením bylo kárným senátem ČAK mimo jakoukoli pochybnost především zjištěno, že kárně obviněný nevystavil klientovi příjmový doklad na částku 35 000,- Kč, kterou od něho přijal jako zálohu na poskytnutí právních služeb, čímž porušil svoji povinnost, vyplývající z ust. § 11 ve spojení s § 2 zák. č. 563/1991 Sb., o účetnictví.

Kárně obviněný se dopustil dalšího kárného provinění tím, že po ukončení právních služeb tuto přijatou zálohu nevyúčtoval a přeplatek ve výši 21 286,80 Kč, k jehož vrácení se zavázal, zaplatil klientovi až po uplynutí doby jednoho roku, tedy se značným prodlením. Tímto jednáním porušil další povinnosti, vyplývající z ust. § 3 odst. 1 zákona o advokacii, § 17 tohoto zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 2 stavovského předpisu č. 1/1997 Věstníku ČAK, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky advokátů ČR.

Za tato a další kárná provinění^{*)} mu byla kárným senátem ČAK jako kárné opatření dle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uložena pokuta ve výši 25 000,- Kč.

Proti tomuto kárnému rozhodnutí podal kárně obviněný odvolání do výroku o uloženém kárném opatření, ve kterém akcentoval, že podle jeho názoru zvolené kárné opatření je nepřiměřeně přísné a navrhl, aby odvolací senát uloženou pokutu snížil na polovinu.

Rozhodnutím odvolacího senátu ČAK ze dne 14. 5. 2002 bylo toto odvolání kárně obviněného **zamítnuto a napadené rozhodnutí kárné komise ČAK potvrzeno.**

Odvolací senát rozhodoval ve smyslu § 27 odst. 1 vyhl. č. 244/1996 Sb. (advokátního kárného řádu) bez nařízení jednání, když nařízení jednání nebylo k projednání věci nezbytně nutné.

Odvolací senát v rámci své přezkumné pravomoci přezkoumal výroky odvoláním napadeného rozhodnutí dotčené, přezkoumal v rámci odvolacího řízení i správnost kárného řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, přihlédl rovněž i k vadám, které v odvolání nebyly dotčeny, pokud by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé, a to vše v souladu s § 28 advokátního kárného řádu.

Odvolací senát pak na základě všech zjištění dospěl k závěru, že kárný senát rozhodl ve věci po náležitě úvaze, a to ve vztahu ke všem skutkům, které kárně obviněnému byly vytýkány a pro něž byla kárná žaloba podána.

V této souvislosti odvolací senát připomíná, že již původní rozhodnutí odvolacího senátu bylo jednoznačné v tom směru, že vina kárně obviněného je nezpochybní-

ROK 2002

telná a že rovněž uložené kárné opatření se jeví odpovídající všem zákonným kritériím a původní kárné rozhodnutí zrušil odvolací senát jen s ohledem na skutečnost, že nebyla kárným senátem v původním rozhodnutí určena lhůta k plnění uloženého kárného opatření.

Současně odvolací senát ve svém předchozím rozhodnutí vyslovil přesvědčení, že pokud v novém kárném řízení nebudou předloženy jiné důkazy, lze považovat skutkový stav za zjištěný a kárné opatření za přiměřené.

Kárný senát v rámci nového řízení měl k dispozici, pokud jde o posouzení věci i z hlediska § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu, zejména z hlediska osoby kárně obviněného, jeho daňová přiznání za období 1997–1999, jakož i vyjádření kárně obviněného, který sám uváděl, že má za to, že uložená pokuta, která by přesáhla dva měsíční příjmy, by se jevila z hlediska posuzovaného skutku za nepřiměřeně přísnou a tvrdou. Sám obviněný pak uvedl, že jeho měsíční příjmy se pohybují mezi částkou 10 000,- až 11 000,- Kč.

V novém kárném řízení kárný senát za této situace rozhodl stejně jako v původním řízení, kdy skutečně dovodil, že uložené kárné opatření v podobě pokuty ve výši 25 000,- Kč odpovídá povaze skutků, jichž se kárně obviněný dopustil, jakož i okolnostem, za nichž tyto skutky byly spáchány a dále s přihlédnutím i k osobě kárně obviněného, zejména pokud jde o jeho osobní poměry.

V rámci odvolacího řízení kárně obviněný nepředložil žádné další doklady a sám výslovně v odvolání uvedl, že výše jeho zdanitelných příjmů zůstala stále v rovině naposledy doložených daňových přiznání. Za této situace odvolací senát tedy dovozuje, že pokud se tyto příjmy pohybují v uvedené výši, jeví se výše pokuty jako přiměřená a odpovídající jeho osobním poměrům. Proto kárný senát nepochybil a odvolací senát nemá z tohoto pohledu důvod k nějaké změně. Požadavek kárně obviněného na to, aby uložená pokuta byla snížena na jednu polovinu, je požadavkem, který kárně obviněný pro to, aby se odvolací senát mohl v intencích již zmíněného ustanovení § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu tímto požadavkem zabývat, není doložen žádným jiným způsobem a v podstatě kárně obviněný jen konstatuje, že jeho poměry se nezměnily.

Za této situace proto neshledal odvolací senát ve zvoleném kárném opatření žádné pochybení a má za to, že vystihuje pochybení kárně obviněného v dané věci. Vzhledem ke všem těmto skutečnostem proto nezbylo odvolacímu senátu, než aby rozhodl tak, jak je ve výrokové části uvedeno, tedy aby odvolání kárně obviněného bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.

ROK 2002

č. 6

Jedná se o závažné porušení povinnosti advokáta a tedy kárné provinění, jestliže vyúčtuje odměnu za právní služby podle ustanovení advokátního tarifu o smluvní odměně, ačkoli s klientem žádnou smlouvu o takovém druhu odměny vůbec neuzavřel.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 18. 10. 2001 sp. zn. K 16/01

Kárně obviněná Z. Ch. byla uznána vinnou, že

1) dne 28. 6. 2000 vystavila klientce P. Š. fakturu v právní věci sp. zn. 23 C.../97 za čtyři úkony právní pomoci s paušálem, přičemž soudem byla klientce přiřznána náhrada nákladů právního zastoupení jen za tři úkony, přičemž smluvní odměnu s klientkou nesjedнала,

2) dne 6. 9. 2000 pak této klientce vystavila „úplnou fakturu ve shora uvedené věci“ za šest úkonů právní pomoci s paušálem, dále polovinu úkonu za telefonické hovory a za zmeškaný čas s cestovními výdaji. Dohodu s klientkou o náhradě pouze některých výdajů paušálem rovněž nesjedнала,

tedy nejedнала čestně a svědomitě a snižovala důstojnost advokátního stavu, čímž závažným způsobem porušila ust. § 3 odst. 1, § 16 odst. 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 10 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Za toto kárné provinění jí byla dle § 32 odst. 3 písm. c) cit. zák. uložena jako kárné opatření

pokuta ve výši 5 000,- Kč.

Kárně obviněná byla dále uznána povinnou nahradit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč, to vše do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Předseda kontrolní rady ČAK podal na žalovanou kárnou žalobu pro skutek, uvedený ve výroku tohoto rozhodnutí.

Kárně obviněná se k věci písemně vyjádřila, k vyjádření připojila vyjádření dalších klientů a ukázky svých přípisů v klientských věcech. K věci samé uvedla, že smluvní odměnu s klientkou skutečně nesjedнала, že si je vědoma toho, že účtování telefo-

ROK 2002

nických konzultací jako úkon právní pomoci advokátní tarif nezná a že zálohu ve výši 5 000,- Kč, kterou od klientky převzala, zaúčtovala do svého účetnictví jako zálohu právě v této věci, i když s časovým zpožděním a z vystavené faktury ji včas neodečetla. Svých pochybení si je vědoma a bere si z nich poučení do budoucna.

Při jednání kárného senátu dne 18. 10. 2001 kárně obviněná uvedla v podstatě tytéž skutečnosti jako v písemných vyjádřeních a uznala, že chybovala i v tom, že ve fakturách neuváděla délku trvání porad s klientkou. Vyjádřila se tak, že svých pochybení lituje.

Kárný senát provedl dokazování obsahem stížnostního spisu, písemných vyjádření kárně obviněné a fakturou ze dne 18. 3. 2001, které v rámci přípravy jednání vyžádal předseda kárného senátu. Z faktury č. 315/47 ze dne 18. 3. 2000 kárný senát zjistil, že kárně obviněná fakturovala stěžovatelce v uvedené věci celkem 27 300,- Kč, odečetla úhradu 18 375,- Kč, kterou obdržela od protistrany jako přísudek a vyčíslila nedoplatek částkou 9 925,- Kč.

Tuto fakturu stornovala pro chybu ve výši úkonu v neprospěch stěžovatelky, dne 28. 6. 2000 vystavila fakturu na 24 500,- Kč a po odečtení uvedeného přísudku požadovala k úhradě částku 6 125,- Kč. Tuto fakturu pak nahradila fakturou č. 906/78 ze dne 6. 9. 2000 na 39 974,- Kč, odečetla zálohu 6 000,- Kč, přísudek 18 375,- Kč a nedoplatek vyčíslila částkou 15 599,- Kč. V této poslední faktuře pak účtovala kromě jiného jeden úkon z doby před udělením plné moci, jeden poloviční úkon za telefonické hovory, tři porady s klientkou bez uvedení časového údaje, ke všem úkonům paušál hotových výloh a kromě toho účtovala ještě cestovné a náhradu za zmeškaný čas, opět bez jakéhokoli časového upřesnění.

Na základě provedeného dokazování vzal kárný senát za prokazané, že kárně obviněná porušila základní povinnosti advokáta, spočívající v povinnosti jednat čestně, poctivě a slušně a postupovat tak, aby nesnižovala důstojnost advokátního stavu, a dále v povinnosti poskytovat klientovi pravdivé informace o výši odměny.

Kárný senát proto uznal kárně obviněnou vinnou ve smyslu podané kárné žaloby.

Jako kárné opatření uložil kárný senát kárně obviněné kárné opatření ve formě pokuty ve výši 5 000,- Kč. I když se jednalo o hrubé porušení základních povinností advokáta, přihlédl kárný senát zejména k osobě kárně obviněné, která nebyla dosud kárně postižena a která svých pochybení lituje. Při zhodnocení všech dalších okolností ve smyslu § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu dospěl kárný senát k závěru, že přiměřenou pokutou je částka ve výši 5 000,- Kč.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 33a odst. 2 zákona o advokacii ve spojení s čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK.

ROK 2002

č. 7

Jedná se o závažná porušení povinností advokáta, jestliže nepravdivě předstírá podání žaloby, po skončení věci nevrátí klientovi doklady ani zálohu, opožděnou informací o doručení rozhodnutí zbaví klienta možnosti podat odvolání a jestliže se k soudnímu jednání dostaví v podnapilém stavu a při vyvádění příslušníkem justiční stráže z jednací síně vyvolá konflikt.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 29. 10. 2001 sp. zn. K 64/01

Kárně obviněný K. M. byl uznán vinným, že

1) stěžovateli V. P., kterého zastupoval na plnou moc, předstíral podání žaloby o vyklizení bytu a poté, kdy stěžovatel u příslušného soudu zjistil, že žaloba nebyla podána, nevyhověl jeho žádosti o vrácení dokladů a vyúčtování složené zálohy 2 000,- Kč,

tedy nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta, neřídil se jeho pokyny, nejednal čestně a svědomitě a tím, že po skončení právní služby nevydal doklady a neprovedl vyúčtování, snižoval důstojnost advokátního stavu,

2) dne 11. 1. 2001 jako soudem ustanovený obhájce se dostavil k hlavnímu líčení do jednací síně soudu v tak podnapilém stavu, že nebyl schopen vůbec komunikovat, musel být z jednací síně vyveden příslušníkem justiční stráže, přičemž při vyvedení z jednací síně vyvolal konflikt se zasahujícím příslušníkem justiční stráže, který byl nucen proti němu použít donucovacích prostředků,

tedy při výkonu advokacie svým jednáním snižoval důstojnost advokátního stavu, když při jednání se soudem nedodržel náležitou úctu a zdvořilost a obvyklá zvláštní pravidla chování,

3) jako právní zástupce neoznámil včas svému klientovi obdržení správního rozhodnutí ze dne 9. 8. 1999, které obdržel dne 18. 5. 2000 a klienta informoval až dne 9. 8. 2000, tedy až po uplynutí dvouměsíční zákonné lhůty, v níž je možno podat žalobu na přezkoumání správního rozhodnutí soudem,

tedy nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta a při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě,

čímž porušil své povinnosti uložené mu v ustanoveních

ad 1) § 16 odst. 1 a 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění a § 17 téhož zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 a 4 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR,

ROK 2002

ad 2) § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s čl. 17 odst. 1 a 4 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR,

ad 3) § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Za tato kárná provinění mu kárný senát uložil dle § 32 odst. 3 písm. d) uvedené zákona jako kárné opatření

dočasný zákaz výkonu advokacie na jeden rok.

Kárně obviněný byl dále uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z odůvodnění:

K projednání byla spojena tři kárná řízení, zahájena kárnými žalobami dne 4. 6. 2001, 18. 6. 2001 a 18. 7. 2001.

Řádně obesaný kárně obviněný se k jednání kárného senátu bez omluvy nedostavil, a proto bylo jednáno v jeho nepřítomnosti.

Skutkový stav uvedený v prvním výroku rozhodnutí zjistil kárný senát z obsahu stížnosti klienta, ke které se kárně obviněný nevyjádřil a až dodatečně ve vyjádření ke kárné žalobě podal písemné vysvětlení, ve kterém uvedl, že po stěhování kanceláře v říjnu 1999 nenalezl klientský spis, a proto nemohl klientovi vyhovět ani při opakované návštěvě, přičemž připustil, že pochybil tím, že s klientem dlouhodobě nejednal a nedohodl s ním další postup.

Ke zjištění skutkového stavu, uvedeného ve druhém výroku rozhodnutí, kde kárná žaloba vycházela z podnětu předsedy Okresního soudu v Z. a Nejvyššího státního zastupitelství v B., byl proveden důkaz stížnostním spisem, zejména záznamem předsedy senátu uvedeného okresního soudu ze dne 11. 1. 2001, úředním záznamem velitele justiční stráže, záznamem o použití donucovacího prostředku a čtyřmi stránkami s fotografiemi z obrazového záznamu kamerového systému, instalovaného v budově uvedeného okresního soudu, vše z 11. 1. 2001, oznámením nevhodného chování kárně obviněného předsedou okresního soudu ze dne 17. 1. 2001, podnětem Nejvyššího státního zastupitelství v B. ze dne 25. 1. 2001. Z uvedených důkazů dospěl kárný senát k závěru, že kárně obviněný uvedeného dne průkazně závadným způsobem jednal před soudem, když nedodržel náležitou úctu a zdvořilost a obvyklá pravidla chování a tím snížil důstojnost advokátního stavu. Kárně obviněný se v tomto případě k podnětu ani ke kárné žalobě nevyjádřil.

ROK 2002

Ve třetím případě, za situace, kdy kárně obviněný neposkytl součinnost kontrolní radě, ke stížnosti klienta R. R. se nevyjádřil a rovněž se nevyjádřil ani ke kárné žalobě, vycházel kárný senát z údajů stěžovatele o pozdní informaci o došlém správním rozhodnutí. Těmto údajům kárný senát uvěřil též vzhledem ke zjištěním ze spisu, že ve svém sídle, uvedeném v matrice ČAK, kárně obviněný poštu nepřijímal a novou adresu sdělil teprve ve svém vyjádření ke kárné žalobě K 64/01, doručeném kárné komisi ČAK dne 3. 7. 2001.

Z osobních údajů o advokátovi kárný senát zjistil, že kárně obviněný je advokátem od roku 1980, dosud proti němu žádné kárné řízení vedeno nebylo, ani jeho činnost nebyla pozastavena.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl kárný senát k závěru, že porušením povinností, uložených zákonem o advokacii a stavovskými předpisy, se kárně obviněný skutky uvedenými ve výroku tohoto rozhodnutí dopustil kárných provinění.

Při úvaze o druhu a výši kárného opatření dospěl kárný senát k závěru, že vzhledem k závažnosti skutků a s ohledem na dlouhodobou bezúhonnou advokátní praxi a na věk kárně obviněného je morálně opodstatněný a přiměřený dočasný zákaz výkonu advokacie, uložený na dobu jednoho roku.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 33a odst. 2 zákona o advokacii ve spojení s čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku České advokátní komory.

č. 8

Jde o závažné porušení povinnosti advokáta, jestliže nesplní požadavek klienta – byť ne zcela doložený potřebnými doklady – o uplatnění nároku na odškodnění za vazbu a zavíní tak promlčení jeho nároku.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 19. 10. 2001 sp. zn. K 86/01

Kárně obviněný V. D. byl uznán vinným, že ač byl dne 8. 9. 1999 přítomen na veřejném zasedání Městského soudu v Praze, při němž ve věci jeho klienta M. W., projednávané pod sp. zn. 7 To.../99, bylo zamítnuto odvolání státního zástupce proti zprošťujícímu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3, nepodal včas na Ministerstvo spravedlnosti ČR za svého klienta žádost o odškodnění za vazbu, ačkoliv to svému klientovi slíbil, a způsobil tak promlčení jeho nároku,

ROK 2002

tudíž nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta, nejednal tak při výkonu advokacie čestně a svědomitě a tím snižoval důstojnost advokátního stavu, čímž porušil ust. § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Tím se dopustil kárného provinění, za které mu jako kárné opatření byla dle § 32 odst. 3 písm. c) uvedeného zákona uložena

pokuta ve výši 5 000,- Kč

a zároveň mu byla uložena povinnost nahradit ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč, vše ve splatnosti do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Skutkový stav byl zjištěn z obsahu stížnostního spisu č. 2127/2001, zejména ze stížnosti M. W., z dopisů Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 2. 11. 2000 a 12. 12. 2000 a dokladu o specifikaci o výši škody. Z písemného i ústního vyjádření kárně obviněného pak kárný senát zjistil, že poté, kdy byl jeho klient pravomocně zproštěn obžaloby, opakovaně jej žádal o předání potřebných dokladů k prokázání výše ušlého výdělku. Komunikace mezi ním a klientem byla velmi obtížná. Klient hovořil o nároku ve výši 250 000,- Kč, avšak předložil mu doklad o ušlém výdělku pouze na částku 5 000,- Kč, který byl neurčitý. Pripustil pochybení v tom, že si nepřečetl přechodná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., a dále v tom, že žádost o náhradu škody předložil Ministerstvu spravedlnosti ČR až koncem měsíce října roku 2000.

Na základě uvedených důkazů kárný senát dospěl k jednoznačnému závěru, že kárně obviněný se dopustil jednání, uvedeného ve výroku tohoto rozhodnutí a tím naplnil skutkovou podstatu kárného provinění ve smyslu kárné žaloby.

Vzdor tomu, že klient kárně obviněnému nepředal všechny potřebné podklady k prokázání výše škody, nelze přehlédnout, že kárně obviněný včas znal přinejmenším výši nákladů svého zastoupení, které specifikoval v částce 63 000,- Kč a mohl alespoň tuto minimální doloženou škodu uplatnit tak, aby nedošlo k promlčení nároku.

Při rozhodování o kárném opatření přihlédl kárný senát ke všem okolnostem, uvedeným v § 24 odst. 2 vyhl. min. sprav. č. 244/1996 Sb. (advokátní kárný řád) v platném znění, tedy zejména k povaze skutku a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě kárně obviněného, který dosud nebyl kárně postižen, míře jeho zavinění, jakož i k jeho osobním poměrům. Všechna tato kritéria podle ná-

ROK 2002

zoru kárného senátu odůvodňují postih ve formě peněžité pokuty, jejíž výši 5 000,- Kč považoval za adekvátní všem okolnostem případu.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 33a zákona o advokacii ve spojení s čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK.

č. 9

Jde o závažné porušení povinnosti advokáta, jestliže v souvislosti s výkonem své advokátní praxe vystaví směnku vlastní, kterou po její splatnosti neproplatí.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 13. 2. 2002 sp. zn. K 133/01

Kárně obviněný P. K. byl uznán vinným, že v souvislosti s výkonem své advokátní praxe vystavil dne 5. 12. 2000 směnku vlastní, splatnou dne 30. 6. 2001, ale tuto neproplatil, takže směnečný věřitel se musí domáhat plnění ze směnky u soudu,

tedy nepostupoval při výkonu advokacie tak, aby nesnížil důstojnost advokátního stavu,

čímž závažným způsobem porušil ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění a čl. 4 odst. 1 a 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a dopustil se tak kárného provinění ve smyslu § 32 odst. 2 téhož zákona.

Za to mu kárný senát uložil podle § 32 odst. 3 písm. a) cit. zák. jako kárné opatření

napomenutí.

Zároveň kárný senát uložil kárně obviněnému povinnost nahradit ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Včas podanou kárnou žalobou kárný žalobce kladl kárně obviněnému za vinu, že v souvislosti s výkonem své advokátní praxe vystavil dne 5. 12. 2000 směnku vlastní, splatnou dne 30. 6. 2001, ale tuto neproplatil, takže směnečný ručitel se musí domáhat plnění ze směnky u soudu.

Kárný senát věc projednal dne 13. 2. 2002 za přítomnosti kárně obviněného, který k obsahu kárné žaloby uvedl, že si není vědom porušení pravidel profesionální

ROK 2002

etiky advokáta a vystavení vlastní směnky nepovažuje za jednání, které by souviselo s výkonem advokátní praxe. Směnku dosud neproplatil, protože mu prý nebyla stěžovatelem dosud předložena. V soudním sporu byl již vydán ve prospěch stěžovatele směnečný platební rozkaz, proti kterému podal kárně obviněný námitky, o nichž bude rozhodovat Městský soud v Praze při jednání nařízeném na den 8. 4. 2002. Kárně obviněný neměl se stěžovatelem uzavřenou písemnou smlouvu o dílo a rovněž veškerá jednání o sporech se stěžovatelem byla vedena ústně s tím, že žádné reklamační řízení o vady a nedodělky díla se stěžovatelem nevede.

Dále byl proveden důkaz obsahem stížnostního spisu, zejména stížností stěžovatele ze dne 18. 7. 2000, kopií směnky ze dne 5. 12. 2000, vyjádřením kárně obviněného ke stížnosti ze dne 14. 8. 2001 a výpisem z evidence ČAK na kárně obviněného.

Podle názoru kárného senátu bylo nepochybně zjištěno, že kárně obviněný vystavil dne 5. 12. 2000 směnku vlastní, ze které vyplýval jeho závazek zaplatit stěžovateli do dne 30. 6. 2001 částku 50 000,- Kč. Tuto částku až do dne rozhodování kárného senátu stěžovateli nezaplatil s právně irelevantní námitkou, že mu směnka nebyla stěžovatelem předložena k proplacení. Kárně obviněný neproplatil směnku ani po vydání směnečného platebního rozkazu soudem, byť nepochybně musela být stěžovatelem v rámci směnečného řízení soudu předložena. Mezi stěžovatelem a kárně obviněným existoval dlouhodobý vztah klienta a právního zástupce a souběžně i vztah objednatele a zhotovitele díla, což potenciálně vede ke vzniku vzájemných sporů mezi stranami, jako k tomu došlo i v tomto případě.

Na základě těchto zjištění dospěl kárný senát k nepochybnému závěru, že kárně obviněný svým jednáním závažně porušil povinnosti advokáta, uložené mu zákonem o advokacii zejména v ust. § 17 ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR, neboť nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu. Advokát je totiž všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu a je povinen plnit převzaté závazky. Kárný senát zdůrazňuje, že zákon o advokacii klade velký důraz na dodržování důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, a proto ukládá advokátům dodržovat i všeobecná pravidla profesionální etiky, která kárně obviněný porušil a dopustil se tak kárného provinění.

Kárně obviněný nebyl dosud kárně postižen a s ohledem na to a další zjištěné okolnosti případu přistoupil kárný senát k uložení nejmírnějšího kárného opatření ve formě napomenutí. V souvislosti s tím rozhodl kárný senát dle § 33a odst. 2 zákona o advokacii o povinnosti kárně obviněného uhradit České advokátní komoře náklady kárného řízení v paušální částce 3 000,- Kč.

ROK 2002

č. 10

K otázce včasnosti podání návrhu na zahájení kárného řízení.

Pro počátek běhu promlčecí lhůty k podání kárné žaloby je rozhodující okamžik, kdy se kárně obviněný dozvěděl o důvodech odmítnutí obhajoby, případně o důvodech odstoupení od smlouvy o poskytování právních služeb, a nikoli až okamžik skončení zastoupení.

Rozhodnutí odvolacího senátu ČAK ze dne 8. 6. 1999 sp. zn. K 343/98

Rozhodnutím kárné komise ze dne 28. 1. 1999 sp. zn. K 343/98 bylo kárné řízení proti kárně obviněnému Z. B. zastaveno podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. min. sprav. č. 244/1996 Sb. (advokátní kárný řád) s tím, že lhůta pro podání návrhu na zahájení kárného řízení marně uplynula.

Ministr spravedlnosti České republiky podal podáním ze dne 8. 10. 1998 návrh na zahájení kárného řízení proti kárně obviněnému na podkladě stížnosti předsedy senátu Krajského soudu v Brně. Na obsah a důvody této stížnosti se návrh odvolával „*jako na nedílnou součást tohoto návrhu*“.

Ze spisu předloženého předsedou kontrolní rady ČAK bylo zjištěno, že předseda senátu Krajského soudu v Brně podal shora citovanou stížnost, ve které jako hlavní důvod uvedl porušení povinnosti advokáta stanovené v ust. § 19, respektive ust. § 20 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, kárně obviněným. Toto porušení spatřuje stížnost v okolnosti, že kárně obviněný provedl jako advokátní koncipient úkony právního zastoupení, které se týkaly podnikatelské činnosti, která se později stala předmětem vyšetřování, a poté již jako advokát převzal na základě plné moci ze dne 29. 3. 1995 obhajobu jedné z osob, zúčastněných na této podnikatelské činnosti. Podle názoru stěžovatele měl kárně obviněný tuto obhajobu odmítnout ve smyslu § 19 zákona o advokacii, případně od smlouvy o poskytování právních služeb odstoupit dodatečně ve smyslu § 20 uvedeného zákona.

Je zřejmé, že skutková podstata zažalovaného jednání by musela být posuzována ve smyslu § 19 cit. zák., neboť okolnosti údajně odůvodňující poskytnutí právních služeb byly při uzavření dohody o právním zastoupení mezi kárně obviněným a jeho klientem všechny známy a je tedy vyloučeno, že by je kárně obviněný zjistil až dodatečně, jak předpokládá § 20 cit. zák. Je tedy zřejmé, že ke skutku, který byl v návrhu na zahájení kárného řízení označen a který by mohl být posuzován jako kárné provinění, došlo nejpozději k uvedenému datu 29. 3. 1995, kdy byla mezi

ROK 2002

kárně obviněným a jeho klientem uzavřena smlouva o poskytnutí právních služeb. Z toho důvodu tedy marně uplynula zákonná lhůta pro podání návrhu na zahájení kárného řízení podle § 33 odst. 2 zák. č. 85/1996 Sb., resp. zákona č. 128/1990 Sb., o advokacii.

Kárný senát proto v souladu s ust. § 11 odst. 2 vyhl. č. 244/1996 Sb. (advokátní kárný řád) bez jednání rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

Proti tomuto rozhodnutí podal kárný žalobce – ministr spravedlnosti ČR odvolání, které bylo rozhodnutím odvolacího senátu ČAK podle § 32 písm. c) advokátního kárného řádu

zamítnuto.**Z odůvodnění:**

Odvolací kárný senát ČAK se neztotožnil s důvody uvedenými v odvolání kárného žalobce, když z těchto důvodů se dokonce podávalo, že by se měl kárně obviněný tohoto skutku jako trvajících dopouštět až do dne 17. 11. 1998, kdy zastoupení klienta skončilo tím, že klient kárně obviněnému vypověděl plnou moc. Podle názoru odvolatele by dokonce ještě v době podání návrhu na zahájení kárného řízení běžela zákonná lhůta k podání takového návrhu.

Vzhledem k tomu, že kárně obviněný, jak je i z celého kárného spisu patrné, nemohl zjistit skutečnosti, které by mu bránily k převzetí zastoupení až dodatečně tak, jak má na mysli § 20 zákona o advokacii, ale naopak tyto skutečnosti mu zcela jednoznačně musely být známy již v okamžiku převzetí zastoupení, měl kárně obviněný postupovat jinak než postupoval, a to pro překážku převzetí zastoupení ve smyslu § 19 zákona o advokacii, resp. při eventuální existenci kolize by si takto počínat měl, je nutno případné porušení jeho povinnosti vztáhnout k datu 29. 3. 1995, tedy k datu převzetí tohoto zastoupení.

Odvolací senát za situace, kdy dospěl k závěru, že rozhodnutí kárného senátu ČAK o zastavení kárného řízení má oporu v zákoně, se již nemohl zabývat skutkovými okolnostmi toho, zda skutečně došlo či nedošlo k porušení povinnosti advokáta, protože toto přezkoumávání není podle názoru odvolacího senátu z důvodů, které existovaly pro zastavení řízení, možné.

Vzhledem k výše uvedenému bylo rozhodnuto tak, jak je ve výrokové části uvedeno.

ROK 2002

č. 11

Advokát, který nesleduje, zda pominuly důvody vazby a nepodá návrh na propuštění klienta z vazby, závažným způsobem porušuje povinnosti advokáta jako obhájce a dopouští se tak kárného provinění.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 9. 6. 2000 sp. zn. K 256/99

Kárně obviněný J. Z. byl uznán vinným, že po delší dobu nenavštívil ve vazbě svého klienta J. H., jemuž byl ustanoven obhájcem, nesledoval, zda pominuly důvody vazby, nepodal návrh na propuštění z vazby poté, co koluzní důvody vazby pominuly, takže důsledně nechránil zájmy klienta a při výkonu advokacie nejednal svědomitě,

čímž porušil své povinnosti advokáta, uložené mu v ust. § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Tím se dopustil kárného provinění ve smyslu § 32 odst. 1 cit. zák., za které mu bylo jako kárné opatření uloženo dle § 32 odst. 3 písm. a) tohoto zákona

napomenutí.

Kárně obviněný byl dále uznán povinným nahradit ČAK do 15 dnů od právní moci rozhodnutí náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč.

Z odůvodnění:

Z obsahu stížnostního spisu č. 478/99 a z písemného vyjádření kárně obviněného kárný senát zjistil, že opatřením Okresního soudu v M. ze dne 26. 11. 1998 sp. zn. Nt.../98 byl kárně obviněný ustanoven obhájcem obviněného J. H. v jeho vazební věci. Obviněný kárně obviněného několikrát bezvýsledně písemně žádal o návštěvu, ten mu ale na jeho dopisy neodpovídal ani nepodal návrh na propuštění z vazby poté, kdy koluzní důvody vazby pominuly. Když byl stěžovatel přemístěn do věznice do B., žádal kárně obviněného, aby požádal o zproštění obhajoby z důvodu velké vzdálenosti, avšak po dobu tří měsíců opět neobdržel od kárně obviněného žádnou odpověď, a proto mu jako projev zoufalství napsal dopis hrubého obsahu.

Kárný senát z připojeného klientského spisu zjistil, že obsahem tohoto spisu není ani jediný dopis od stěžovatele, dokonce ani ten, o kterém se sám obviněný zmiňuje

ROK 2002

ve svém písemném vyjádření ze dne 23. 8. 1999. Klientský spis také neobsahuje jediný záznam o intervenci u procesního úkonu, přestože kárně obviněný byl vyšetřovatelem přípisu ze dne 31. 3. 1999 a 29. 4. 1999 o provedení úkonů vyrozuměn. Z obsahu klientského spisu má kárný senát za doložené, že kárně obviněný dopisem ze dne 30. 11. 1998 stěžovatele o svém ustanovení obhájcem uvědomil a signalizoval návštěvu při nejbližší cestě do věznice. Tu však neuskutečnil a až dne 26. 1. 1999 vystavil substituční plnou moc advokátnímu koncipientovi. Kárně obviněný ve svém písemném vyjádření uvedl, že dle sdělení advokátního koncipienta návštěvu nebylo možno uskutečnit, neboť koncem ledna nebo počátkem února 1999 zjistil, že stěžovatel byl již přemístěn do vazební věznice v B., kde pro značnou vzdálenost k návštěvě nedošlo.

Dne 12. 7. 1999 obdržel kárně obviněný od Městského státního zastupitelství v B. sdělení, že na J. H. byla podána žaloba a dne 19. 7. 1999 požádal Městský soud v B. o zproštění povinnosti obhajovat obžalovaného z důvodu značné vzdálenosti od sídla své AK.

Z provedených důkazů kárný senát zjistil, že kárně obviněný své povinnosti obhájce vůbec neplnil a přestože, jak uvedl, trestní agendu svěřil advokátnímu koncipientovi, nijak jeho práci nekontroloval, nevedl jej pečlivě a nedohlížel na jeho praxi, jak je ve smyslu § 38 odst. 1 zákona o advokacii jeho povinností. Kárný senát spatřuje pochybení kárně obviněného v tom, že poté, kdy byl ustanoven obhájcem, klienta po dobu více než sedmi měsíců ve vazbě nenavštívil, za celou dobu mu napsal pouze jediný dopis hned po svém ustanovení, nesledoval, zda pominuly důvody vazby a vůbec se o svého klienta nezajímal, čímž ho nechal v naprosté izolaci. Jeho pochybení je o to závažnější, že, jak uvedl ve svém písemném vyjádření, pokládá stížnost za bezdůvodnou.

Kárně obviněný svým jednáním hrubě porušil své povinnosti advokáta, vyplývající z § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Z osobních údajů kárně obviněného kárný senát zjistil, že nebyl dosud kárně stíhán ani mu dosud nebyla jeho činnost pozastavena, a proto mu uložil kárné opatření výchovného charakteru.

Rozhodnutí o nákladech řízení se opírá o § 33a odst. 2 zákona o advokacii.

ROK 2002

č. 12

Jestliže advokát předá jim vypracované podání klientovi, aniž by ho jasně poučil o lhůtě, ve které je nutno toto podání odeslat nebo doručit soudu, dopouští se závažného porušení povinnosti advokáta a tím i kárného provinění.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 24. 5. 2002 sp. zn. K 13/02

Kárně obviněný P. S. byl uznán vinný, že poté, kdy převzal právní zastoupení N. P. ve věci určení neplatnosti dohody o skončení pracovního poměru, dle níž měl této jeho klientce skončit pracovní poměr ke dni 4. 12. 2000, vypracoval žalobu adresovanou OS pro Prahu 1, kterou předal klientce s pokynem odeslat ji k tomuto soudu, aniž by jí jasně a včas poskytl poučení o délce lhůty k podání žaloby ve smyslu ust. § 64 zákoníku práce, v důsledku čehož byla žaloba doručena soudu až po uplynutí zákonné lhůty a rozsudkem OS pro Prahu 1 ze dne 16. 7. 2001 sp. zn. 27 C.../2001 byla proto zamítnuta,

tedy při výkonu advokacie nepostupoval svědomitě a nechránil náležitě práva a oprávněné zájmy klientky,

čímž porušil ust. § 16 odst. 2 a ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a dopustil se tak kárného provinění, za které mu dle § 32 odst. 3 písm. c) cit. zák. v platném znění byla jako kárné opatření uložena

pokuta ve výši 10 000,- Kč.

Kárně obviněný byl ve smyslu ust. § 33a cit. zák. ve spojení s čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK současně uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč.

Kárně obviněný byl uznán povinným uloženou pokutu ve výši 10 000,- Kč a náhradu nákladů kárného řízení zaplatit do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet ČAK.

Z odůvodnění:

Kárný senát na základě uskutečněného jednání a důkazů v něm provedených učinil následující skutková zjištění a právní posouzení věci.

Z obsahu stížnostního spisu a z výpovědi kárně obviněného bylo zjištěno, že se

ROK 2002

dne 12. 12. 2000 na kárně obviněného obrátila stěžovatelka N. P., která ho navštívila v jeho advokátní kanceláři spolu se svou matkou. Požadovala poskytnutí právní služby v podobě sepsání žaloby na určení neplatnosti dohody o skončení pracovního poměru. Kárně obviněný v tento den převzal zmocnění k zastupování stěžovatelky, a protože stěžovatelkou podané informace byly pro podání žaloby neúplné, kárně obviněný se se stěžovatelkou dohodl, že informace budou z její strany doplněny.

Po doplnění informací nezbytných ke zpracování žaloby kárně obviněný žalobu vypracoval dne 29. 1. 2001 a stěžovatelka si ji vyzvedla v jeho advokátní kanceláři. Poté ještě požadovala doplnění žalobního návrhu a po definitivním zpracování si žalobu osobně vyzvedla s tím, že ji zašle soudu sama. Současně se žalobou převzala i vyúčtování poskytnuté právní služby a doklad o převzetí úhrady. Žalobu však podala až po uplynutí lhůty ve smyslu ust. § 64 zákoníku práce a v důsledku toho byla tato žaloba soudem zamítnuta.

Kárně obviněný si nebyl schopen uvědomit, zda jím nebo zaměstnancem advokátní kanceláře byla či nebyla řádně poučena o lhůtě, v níž je nezbytné žalobu podat, je však přesvědčen, že byla poučena o nezbytnosti žalobu odeslat okamžitě. Dále uvedl, že k vyškrtnutí jeho jména na žalobě nedošlo, neboť se domníval, že se na něho klientka obrátí se žádostí o další zastupování. Další vyrozumění od soudu neobdržel, od soudu obdržel až rozhodnutí o zamítnutí žaloby.

V průběhu jednání před kárným senátem kárně obviněný připustil, že se jednalo o nestandardní postup při poskytování právních služeb, neboť klientka byla dcerou jeho známé, a proto nedošlo k písemnému ujednání o rozsahu právních služeb tak, jak je to v jiných případech obvyklé. Tento nestandardní postup pak vedl k určitým nedorozuměním a v důsledku toho nebyla žaloba odeslána soudu včas.

Kárný senát na základě provedených důkazů dospěl k závěru, že kárná žaloba na kárně obviněného byla podána důvodně, ztotožnil se i s právní kvalifikací žaloby s tím, že vedle porušení ust. § 16 odst. 2 zákona o advokacii porušil kárně obviněný navíc i ust. § 17 tohoto zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Pravidel profesní etiky advokátů ČR. Tím se dopustil kárného provinění ve smyslu ust. § 32 odst. 2 uvedeného zákona.

Při úvaze o druhu a výši uloženého kárného opatření kárný senát vzal v úvahu, že se kárně obviněný na jedné straně dopustil svým nezodpovědným přístupem závažného pochybení, na druhé straně pak přihlédl ke skutečnosti, že kárně obviněný své pochybení uznal. Za přiměřené postižení kárně obviněného proto kárný senát považoval uložení pokuty, a to ve výši 10 000,- Kč.

ROK 2002

V souladu s ust. § 33a zákona o advokacii ve spojení s čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK byla současně stanovena povinnost kárně obviněného nahradit náklady kárného řízení.

č. 13

Zahraniční advokát, který přestěhuje svoji advokátní kancelář na adresu své pobočky v zahraničí a na území ČR přestane poskytovat právní služby, zbavuje se zákonné podmínky pro výkon advokacie v ČR, což je důvodem pro vyškrtnutí ze seznamu advokátů. I tyto skutečnosti je povinen bezodkladně oznámit ČAK, a pokud tak neučiní, porušuje své zákonné povinnosti a dopouští se tak závažného kárného provinění.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 5. 10. 2001 sp. zn. K 69/01

Kárně obviněný I. R. byl uznán vinným, že přestěhoval svoji advokátní kancelář na jinou adresu mimo území republiky a tuto novou adresu neoznámil ČAK ani soudu, takže mu nebylo možno doručovat písemnosti,

tedy neoznámil bez odkladu své nové sídlo advokátní kanceláře a sídlo na území ČR zrušil,

čímž porušil svoji povinnost uloženou mu v ust. § 13 odst. 2 a § 29 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění a § 17 téhož zákona ve spojení s čl. 16 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR. Tím se ve smyslu ust. § 32 odst. 2 cit. zák. dopustil kárného provinění, za které mu bylo dle § 32 odst. 3 písm. e) tohoto zákona uloženo jako kárné opatření

vyškrtnutí ze seznamu advokátů.

Kárně obviněný byl uznán povinným zaplatit České advokátní komoře náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Předseda kontrolní rady ČAK podal dne 18. 6. 2001 na kárně obviněného I. R. kárnou žalobu proto, že přestěhoval svoji advokátní kancelář na jinou adresu, kterou bezodkladně neoznámil ČAK ani soudu, takže mu není možno doručovat pí-

ROK 2002

semnosti. Kárný žalobce v tomto jednání spatřoval porušení povinnosti, kterou advokátovi ukládá ust. § 29 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění a porušení povinnosti dle § 17 tohoto zákona ve spojení s čl. 16 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR. Na takto podané kárné žalobě kárný žalobce při jednání dne 5. 10. 2001 setrval.

Kárně obviněný se ke kárné žalobě nevyjádřil. Z obsahu kárného spisu je však zjištěno, že kárně obviněnému byla dána možnost se vyjádřit ke skutkovému základu věci, neboť na adresu jeho bydliště mu byl dne 17. 4. 2001 zaslán dopis, ve kterém byl upozorněn na podnět, že se nezdržuje na území ČR a neposkytuje právní služby na oznámené adrese sídla své advokátní kanceláře. Opakovaně, a to na adresu ve Švýcarsku, která je registrována jako sídlo pobočky jeho advokátní kanceláře, mu obdobná výzva byla zaslána dne 18. 6. 2001, a jak vyplývá z odpovědi jeho sekretářky ze dne 1. 7. 2001, bylo také toto sdělení kárně obviněnému doručeno.

Kárný senát provedl důkaz obsahem stížnostního spisu č. 02/2001, z něhož zjistil, že kárně obviněný byl zapsán příslušným oddělením ČAK jako zahraniční advokát a takto působí na území ČR od 12. 5. 1998. Jako místo, na kterém poskytuje právní služby, označil kárně obviněný adresu v P. 2, ... ul. č. 5. Dne 3. 1. 2001 bylo pak zasláno kárně obviněnému rozhodnutí kárného senátu ČAK sp. zn. K 168/99 v jeho předchozí kárné věci a podle relace pošty bylo zjištěno, že listovní zásilka na uvedené adrese není doručitelná, neboť adresát se na této adrese nezdržuje a trvale se zdržuje mimo území ČR. Z podnětu vedoucího odboru předsedy kárné komise ČAK pak bylo zahájeno kontrolní radou ČAK řízení, v jehož rámci byl na adresu oznámeného bydliště na území ČR a posléze na adresu pobočky jeho advokátní kanceláře kárně obviněný vyzván, aby se vyjádřil k uvedené relaci pošty a ke skutečnému sídlu, na kterém právní služby na území ČR poskytuje. Tato zjištění učinil kárný senát z obsahu písemných sdělení ze dne 17. 4. 2001 a 18. 6. 2001 a dále pak z výpisu z matriky ČAK podle stavu ke dni 18. 6. 2001. Dále kárný senát z obsahu stížnostního spisu zjistil, že výzvy ze dne 18. 6. 2001 a ze dne 17. 4. 2001 byly doručeny na adresu oznámené pobočky advokátní kanceláře ve Švýcarsku a že je zde převzala paní S. H., která je odeslala kárně obviněnému, aby se k nim vyjádřil s tím, že kárně obviněný tak učiní v průběhu měsíce srpna 2001.

Kárný senát dále provedl důkaz připojeným spisem kárné komise ČAK sp. zn. K 168/00 a z něho zejména kárným rozhodnutím ze dne 11. 2. 2000, jimž bylo kárně obviněnému uloženo napomenutí proto, že nesplnil řádně a včas povinnost zaplatit členské příspěvky a další platby spojené s členstvím v ČAK. Toto rozhodnutí na bylo právní moci a je zapsáno ve výpisu z registrace advokáta ze dne 20. 3. 2001.

ROK 2002

Kárný senát při přípravě jednání dbal na řádné doručení kárné žaloby a vyrozumění o konání zasedání kárné komise. Doručení bylo provedeno v souladu s ust. § 24 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a podle obsahu spisu bylo kárně obviněnému vykázáno doručení dnem 30. 8. 2001.

Kárně obviněný se bez omluvy k jednání nedostavil a kárný senát proto rozhodl věc projednat v nepřítomnosti kárně obviněného.

Na základě provedeného důkazního řízení dospěl kárný senát k závěru, že kárně obviněný nejpozději k datu 5. 1. 2001 zrušil sídlo své advokátní kanceláře na území ČR a nejpozději od tohoto dne neposkytuje právní služby na území ČR, ani nezajišťuje, aby na oznámeném sídle advokátní kanceláře, ani kdekoli jinde byly poskytovány právní služby a bylo umožňováno doručování listovních zásilek, vzkazů, rozhodnutí a dalších písemností. Tuto skutečnost kárně obviněný neoznámil ČAK ani do data zasedání kárného senátu, ani do uvedené doby nezměnil sídlo advokátní kanceláře na území ČR a takovouto změnu ČAK neoznámil.

Podle ust. § 13 odst. 2 zákona o advokacii v platném znění musí mít advokát zapsaný v ČAK sídlo na území ČR. Podle ust. § 13 odst. 1 tohoto zákona je sídlo advokáta místem jeho podnikání podle zvláštních předpisů a podle čl. 16 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR je pak advokát povinen vykonávat advokacii především ve svém sídle.

Advokát je podle uvedených ustanovení povinen oznamovat bez zbytečného odkladu ČAK skutečnosti svědčící o tom, že pravidelně vykonává svoji činnost mimo své sídlo, například ve své pobočce a stejně tak je povinen oznamovat způsob, jakým vykonává advokacii i další skutečnosti nezbytné pro vedení seznamu advokátů, jakož i skutečnosti, které by mohly být důvodem k pozastavení výkonu advokacie nebo k vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Podle ust. § 29 odst. 1, věta za středníkem se má za to, že podmínka bezodkladného oznámení je splněna, učiní-li tak advokát do 1 týdne od provedení změny nebo od vzniku skutečností, které jakoukoli změnu skutečností zapisovaných do seznamu advokátů způsobily.

Zápis do seznamu advokátů je zápisem, který má význam obdobný registraci podnikatele podle zvláštních předpisů. Předpokládá se přitom, že na základě takového zápisu zapsaný advokát skutečně právní služby poskytuje a že tedy nejde o tzv. mrtvý zápis. Aby však mohl na základě takového zápisu poskytovat právní služby i zahraniční advokát, musí mít také na území ČR své sídlo. Pokud toto sídlo změní, musí jeho změnu bezodkladně oznámit ČAK a pokud je zruší, je to důvodem pro zánik členství, tedy pro vyškrtnutí ze seznamu advokátů, neboť není splněna jedna ze základních podmínek hlavy II. zákona o advokacii v platném znění.

ROK 2002

Protože kárný senát z provedených důkazů zjistil, že kárně obviněný fakticky zrušil sídlo své advokátní kanceláře – tedy místo svého podnikání – na území ČR a nepřenesl je na jinou adresu na území ČR a že jediným místem jeho podnikání je adresa jeho registrované pobočky na území Švýcarska a že tyto skutečnosti bez zbytečného odkladu neoznámil ČAK, dospěl k závěru na rozdíl od podané žaloby, že kárně obviněný přestěhoval svoji advokátní kancelář na jinou adresu mimo území republiky, kde také pravidelně nebo občas právní služby poskytuje a že takovouto změnu ČAK vůbec neohlásil. Tím tedy porušil své povinnosti, které mu ukládá zákon o advokacii v platném znění v ust. § 13 odst. 2 a § 29 odst. 1, jakož i v článku 16 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR. Proto také dospěl k závěru, že kárně obviněný postupuje při výkonu advokacie tak, že snižuje důstojnost advokátního stavu a porušuje tedy povinnost formulovanou v ust. § 17 zákona o advokacii v platném znění.

Protože uvedený stav přetrvává delší dobu a nastal prakticky bezprostředně poté, kdy pro jiné porušení povinností bylo kárně obviněnému uloženo jako kárné opatření napomenutí, a protože tímto stavem dává kárně obviněný najevo, že nemá zájem o poskytování právních služeb na území ČR, uložil mu kárný senát jako přiměřený a jediný možný způsob potrestání za použití ust. § 32 odst. 3 písm. e) zákona o advokacii v platném znění vyškrtnutí ze seznamu advokátů.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 33a odst. 1 a 2 cit. zák. a o ustanovení čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK. Kárně obviněný byl uznán vinným kárným obviněním a je proto povinen zaplatit na účet ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

č. 14

Kárná odpovědnost advokáta, který nesplnil vůči ČAK oznamovací povinnost a neoznámil, že proti němu bylo zahájeno trestní stíhání, nezaniká tím, že se ČAK o této skutečnosti dozvěděla z jiného zdroje a že představenstvo ČAK z toho důvodu nepřikročilo k pozastavení členství tohoto advokáta.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 26. 10. 2001 sp. zn. K 164/00

Rozhodnutím kárného senátu ČAK ze dne 2. 2. 2001 byl kárně obviněný M. N. zproštěn kárné žaloby, podle níž neoznámil ČAK, že mu rozhodnutím vyšetřovatele Okresního úřadu vyšetřování v O. ze dne 27. 4. 2000 čj. OVOP-

ROK 2002

.../...-2000 bylo sděleno obvinění z trestného činu podplácení podle § 161 odst. 1 a 2 tr. zák., jehož se měl dopustit tím, že dal policistům balíček 70 g kávy, a že tuto skutečnost ve smyslu ust. § 29 odst. 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, neohlásil ČAK, ačkoli mohla být podle ust. § 9 odst. 2 písm. a) cit. zák. důvodem pro pozastavení výkonu advokacie.

Toto rozhodnutí kárný senát odůvodnil v podstatě tím, že nebylo prokázáno, že by se stal skutek, pro který byla žaloba podána, neboť nebyla naplněna podmínka důvodu případného pozastavení členství, když představenstvo ČAK již celou věc projednalo a k takovému rozhodnutí nepřistouplilo.

K odvolání kárného žalobce odvolací senát ČAK svým rozhodnutím ze dne 22. 5. 2001 toto rozhodnutí dle ust. § 31 písm. b) advokátního kárného řádu (vyhl. min. sprav. č. 244/1996 Sb.)

zrušil a věc vrátil kárnému senátu k dalšímu řízení a rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Kárný žalobce ve svém odvolání argumentoval zejména tím, že podle jeho názoru je podstatné to, že kárně obviněný nesplnil svoji oznamovací povinnost vyplývající z ust. § 29 odst. 2 zákona o advokacii v platném znění a že tedy není podstatné, že se představenstvo ČAK o trestním stíhání kárně obviněného dozvědělo jiným způsobem a že při rozhodování o případném pozastavení výkonu advokacie k takovému pozastavení nepřikročilo. Zdůraznil, že kárná žaloba byla podána právě pro porušení oznamovací povinnosti, uložené kárně obviněnému i všem ostatním advokátům přímo zákonem. Proto kárný žalobce navrhl, aby napadené kárné rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena kárnému senátu k novému projednání a rozhodnutí.

Kárně obviněný se k podanému odvolání vyjádřil tak, že nesouhlasí s právním názorem kárného žalobce a navrhl, aby odvolání bylo zamítnuto.

Odvolací senát ve věci rozhodoval ve smyslu ust. § 27 odst. 1 advokátního kárného řádu bez nařízení jednání, neboť k řádnému posouzení věci to nebylo nezbytné.

Odvolací senát v rámci své přezkumné pravomoci přezkoumal výroky odvoláním napadeného rozhodnutí dotčené jakož i správnost kárného řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, přičemž přihlédl i k vadám, které v odvolání nebyly vytýkány, pokud by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé, a to vše v souladu s ust. § 28 advokátního kárného řádu.

ROK 2002

Odvolací senát poté dospěl k závěru, že odvolání kárného žalobce je důvodné a že kárný senát pochybil, když kárně obviněného kárné žaloby zprostil.

Odvolací senát se ztotožnil s právním názorem kárného žalobce, tedy s tím, že v celé věci je podstatná a rozhodující skutečnost, že kárně obviněný nesplnil svoji oznamovací povinnost dle ust. § 29 odst. 2 zákona o advokacii, tedy že v zákonné lhůtě 1 týdne neoznámil skutečnost, která by mohla být důvodem k pozastavení výkonu advokacie ve smyslu ust. § 9 odst. 2 písm. a) cit. zák. Takovým důvodem je nepochybně zahájení trestního stíhání. Skutečnost, že posléze nebylo vůči kárně obviněnému ze strany představenstva ČAK použito opatření, spočívající v pozastavení výkonu advokacie, na věci nic nemění. Pokud kárný senát v napadeném rozhodnutí vyhodnotil po právní stránce situaci jinak, dopustil se pochybení, které bude nutno v novém řízení napravit. Odvolací senát proto nemohl přisvědčit námitkám kárně obviněného, neboť nemají oporu ve spisovém materiálu. Kárná žaloba byla podána pro neoznámení uvedené podstatné skutečnosti a kárně obviněný za celou dobu neprokázal, že by tuto oznamovací povinnost, uloženou zákonem, splnil. To, že bylo proti kárně obviněnému zahájeno trestní stíhání, bylo zjištěno až aktivitou orgánů ČAK a nikoliv snad dodatečným dobrovolným splněním oznamovací povinnosti kárně obviněným. V každém případě nemá tato okolnost pro rozhodnutí odvolacího senátu podstatný vliv, neboť podstatným znakem oznamovací povinnosti advokáta je i dodržení lhůty jednoho týdne uvedené v ust. § 29 odst. 2 zákona o advokacii v platném znění tak, aby se advokát nevystavil případnému kárnému postihu.

Na kárném senátu bude, aby vyhodnotil způsob jednání kárně obviněného a aby vázán právním názorem odvolacího senátu opětovně věc projednal a rozhodl, a poté zvolil přiměřené kárné opatření při přihlédnutí ke všem okolnostem případu a podmínkám uvedeným v ust. § 24 odst. 3 vyhl. min. sprav. č. 244/1996 Sb. (advokátní kárný řád).

Kárný senát ČAK pak svým novým rozhodnutím ze dne 26. 10. 2001 rozhodl tak, že kárně obviněného M. N. uznal vinným ve smyslu kárné žaloby, uložil mu povinnost nahradit ČAK náklady kárného řízení do 15 dnů od právní moci rozhodnutí, a podle ust. § 32 odst. 5 zákona o advokacii v platném znění

upustil od uložení kárného opatření.

V odůvodnění svého rozhodnutí respektoval kárný senát důvody rozhodnutí odvolacího senátu, s nimiž se plně ztotožnil a rozhodl tak, že kárně obviněný včasným nesplněním zákonem uložené oznamovací povinnosti se dopustil kárného provinění. Po vyhodnocení všech skutečností případu, za nichž byl čin spáchán, ze-

ROK 2002

jména způsobu jednání, povaze skutku a jeho následkům, s přihlédnutím k osobě kárně obviněného a míře jeho zavinění, jakož i k jeho osobním poměrům, jsa vázán právním názorem odvolacího senátu, kárný senát dle ust. § 32 odst. 5 zákona o advokacii v platném znění upustil od uložení kárného opatření, když dospěl k závěru, že samotné projednání věci lze v tomto případě považovat za postačující.

Protože kárný senát v konečném rozhodnutí dospěl k závěru, že kárně obviněný se dopustil kárného provinění, zavázal jej podle ust. § 33a odst. 2 zákona o advokacii a článku 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK k náhradě nákladů kárného řízení.

č. 15

Advokát, kterému zanikla plná moc prohlášením konkurzu na jeho klienta, není povinen a ani oprávněn poskytovat správci konkurzní podstaty součinnost ve formě poskytování informací. Nepatří totiž do skupiny osob, které by byly povinny poskytovat správci konkurzní podstaty součinnost a naopak je vázán povinností mlčenlivosti.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 9. 10. 2002 sp. zn. K 95/01

Kárně obviněný P. B. byl podle § 23 písm. c) vyhl. min. sprav. č. 244/1996 Sb., o advokátním kárném řádu, **zproštěn** kárné žaloby v tom, že v klientské věci obchodní společnosti P., s. r. o., kterou zastupoval na základě plné moci či plných moci udělených v blíže neurčeném období, po skončení zastupování v důsledku prohlášení konkurzu, kdy mu v souladu s ust. § 14 odst. 1 písm. h) zák. č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, zanikly veškeré přijaté plné moci, nesdělil správci konkurzní podstaty na jeho písemné výzvy ze dne 27. 12. 2000, 9. 1. 2001 a 8. 3. 2001 informace o rozsahu poskytnutých právních služeb včetně způsobu jejich vyúčtování konkurzu.

Z odůvodnění:

Předseda kontrolní rady ČAK jako kárný žalobce podal dne 2. 10. 2001 na kárně obviněného kárnou žalobu, v níž jej vinil z toho, že v klientské věci obchodní společnosti P., s. r. o., kterou zastupoval na základě plné moci či plných moci udě-

ROK 2002

lených v blíže neurčeném období, po ukončení zastupování v důsledku prohlášení konkurzu, kdy mu v souladu s ust. § 14 odst. 1 písm. h) zák. č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, zanikly veškeré přijaté plné moci, nesdělil správci konkurzní podstaty na jeho písemné výzvy ze dne 27. 12. 2000, 9. 1. 2001 a 8. 3. 2001 informace o rozsahu poskytnutých právních služeb včetně způsobu jejich vyúčtování, čímž mu neposkytl součinnost uloženou mu podle ust. § 9e zák. č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, ve vztahu k ust. § 9d, odst. 2 téhož zákona. Kárný žalobce při jednání upravil znění skutkové věty tak, že z ní vypustil poslední větu.

Kárný senát projednal věc na svém zasedání dne 9. 10. 2002.

Kárně obviněný potvrdil, že zastupoval společnost P., s. r. o., plných mocí přijal několik a všechny zanikly prohlášením konkurzu. Potvrdil rovněž, že uvedené společnosti vyúčtoval odměnu za poskytnuté právní služby, avšak až poté, co předložil jednateli společnosti podrobnou specifikaci. Tato faktura byla odsouhlasena a následně řádně proplacena. Dále poukázal na své písemné vyjádření ze dne 11. 11. 2001, ve kterém uvedl, že nepatří do skupiny osob uvedených v ust. § 9d zákona o konkurzu a vyrovnání a ust. § 9e téhož zákona pak považuje za speciální ustanovení k § 9d, když toto ustanovení pouze upravuje dobu součinnosti a odpovědnost za případnou škodu. Navíc má za to, že byl povinen zachovávat povinnost mlčenlivosti o všech skutečnostech, o kterých se při poskytování právních služeb dozvěděl. Této odpovědnosti ho může zprostit jen klient. Ke vztahu úpadce na straně jedné a správce konkurzní podstaty na straně druhé pak má za to, že správce konkurzní podstaty není právním nástupcem úpadce a úpadce neztrácí prohlášením konkurzu právní subjektivitu. Ve vztahu ke správci proto měl a musel zachovávat povinnost mlčenlivosti, neboť bývalý klient, nyní úpadce, ho této povinnosti nezprostit.

Kárný senát se plně ztotožnil s právním hodnocením vyjádřeným kárně obviněným. Žádný právní předpis neukládá advokátovi, kterému zanikly plné moci prohlášením konkurzu na jeho klienta, poskytovat správci konkurzní podstaty součinnost ve formě poskytování informací. Naopak advokát je i ve vztahu ke správci konkurzní podstaty vázán povinností mlčenlivosti, které jej tento správce není oprávněn zprostit.

Je nesporné, že k jednání, popsanému ve skutkové větě došlo, avšak tento skutek není kárným proviněním, a proto kárný senát kárně obviněného dle § 23 písm. c) advokátního kárného řádu žaloby zprostit.

ROK 2002

č. 16

Advokát, který vypovídá v přípravném řízení a při hlavním líčení jako svědek proti svému býř bývalému klientovi, který jej povinnosti mlčenlivosti nezprostil, hrubým způsobem porušuje zákonem uloženou povinnost mlčenlivosti bez ohledu na to, že o rozhodných skutečnostech se dozvěděl ještě jako komerční právník.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 18. 1. 2002 sp. zn. K 56/01

Kárně obviněný J. D. byl uznán vinným, že vypovídal v trestní věci bývalých klientů F. Z. a I. B., vedeného u Okresního soudu v S. pod sp. zn. 5 T.../96 jako svědek v přípravném řízení a při hlavním líčení dne 9. 1. 2001, ačkoli nebyl zbaven povinnosti mlčenlivosti,

tedy nezachoval povinnost mlčenlivosti o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právní služby a tím porušil závažným způsobem povinnosti advokáta, uložené mu v ust. § 21 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění.

Tím se dopustil kárného provinění ve smyslu § 32 odst. 2 tohoto zákona, za které mu bylo dle § 32 odst. 3 písm. a) téhož zákona uloženo jako kárné opatření

napomenutí.

Kárně obviněný byl uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Provedeným dokazováním, zejména obsahem stížnostního spisu č. 44/2001 byl mimo jakoukoli pochybnost zjištěn skutkový stav uvedený ve výroku kárného rozhodnutí.

Kárně obviněný tento skutkový stav doznal, hájil se však tím, že v uvedené trestní věci nepovažoval obžalované za své klienty, naopak za svoji klientku považoval poškozenou paní P., pro kterou sepisoval kupní smlouvu a připustil, že k určitému pochybení z jeho strany došlo, protože pojem mlčenlivosti si v té době vykládal pouze ve vztahu k této klientce.

Kárný senát se neztotožnil s tímto názorem kárně obviněného a při hodnocení důkazů vycházel především z jeho odlišné výpovědi jako svědka při hlavním líčení ve

ROK 2002

výše uvedené trestní věci dne 9. 1. 2001, kde uvedl, že jeho klientem při sepsání smlouvy byl obžalovaný I. B., který mu za sepsání smlouvy zaplatil. Uvedl dále, že poškozenou prodávající paní P. nikdy neviděl a za ni vždy jednal druhý obžalovaný F. Z., tuto stranu také zastupoval podle pokynů obžalovaného I. B. O zproštění povinnosti mlčenlivosti nikoho nepožádal a nikdo jej této povinnosti nezprostil.

Kárný senát dospěl k závěru, že kárně obviněný ještě jako komerční právník poskytl právní službu v podobě sepsání kupní smlouvy o převodu nemovitosti v M. L. obžalovanému I. B., provozovateli realitní kanceláře, a F. Z. jednajícímu za paní P. jako stranu prodávající, a o skutečnostech, o kterých se dozvěděl při poskytování právní pomoci, vypovídal jako svědek ve výše uvedené trestní věci svých bývalých klientů, aniž by kýmkoli byl zbaven povinnosti mlčenlivosti.

Tímto jednáním porušil kárně obviněný závažným způsobem povinnosti advokáta, uložené mu v ust. § 21 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, protože jako advokát byl povinen zachovat povinnost mlčenlivosti o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb a této povinnosti mlčenlivosti jej nikdo nezprostil. Na věci nic nemění skutečnost, že v době poskytování právních služeb byl ještě komerčním právníkem, neboť i jako komerční právník byl vázán povinností mlčenlivosti ve smyslu zák. č. 209/1990 Sb., o komerčních právnících.

Při úvaze o druhu kárného opatření přihlédl kárný senát k tomu, že se jednalo o prvé pochybení kárně obviněného, který je advokátem teprve poměrně krátkou dobu, za níž si ještě nestačil plně osvojit všechny etické normy advokáta a že si porušení povinnosti a své pochybení byť dodatečně uvědomil. Kárný senát vycházel dále z přesvědčení, že samotné projednání věci před kárným orgánem bylo pro kárně obviněného dostatečným poučením do budoucna, a proto mu dle ust. § 32 odst. 3 písm. a) zákona o advokacii uložil ve shodě se závěrečným návrhem kárného žalobce jako kárné opatření pouhé napomenutí.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 33a odst. 1 a 2 cit. zák. a o ustanovení čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK. Kárně obviněný byl uznán vinným kárným obviněním a je proto povinen zaplatit na účet ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

ROK 2002

č. 17

Převezme-li advokát zastoupení klienta ve sporu proti jinému advokátovi, je povinen o tom a o výsledku sporu bez zbytečného odkladu informovat ČAK. Tato oznamovací povinnost se nevztahuje pouze na vedení samotného soudního sporu, ale i na všechny právní úkony směřující proti jinému advokátovi, tedy i na úkony směřující k zahájení jeho trestního stíhání.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 21. 4. 2000 sp. zn. K 11/00

Kárně obviněný J. B. byl uznán vinným, že převzal zastoupení společnosti X. Y. se sídlem v Holandsku proti advokátce JUDr. D. K. a o této skutečnosti neinformoval bez zbytečného odkladu ČAK a ani ji neinformoval o výsledcích řízení,

tedy při výkonu advokacie nerespektoval obecnou povinnost k advokátnímu stavu,

čímž porušil ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s čl. 14 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Tím se ve smyslu ust. § 32 odst. 2 cit. zák. dopustil kárného provinění, za které mu dle ust. § 32 odst. 3 písm. a) tohoto zákona bylo jako kárné opatření uloženo

napomenutí.

Kárně obviněný byl dále uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Stěžovatelka dne 9. 7. 1999 podala na kárně obviněného stížnost, ve které uvedla, že kárně obviněný v zastoupení firmy X. Y. na ni jako advokátku podal trestní oznámení s návrhem, aby proti ní bylo zahájeno trestní stíhání, přičemž uvedl nepravdivé údaje s úmyslem poškodit ji na dobré pověsti a ohrozit její vážnost, a že o tom, že proti ní jako advokátce podal trestní oznámení, vůbec neinformoval ČAK.

Ohledně tohoto druhého skutku byla na kárně obviněného dne 14. 1. 2000 podána předsedou kontrolní rady kárná žaloba.

Kárně obviněný se k této kárné žalobě písemně vyjádřil a proti ní namítl zejména to, že o podání trestního oznámení na jiného advokáta nebyl podle doslovného znění čl. 14 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR vůbec povinen ČAK in-

formovat, neboť tato informační povinnost stíhá advokáta pouze v souvislosti s vedením sporu a nikoli v souvislosti s pouhým podáním trestního oznámení.

Z obsahu stížnostního spisu a zejména z obsahu podaného trestního oznámení kárný senát zjistil, že kárně obviněný skutečně proti advokátce JUDr. D. K. podal v zastoupení firmy X. Y. trestní oznámení, ve kterém s označením své advokátní kanceláře uvedl, že tato advokátka uvedla jeho klienta v omyl ve snaze na úkor klienta se obohatit a navrhl, aby proti ní bylo zahájeno trestní stíhání.

Usnesením MOP Praha 4 byla věc odložena, kárně obviněný proti tomuto rozhodnutí podal stížnost, která však byla Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 4 jako nedůvodná zamítnuta.

Kárně obviněný tedy převzal zastoupení klienta a prezentoval se jako jeho právní zástupce při právních úkonech, které přímo směřovaly k zahájení trestního stíhání jiného advokáta. Kárný senát nemohl akceptovat obhajobu kárně obviněného, podle níž oznamovací povinnost ve smyslu čl. 14 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR (dále jen „Pravidla“) stíhá advokáta pouze v případech soudního sporu. Takový zužující výklad je totiž nepřijatelný, neboť i podání trestního oznámení je výrazem sporných stanovisek klienta a jiného advokáta a právním úkonem směřujícím proti jinému advokátovi, takže i v takovém případě oznamovací povinnost advokáta vůči ČAK je plně na místě.

Tim, že kárně obviněný tuto oznamovací povinnost nesplnil, nedodržel pravidla profesionální etiky a porušil tak ust. § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 14 odst. 1 Pravidel a dopustil se tak kárného provinění ve smyslu ust. § 33 odst. 2 uvedeného zákona.

Při úvaze o druhu kárného opatření vycházel kárný senát ze zjištění, že kárně obviněný byl do seznamu advokátů zapsán dne 1. 2. 1993, dosud proti němu nebylo vedeno žádné kárné řízení, ani mu nebyla pozastavena činnost advokáta, a proto považoval za postačující uložení pouhého napomenutí dle ust. § 33 odst. 3 písm. a) zákona o advokacii.

Protože kárně obviněný byl uznán vinným, byla mu dle ust. § 33a odst. 1 a 2 a čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK uložena i povinnost nahradit ČAK náklady kárného řízení v paušální částce 3 000,- Kč.

ROK 2002

č. 18

Je závažným profesním pochybením a tedy i kárným proviněním, jestliže advokát bez vědomí klienta uzavře s protistranou dohodu o splátkách a bez vědomí klienta dokonce vezme zpět žalobu.

Rozhodnutí odvolacího senátu ČAK ze dne 15. 12. 2000 sp. zn. K 76/00

Kárně obviněný J. H. byl uznán vinným, že v rozporu s uzavřenou smlouvou o poskytování právní služby ze dne 10. 8. 1999, kterou uzavřel s klientem M.A.P. a dodatku ze dne 13. 10. 1999, uzavřel dne 27. 9. 1999 a 12. 10. 1999 s dlužníkem klienta J. P. dohodu o splátkách, aniž by o tom svého klienta předem informoval a bez vědomí klienta pak vzal u soudu zpět žalobu o zaplacení částky 150 000,- Kč podanou proti tomuto dlužníkovi,

tedy nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta a neřídil se jeho pokyny a při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě,

čimž závažným způsobem porušil povinnosti advokáta, vyplývající z ust. § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a dopustil se tak ve smyslu ust. § 32 odst. 2 tohoto zákona kárného provinění, za které mu byla dle ust. § 33 odst. 3 písm. c) cit. zák. uložena jako kárné opatření

pokuta ve výši 10 000,- Kč.

Kárně obviněný byl uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Včas podanou kárnou žalobou bylo kárně obviněnému kladeno za vinu, že v rozporu s uzavřenou smlouvou o poskytování právní služby ze dne 10. 8. 1999, kterou uzavřel s klientem M.A.P., s. r. o. a dodatku ze dne 13. 10. 1999, uzavřel s dlužníkem klienta J. P., a. s., dohodu o splátkách ze dne 27. 9. 1999 a ze dne 12. 10. 1999, aniž o tom svého klienta předem informoval a bez vědomí klienta vzal zpět soudní žalobu o zaplacení částky 150 000,- Kč podanou proti tomuto dlužníku.

Kárný senát věc projednal dne 3. 11. 2000 za přítomnosti kárně obviněného a dále při odročeném jednání dne 15. 12. 2000 bez přítomnosti kárně obviněného,

ROK 2002

který však byl k tomuto jednání řádně předvolán. Kárně obviněný se k předmětu žaloby obsáhle vyjádřil a zejména uváděl, že ve prospěch stěžovatele provedl velmi efektivní práci s rychlým plněním v jeho prospěch ze strany dlužníka.

Z obsahu stížnostního spisu a zejména z obsahu žádosti stěžovatele o přešetření postupu kárně obviněného, ze smlouvy o poskytování právní služby ze dne 10. 8. 1999, plné moci z téhož dne, uzavřených dodatků k této smlouvě, z korespondence kárně obviněného s protistranou, stěžovatelem a soudem vyplývá, že kárně obviněný bez předchozího informování svého klienta uzavřel s protistranou mimosoudní dohodu o splátkách a bez jeho vědomí vzal zpět soudní žalobu. Sám kárně obviněný takovýto postup při vyřizování klientské věci stěžovatele doznal.

Na základě těchto zjištění dospěl kárný senát k nepochybnému závěru, že kárně obviněný tímto jednáním závažným způsobem porušil povinnosti advokáta uložené mu v ust. § 16 odst. 1 a 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, neboť nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta a neřídil se jeho pokyny. Tím, že kárně obviněný jednal v rozporu s pokyny klienta a ani jej řádně neinformoval o tom, jak při vyřizování jeho věci postupuje, snížil důstojnost a vážnost advokátního stavu, takže kárný senát toto jednání kvalifikoval jako nesvědomitě a tedy jako porušení ust. § 17 zákona o advokacii a porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Při úvaze o druhu a výši kárného opatření vycházel kárný senát na jedné straně ze závažnosti kárného provinění a na druhé straně i z toho, že kárně obviněný nebyl dosud kárně postižen a že své jednání doznal a s ohledem na zjištěné okolnosti přistoupil k uložení kárného opatření ve formě pokuty, a to ve výši 10 000,- Kč.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 33a odst. 1 a 2 cit. zák. a o ustanovení čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK. Kárně obviněný byl uznán vinným kárným obviněním a je proto povinen zaplatit na účet ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

ROK 2002

č. 19

Pokud advokát nepravdivě předstírá, že byl pověřen zastupitelským úřadem jiné země provedením určitého úkonu, dopouští se kárného provinění.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 3. 11. 2000 sp. zn. K 14/00

Kárně obviněný V. Ch. byl uznán vinným, že dne 6. 7. 1999 v pozdních večerních hodinách osobně z titulu pověřeného zástupce – pracovníka – Velvyslanectví Bulharské republiky protokolárně převzal na Policii ČR – místním oddělení v D. policii zadrženou nezletilou K. I. A., ačkoli k tomuto úkonu nebyl Velvyslanectvím Bulharské republiky nikdy zmocněn, ani nebyl jeho pracovníkem,

tedy při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě, přičemž svým postupem snižoval důstojnost advokátního stavu,

čímž závažným způsobem porušil ust. § 16 odst. 2 a ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a dopustil se tak kárného provinění podle ust. § 32 odst. 2 téhož zákona.

Za to se mu ukládá podle ust. § 32 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona jako kárné opatření

napomenutí.

Kárně obviněný byl uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Včas podanou kárnou žalobou bylo kárně obviněnému kladeno za vinu, že dne 6. 7. 1999 v pozdních večerních hodinách z titulu pověřeného zástupce – pracovníka – Velvyslanectví Bulharské republiky protokolárně převzal na Policii ČR – místním oddělení v D. policii zadrženou spolupachatelku trestného činu krádeže mladistvou K. I. A., ačkoli k tomuto úkonu nebyl Velvyslanectvím Bulharské republiky nikdy zmocněn, ani nebyl jeho spolupracovníkem.

Kárný senát věc projednal při jednání dne 3. 11. 2000 za přítomnosti kárně obviněného, který se ke kárné žalobě vyjádřil tak, že mladistvou zadrženou vyzvedl na základě plné moci, kterou mu udělil její otec I. A. dne 6. 7. 1999. Současně před-

ROK 2002

ložil kopii této plné moci z uvedeného dne s tvrzením, že její originál předložil na místním oddělení policie při převzetí mladistvé. Proč tato plná moc ale nebyla předložena stěžovatelem mjr. J. N., ředitelem OÚV PČR v P. 6 nebo samotným kárně obviněným v rámci šetření stížnosti, nedovedl vysvětlit. S výjimkou kopie plné moci nemohl kárně obviněný předložit žádný písemný materiál, klientský spis, ani smlouvu o právní pomoci uzavřenou s otcem nezletilé. Dále uvedl, že všechny osoby na místním oddělení policie dobře zná a nesprávnost zápisu o převzetí mladistvé si nepřečetl a při pobytu na policii neměl brýle, což doložil i dokladem oční optiky o své krátkozrakosti.

Z obsahu stížnostního spisu č. 539/99, zejména z obsahu stížnosti ředitele Policie ČR ze dne 16. 8. 1999 a příloh k této stížnosti a dále z vyjádření Velvyslanectví Bulharské republiky ze dne 6. 8. 1999 bylo zjištěno, že kárně obviněný dne 6. 7. 1999 převzal od policie zadrženou mladistvou K. I. A. jako pověřený zástupce Velvyslanectví Bulharské republiky v Praze, ačkoli z vyjádření tohoto velvyslanectví vyplývá, že kárně obviněný není jeho pracovníkem a k převzetí nezletilé neměl od něho žádné pověření. Dodatečné předložení plné moci až při jednání kárného senátu považuje senát za účelovou snahu kárně obviněného vysvětlit své jednání na policii jako omyl tohoto orgánu. Navíc je patrné, že kárně obviněný nyní vystupuje jako obhájce obviněné G. N., když konstrukce obhajoby této obviněné je postavena na označování nezletilé K. I. A. jako pachatelky krádeže.

Na základě těchto zjištění dospěl kárný senát k nepochybnému závěru, že kárně obviněný svým jednáním závažným způsobem porušil svoje povinnosti advokáta uložené mu zákonem o advokacii zejména v ust. § 16 odst. 2 a ust. § 17, ve spojení s ust. čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR, neboť při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě, přičemž svým postupem snižoval důstojnost advokátního stavu a dopustil se tak kárného provinění.

Kárně obviněný nebyl dosud kárně postihován a s ohledem na to a zjištěné okolnosti případu přistoupil kárný senát k uložení kárného opatření pouze ve formě napomenutí.

V souvislosti s tím rozhodl i o povinnosti kárně obviněného uhradit ČAK náklady kárného řízení.

ROK 2002

č. 20

Skončením věci nezaniká povinnost advokáta použít svěřené peníze pouze ke stanovenému účelu.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 25. 5. 2001 sp. zn. K 115/98

Kárně obviněný P. K. byl uznán vinným, že v souvislosti se sepisováním kupní smlouvy o prodeji nemovitosti v obci a kat. území V., kterou vypracoval jako advokát v rámci poskytování právní pomoci paní A. S. jako prodávající a své matce paní R. K. jako kupující, převzal v únoru 1997 zastupování prodávající A. S. i ve věci přiznání k dani z převodu nemovitosti a převzal od ní na úhradu této daně finanční částku 64 700,- Kč. Tu však Finančnímu úřadu ve Z. nezaplátil, ale dne 25. 4. 1997 ji předal své matce R. K., údajně na úhradu blíže nepopsaných vad předmětných nemovitostí,

tedy ve věci úhrady daně nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy své klientky A. S. a neřídil se jejími pokyny, nepostupoval při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, nejednal poctivě, nesplnil převzatý závazek, nedal přednost zájmům klienta a svěřené peníze použil jinak než ke stanovenému účelu. Přitom zastupoval osobu, jejíž zájmy se dostaly do rozporu se zájmy osoby blízké a neodstoupil od poskytování právních služeb,

čímž porušil povinnosti advokáta vyplývající z ust. § 16 odst. 1 a 2, § 17, § 19 odst. 1 písm. e) a § 20 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění a čl. 4 odst. 1 a 2, čl. 6 odst. 1 a čl. 9 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Tím se dopustil kárného provinění, za které mu jako kárné opatření byla dle § 32 odst. 3 písm. c) cit. zákona byla uložena

pokuta ve výši 30 000,- Kč.

Kárně obviněný byl dále uznán povinným nahradit ČAK náklady řízení v částce 3 000,- Kč, splatné spolu s uvedenou pokutou do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Kárný senát projednal věc na svém zasedání dne 25. 5. 2001 bez přítomnosti kárně obviněného, který prostřednictvím svého právního zástupce M. U. omluvil svoji neúčast a vyslovil souhlas s tím, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti.

ROK 2002

Kárný senát konstatoval ze spisového materiálu, že kárně obviněný jako advokát sepsal dne 21. 2. 1997 kupní smlouvu o převodu nemovitostí na základě plných moci jednak paní A. S. jako prodávající a jednak své matky paní R. K. jako kupující. Po sepsání kupní smlouvy při jejím podepisování požádala prodávající A. S. kárně obviněného, zda by za ni nepodal příznání k dani z převodu nemovitostí na Finanční úřad ve Z., kárně obviněný tuto její žádost akceptoval a prodávající mu za tím účelem složila k jeho rukám v hotovosti částku 64 700,- Kč, reprezentující 5 % z ceny převáděných nemovitostí, a to proti písemnému dokladu, který vyplnil sám kárně obviněný, na němž je napsáno „daň z převodu nemovitostí“. Kárně obviněný dne 21. 4. 1997 daňové příznání za prodávající A. S. skutečně k Finančnímu úřadu ve Z. podal, samotnou daň ve výši 64 685,- Kč však nezaplatil a stěžovatelce A. S. zaslal dne 24. 6. 1997 neproplacenou složenku na úhradu této daně. Naopak dne 25. 4. 1997 peníze, určené k zaplacení daně, předal své matce R. K. s odůvodněním, že již skončilo zmocnění ze strany účastníků kupní smlouvy.

Za účelem jednání s kárně obviněným se stěžovatelka obrátila na nového právního zástupce Dr. C., kárně obviněný však ani důrazným výzvám tohoto jejího zástupce nevyhověl, a proto stěžovatelka byla nucena daň zaplatit sama ze svých dalších prostředků.

Kárný senát dále zjistil, že kárně obviněný byl na základě trestního oznámení stěžovatelky jako poškozené stíhán pro trestný čin zpronevěry podle ust. § 248 odst. 1 a 3 tr. z. Rozsudkem Okresního soudu v T. ze dne 9. 9. 1999 sp. zn. 3 T.../99 byl dle ust. § 226 písm. b) tr. ř. obžaloby zproštěn a poškozená A. S. byla se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení občanskoprávní.

Kárný senát není samozřejmě tímto osvobozujícím rozsudkem soudu nijak vázán, neboť soud posuzoval jednání kárně obviněného pouze z hlediska případné trestní odpovědnosti a nepřislušelo mu toto jednání hodnotit z hlediska skutkových podstat podle zákona o advokacii a podle stavovských předpisů o profesionální etice advokátů.

Kárný senát proto dospěl k závěru, že kárně obviněný svým jednáním porušil povinnost advokáta, vyplývající z ust. § 16 odst. 1 a 2 zákona o advokacii, neboť nechránil práva a oprávněné zájmy stěžovatelky, neřídil se jejími pokyny a při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě. Tím, že peníze, které převzal výslovně na úhradu daně z převodu nemovitostí, použil jinak než ke stanovenému účelu, porušil i čl. 9 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Jeho jednání vážným způsobem snížilo důstojnost advokátního stavu a protože nejednal čestně a svědomitě a nesplnil převzatý závazek, porušil dále i ust. § 17 zákona

ROK 2002

o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR, a protože své vlastní zájmy nadřadil nad oprávněné zájmy klienta, porušil i ustanovení čl. 6 odst. 1 těchto Pravidel.

Jestliže matka kárně obviněného nárokovala proti stěžovatelce nějaké pohledávky z titulu údajných vad nemovitostí, dostaly se její zájmy do rozporu se zájmy stěžovatelky a kárně obviněný byl proto ve smyslu § 19 odst. 1 písm. e) zákona o advokacii povinen poskytnutí těchto právních služeb odmítnout. Pokud tak neučinil, dopustil se porušením této zákonné povinnosti dalšího kárného provinění. Zjistil-li dodatečně skutečnost uvedenou v § 19 cit. zák., byl povinen od smlouvy od poskytování právních služeb odstoupit a tím, že tak neučinil, porušil zákon i v tomto směru.

Obhajobu kárně obviněného, že prý skončením zmocnění ze strany účastnic smlouvy zanikla i jeho povinnost použít převzaté peníze ke stanovenému účelu není snad ani míněna vážně, neboť takový názor nejen že není podložen žádným právním předpisem, ale naopak je s ním v příkrém rozporu.

Při úvaze o druhu a výměře kárného opatření vycházel kárný senát z hodnocení vysoké závažnosti skutku i z osobních poměrů kárně obviněného, který je advokátem od roku 1992 a nebyl dosud kárně stíhán. Jako kárné opatření, přiměřené všem okolnostem případu, se kárnému senátu proto jevílo uložení pokuty dle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii, a to ve výši 30 000,- Kč.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 33a odst. 2 cit. zák. a usnesení představenstva ČAK č. 2/1997 Věstníku ČAK.

č. 21

Advokát, který nevede přiměřenou dokumentaci o poskytování právních služeb a ani nezaloží klientský spis, porušuje povinnost uloženou zákonem a stavovským předpisem a dopouští se tak kárného provinění.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 12. 7. 2002 sp. zn. K 21/02

Kárně obviněný J. Č. byl uznán vinným, že

1) jako zástupce J. D. ve sporu, vedeném u KOS v P. pod sp. zn. 14 Cm.../98, písemně neinformoval svého klienta o konání ústního jednání nařízeného na den 16. 10. 2000, ani o obsahu vyneseného rozsudku a ani o doručení jeho písemného vyhotovení a o lhůtě, v níž je možno proti tomuto rozsudku podat odvolání,

ROK 2002

2) přesto, že převzal zastoupení J. D. a zastupoval jej u soudu, nevedl řádnou evidenci o úkonech právní pomoci a dokonce ani nezaložil klientský spis, tedy

ad 1) nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta, při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě a nedodržel pravidla profesionální etiky, čímž porušil ust. § 16 odst. 1 a 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění a ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR,

ad 2) porušil stavovským předpisem uloženou povinnost při vedení advokátní kanceláře tím, že o svých výkonech a o výkonech své advokátní kanceláře nevedl žádnou evidenci, čímž porušil ust. § 25 odst. 1 uvedeného zákona ve spojení s čl. 16 odst. 4 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a ust. čl. 1 stavovského předpisu č. 9/1999 Věstníku ČAK.

Tím se dopustil kárného provinění, za které mu bylo jako kárné opatření uloženo dle § 32 odst. 3 písm. a) cit. zák.

napomenutí.

Kárně obviněný byl uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z o d ů v o d n ě n í :

Kárný žalobce podal na kárně obviněného kárnou žalobu pro skutky, uvedené ve výroku tohoto rozhodnutí.

Kárně obviněný se k žalobě písemně i při jednání kárné komise vyjádřil tak, že bylo se stěžovatelem ústně dohodnuto, že o průběhu věci jej bude kárně obviněný informovat telefonicky, neboť stěžovatel je v důchodu a byl neustále doma. Dále uvedl, že je jeho běžnou praxí, že klienty o doručení rozsudku informuje buď telefonicky nebo písemně a někdy si je pozve do své kanceláře k prostudování obsahu rozsudku a dohodne se s nimi přímo na podání či nepodání odvolání. Kárně obviněný uznal své pochybení, že stěžovatele o doručení rozsudku a výsledku soudního jednání neinformoval písemně.

K druhému bodu žaloby uvedl, že klientský spis nezaložil proto, že věc převzal po jiném kolegovi a pouze si do převzatého spisu dělal pro svoji potřebu poznámky, aby měl přehled o tom, co ve věci učinil.

Kárný senát dospěl k závěru, že kárně obviněný nebyl schopen prokázat, že svého klienta skutečně o doručení rozsudku a o jeho obsahu informoval a z kontextu

ROK 2002

podané stížnosti naopak nabyt přesvědčení, že k takové informaci skutečně nedošlo. Tím kárně obviněný porušil ust. § 16 odst. 1 a 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, neboť nejednal svědomitě a nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta. V tomto bodě kárné žaloby porušil uvedený zákonný předpis a navíc i § 17 cit. zák. ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR, když řádně neinformoval klienta tom, jak vyřizování jeho věci pokračuje.

Jednáním ad 2) žaloby pak porušil povinnost advokáta, vyplývající z ust. § 25 odst. 1 uvedeného zákona a čl. 16 odst. 4 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR. Tato zákonná norma a obdobně i uvedený stavovský předpis totiž ukládají každému advokátovi povinnost vést o poskytování právních služeb přiměřenou dokumentaci a v rozsahu a způsobem vyplývajícím z právních předpisů a ze zvláštních požadavků kladených na řádný výkon advokacie vést o svých úkonech a výkonech své kanceláře potřebnou evidenci.

Při úvaze o kárném postihu kárný senát vycházel ze zjištění, že proti kárně obviněnému nebylo dosud vedeno žádné kárné řízení, že v obou bodech žaloby uznal své pochybení a že si z nesprávného jednání vezme do budoucna potřebné poučení. Pokud jde o jeho osobní a majetkové poměry, kárný senát zjistil, že kárně obviněný nevlastní žádnou nemovitost, bydlí spolu s manželkou a jejím synem vysokoškolským v nájemním bytě a jeho měsíční příjmy se po zdanění pohybují v rozmezí 20 000,- až 25 000,- Kč.

Po přihlednutí ke všem těmto skutečnostem a kritériím ve smyslu § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu (vyhl. č. 244/1996 Sb.) kárný senát uložil kárně obviněnému jako kárné opatření dle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o advokacii napomenutí.

Současně jej zavázal nahradit ČAK náklady řízení ve výši 3 000,- Kč dle § 33a odst. 1 a 2 cit. zák. a čl. 1 stavovského předpisu č. 2/1999 Sb. Věstníku ČAK.

č. 22

Pokud advokát nesplní svoji ohlašovací povinnost vůči ČAK a neoznámí, že proti němu bylo zahájeno trestní řízení a že byl soudem uznán vinným pro trestný čin, dopouští se závažného porušení zákonem uložené povinnosti advokáta a tím i kárného provinění.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 8. 6. 2001 sp. zn. K 2/01

ROK 2002

Kárně obviněný E. Z. byl uznán vinným, že neoznámil České advokátní komoře skutečnost, že rozsudkem Okresního soudu v H. K. ze dne... sp. zn. 4 T.../97 ve spojení s usnesením Krajského soudu v H. K. ze dne... sp. zn. 10 To.../2000 byl uznán vinným pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 201 písm. b) tr. z. a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 18 měsíců a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců,

tedy porušil ust. § 29 odst. 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, a dopustil se tak kárného provinění.

Podle § 32 odst. 5 cit. zák. bylo

upuštěno od uložení kárného opatření.

Kárně obviněný byl uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč do 15 dnů do právní moci tohoto rozhodnutí.

Z o d ů v o d n ě n í :

Kárný žalobce podal na kárně obviněného kárnou žalobu pro skutek, uvedený ve výroku tohoto rozhodnutí.

Kárně obviněný se k věci písemně vyjádřil a uvedl, že skutek, pro který byl trestně odsouzen, se stal již v roce 1995 a že v době, kdy se o zahájení trestního řízení dozvěděl, byl celou situací velice rozrušen, je si však vědom, že ani tehdejší silné rozrušení jej nemůže omluvit ze zanedbání ohlašovací povinnosti vůči České advokátní komoře.

Při jednání před kárnou komisí dne 8. 6. 2001 zopakoval obsah svého písemného vyjádření, své opomenutí doznal a uvedl, že svého jednání velice lituje.

Kárný senát z obsahu kárného spisu zjistil, že v souvislosti s trestním stíháním kárně obviněného představenstvo ČAK projednalo na svém zasedání dne 5. 9. 2000 možnost jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů a rozhodlo, že se kárně obviněný z tohoto seznamu nevyškrtává. Současně konstatovalo, že kárně obviněný nesplnil svoji oznamovací povinnost dle § 29 odst. 2 zákona o advokacii, a proto věc postoupilo kontrolní radě ČAK k posouzení, zda porušení této povinnosti nedosahuje intenzity kárného provinění.

Kárný senát provedl při jednání všechny navržené důkazy a po jejich zhodnocení rozhodl tak, že kárně obviněný porušením ohlašovací povinnosti vůči ČAK, uložené v ust. § 29 odst. 2 zákona o advokacii, v platném znění, se dopustil kárného provi-

ROK 2002

nění ve smyslu ust. § 32 odst. 2 tohoto zákona, neboť porušení uvedené povinnosti kárný senát hodnotil jako porušení závažné.

Na druhé straně při úvaze o kárném postihu vycházel kárný senát z toho, že kárně obviněný má jako advokát dobrou pověst, k jeho činnosti advokáta od roku 1991, kdy vykonává advokacii, nebyly nikdy žádné výhrady, nebyl nikdy kárně postížen, své pochybení sebekriticky uznal a projevil nad ním lítost. Samotné kárné řízení pak bylo pro kárně obviněného dostatečným poučením, proto kárný senát při aplikaci § 33 odst. 5 zákona o advokacii od uložení kárného opatření upustil.

Protože kárný senát vyslovil, že se kárně obviněný kárného provinění skutečně dopustil, uložil mu v souladu s ust. § 33a odst. 2 povinnost k náhradě nákladů kárného řízení ve výši 3 000,- Kč tak, jak stanoví stavovský předpis č. 2/1999 Věstníku ČAK.

ROK 2003

ROK 2003

ROK 2003

č. 1

K náležitostem odůvodnění kárného nálezu v otázce kárného opatření.

1) Podle § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu při ukládání kárného opatření přihlíží kárný senát též k osobě kárně obviněného, jakož i k jeho osobním poměrům. Za situace, kdy kárný orgán nebere v potaz tato právní kritéria individualizace kárného opatření, jak je obligatorně stanoví kárný řád, resp. je ani nezjišťuje, porušil správní soud, pojednávající správní žalobu, právo zaručené v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Takovou vadu nelze konvalidovat poukazem na mírnou povahu kárného opatření.

2) V poučení doprovázejícím konečné rozhodnutí před odvolacím senátem v kárném řízení musí být uvedeno, že je lze napadnout ve správním soudnictví (§ 39 odst. 3 advokátního kárného řádu).

Nález Ústavního soudu ČR ze dne 25. 2. 2002 sp. zn. II ÚS 46/2000

Tímto nálezem Ústavní soud ČR zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 1999 čj. 38 Ca 357/98-40.

Z odůvodnění:

Dne 24. 1. 2000 došel Ústavnímu soudu ČR včas podaný návrh ze dne 17. 1. 2000, jímž stěžovatel napadá rozhodnutí obecného soudu citované ve výroku tohoto nálezu. S ústavní stížností spojil návrh na zrušení části ustanovení § 46 odst. 4 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“) vyjádřeného slovy „advokátů a“.

Senát Ústavního soudu usnesením ze dne 20. 6. 2000 řízení o ústavní stížnosti přerušil a návrh na zrušení části § 46 odst. 4 zákona o advokacii postoupil podle § 78 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „zákon“) plénu Ústavního soudu, které nálezem ze dne 20. 2. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 29/2000 návrh zamítlo. Nález byl vyhlášen pod č. 236/2001 Sb.

Poté senát pokračoval v řízení o ústavní stížnosti.

Stěžovatel má za to, že napadeným rozhodnutím obecného soudu byla porušena jeho základní práva zaručená v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb., č. 243/1998 Sb. (dále jen „Úmluva“), jakož i v čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“). Zároveň

ROK 2003

obecný soud podle jeho názoru nedostál své ústavní povinnosti uložené mu v čl. 90 a čl. 95 odst. 5 Ústavy České republiky č. 1/1993 Sb. (dále jen „Ústava“), když aplikací § 46 odst. 4 zákona o advokacii porušil ústavně zaručené právo, že nikdo není povinen sám sebe usvědčovat.

Proti navrhovateli bylo vedeno kárné řízení, v němž byl uznán vinným kárným proviněním spočívajícím v tom, že vypověděl svému klientovi plnou moc (odstoupil od smlouvy o poskytování právních služeb), aniž byly splněny podmínky § 20 odst. 1, 2 a 3 zákona o advokacii. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5 000,- Kč. Proti rozhodnutí kárného senátu se odvolal. Zamítavé rozhodnutí odvolacího senátu ve své věci pak napadl žalobou u Městského soudu v Praze, jehož rozsudek je předmětem ústavní stížnosti.

Za pravdu je nutno dát stěžovateli v tom, že v poučení doprovázejícím konečné rozhodnutí před odvolacím senátem v kárném řízení musí být uvedeno, že je lze napadnout ve správním soudnictví, jak stanoví § 39 odst. 3 advokátního kárného řádu. Z č. I. 58 kárného spisu vyplývá, že kárné rozhodnutí odvolacího senátu touto vadou trpí. Vzhledem k tomu však, že stěžovatel správní žalobu proti tomuto rozhodnutí podal řádně a včas, tato vada, správním soudem odvolacímu rozhodnutí ovšem nevytknutá, byla jen formální, bez negativních dopadů na jeho právo domoci se soudní ochrany svých práv.

Podle § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu při ukládání kárného opatření přihlíží kárný senát kromě tam uvedených předpokladů též k osobě kárně obviněného, jakož i k jeho osobním poměrům.

Základní údaje o advokátovi, které měly kárné senáty k dispozici (č. I. 1 kárného spisu) dokumentují pouze údaje o osobě kárně obviněného (tzn. základní generalia, místo výkonu advokacie, kontaktní adresu, bydliště, údaj o pozastavení výkonu advokacie a o jeho případných kárných řízeních), nikoli však údaje o jeho osobních poměrech. Rozumí se zřejmě poměry v době ukládání kárného opatření (tj. poměry rodinné, majetkové, zdravotní). Správní soud nepovažoval za porušení právního předpisu, tedy výše citovaného ustanovení advokátního kárného řádu, uložil-li kárný senát pokutu bez zjištění osobních poměrů kárně obviněného, pohybovala-li se její výše při spodní hranici: v době ukládání předmětné pokuty (5 000,- Kč) bylo základem pro určení její výměry ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 303/1995 Sb., o minimální mzdě, ve znění pozdějších předpisů, které stanovilo výši minimální měsíční mzdy částkou 2 650,- Kč [viz též § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii].

V tomto případě správní soud pochybil, když nevzal v potaz první kritéria individualizace kárného opatření, jak je obligatorně stanoví advokátní kárný řád, a toto pochybení ve svém rozhodnutí odvolacímu senátu nevytkl a nevzal je na zřetel.

ROK 2003

Na ostatní procesněprávní pochybení kárného a odvolacího senátu ČAK vytkaná stěžovatelem reagoval správní soud tak, že je hodnotil jako formální (tzv. nedostatek poučení o právu vznést námitku podjatosti a jednání v zakouřené místnosti), tedy bez vlivu na správnost rozhodnutí o kárném provinění stěžovatele.

Podle názoru senátu Ústavního soudu postupem správního soudu a jeho rozsudkem byl zákon porušen jen ve dvou výše uvedených případech, z nichž jeden zakládá nezákonnost čistě formální, bez věcných dopadů na práva stěžovatele, případ druhý představoval pochybení poznamenávající věcnou stránku rozsudku.

Stěžovatel se správní žalobou mimo jiné domáhal, aby bylo o jeho kárném obvinění a opatření rozhodnuto v souladu s právním předpisem (tj. s přihlédnutím též ke kritériím stanoveným v § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu, jmenovitě i k jeho osobním poměrům).

Právo, jehož se stěžovatel s odkazem na § 24 advokátního kárného řádu domáhal, není právem výslovně garantovaným v některém článku Listiny, jak požaduje její čl. 36 odst. 2 věta druhá, nicméně jde o právo, které lze podle názoru Ústavního soudu podřadit pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy, jehož aplikace v tomto případě odpovídá i tendenci vykládat a užít čl. 36 odst. 2 Listiny extenzivně, nehledě též na kompetence Ústavního soudu vymezené v čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy v návaznosti na její čl. 10.

Podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy „Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě... projednána... soudem, který rozhodne o... oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu“. Tedy soud by měl garantovat svým přezkumem a rozhodnutím oprávněnost, resp. správnost takového obvinění, samozřejmě včetně sankce za ně.

V návaznosti na konstantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, viz např. věc Engel a jiní v. Holandsko (rozhodnutí z 8. 6. 1976, série A č. 22, § 81) se stěžovatel nepochybně mohl domáhat u správního soudu, aby rozhodl o oprávněnosti pokuty, která mu byla jako kárné opatření uložena. Význam stěžovatelem porušeného ustanovení zákona o advokacii (kárné provinění), jakož i povaha a závažnost možné sankce za to, tedy i pokuty (kárné opatření), to v tomto případě, jak je Ústavní soud přesvědčen, umožňují.

Pokuta byla uložena v rozporu s právními kritérii ukládání takových opatření, resp. bez přihlédnutí k nim, neboť je kárné senáty ČAK nezjišťovaly. I kdyby toto pochybení správní soud nezjistil tím, že stěžovatelovu správní žalobu zamítl, o pokutě jako správně uložené z hlediska práva nerozhodl, když potvrdil její uložení v rozporu s § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu. Soudní ochranu právu garantovanému

ROK 2003

v citovaném článku Úmluvy tak stěžovateli důsledně neposkytl, byť pouze v tomto jediném bodě jeho správní žaloby. Správní soud uvedené právo zaručené v čl. 6 odst. 1 Úmluvy napadeným rozhodnutím porušil.

Podle názoru Ústavního soudu nelze principiálně akceptovat právní konstrukci spočívající v tom, že kárný senát či správní soud vadně uložené kárné opatření, o němž bylo rozhodnuto bez přihlídnutí k obligatornímu právnímu předpokladu jeho uložení, konvalidují poukazem na jeho nízkou výměru. Takto „naslepo“ ukládaná sankce znamená riziko porušení zásady její přiměřenosti v každém konkrétním případě (viz § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu).

Pokud tedy ústavní stížnost namítala porušení práva na spravedlivý proces (správní i soudní, viz též nález z 12. 10. 2000 sp. zn. ÚS 58/2000 – Sbírka nálezů Ústavního soudu, sv. 20, str. 65 a násl.) zaručený v čl. 6 Úmluvy, potom je nutno dát jí ze shora uvedených důvodů za pravdu.

č. 2**Účtování úkonů, které advokát není schopen doložit a které neodpovídají složitosti věci, je neetické a snižuje důstojnost advokátního stavu.**

Rozhodnutí kárného senátu ČAK ze dne 7. 3. 2003 sp. zn. 124/02

Kárně obviněný J. S. byl uznán vinným, že při obhajobě mladistvé Š. B., proti které bylo vedeno trestní stíhání pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák., účtoval neetickým způsobem náklady za poskytnutou právní pomoc,

tedy při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě a nepočíнал si tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, neboť účtoval v rozporu s tarifem a dobrými mravy,

čímž hrubě porušil ust. § 16 odst. 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a dopustil se tak kárného provinění.

Za to se mu podle ust. § 32 odst. 3 písm. a) cit. zák. ukládá

napomenutí.

Kárně obviněný je povinen nahradit ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

ROK 2003

Z odůvodnění:

Kárný senát ze stížnostního spisu zjistil, že na postup kárně obviněného podal stížnost státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1.

Bylo zjištěno, že kárně obviněný byl dne 9. 4. 1999 ustanoven obhájcem mladistvé Š. B., proti které bylo vedeno trestní stíhání pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák., která odcizila zboží v hodnotě 2 066,50 Kč. Vyšetřovací spis obsahuje 49 stran, trestní stíhání proti mladistvé bylo ještě v přípravném řízení zastaveno. Opatřením ze dne 27. 12. 1999 byla kárně obviněnému jako obhájci mladistvé přiznána záloha na poskytnutou právní pomoc ve výši 10 727,- Kč. Po ukončení trestního stíhání kárně obviněný účtoval celkové náklady za obhajobu částkou 16 725,- Kč, dozorující státní zástupkyně mu však přiznala odměnu v celkové výši 12 300,- Kč, když nepřiznala náhradu za 5 hlavních úkonů, označených jako porady s klientkou za přítomnosti její matky v celkové výši 4 425,- Kč.

Proti tomuto usnesení podal kárně obviněný stížnost, které státní zástupce MSZ vyhověl s tím, že je nutno přezkoumat, zda 5 porad s klientkou za přítomnosti její matky bylo provedeno a jak dlouho trvaly. Matka mladistvé obviněné po poučení uvedla, že proběhla pouze jedna porada v trvání maximálně 30 minut, a to na naléhání koncipienta kárně obviněného Mgr. V. Výpověď matky obviněné byla hodnocena jako plně věrohodná, neboť kauza byla jednoduchá a jedna půlhodinová konzultace byla přiměřená. O těchto skutečnostech matka obviněné bez výhrad podepsala úřední záznam.

Kárně obviněný se při svém výslechu před kárným senátem odvolal na svá písemná vyjádření, uvedl, že si je vědom toho, že je zodpovědný za práci svého koncipienta a dodal, že úkony, které Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 1 vyúčtoval, byly skutečně provedeny. Pro časový odstup však nebyl schopen jednotlivé úkony si vybavit, ke způsobu svého vyúčtování žádné vysvětlení nepodal a doklady, na které se odvolával, neměly řádnou úroveň ani vypovídací schopnost.

Při rozhodování o vině a trestu kárný senát dospěl k jednoznačnému závěru, že stížnost státního zastupitelství byla důvodná a že kárně obviněný k vyúčtování nákladů obhajoby přistoupil krajně neetickým způsobem, když fakturoval úkony, které nebyl schopen vůbec doložit. Kárný senát přitom vycházel i z toho, že celá trestní kauza byla velice jednoduchá a rozhodně neodůvodňovala tak časté porady s klientkou, které by navíc byly tak časově náročné, aby je bylo možno fakturovat jako samostatný tarifální úkon.

Kárně obviněný tímto jednáním závažným způsobem porušil povinnosti advokáta, vyplývající z ust. § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1

ROK 2003

Pravidel profesionální etiky advokátů ČR, neboť nejednal čestně a svědomitě a svým jednáním snížil důstojnost advokátního stavu jako celku.

Jako kárné opatření mu pak bylo uloženo dle § 32 odst. 3 písm. a) zákona o advokacii napomenutí, které kárný senát s přihlédnutím k osobě kárně obviněného a ke skutečnosti, že zatím nebyl nikdy kárně postižen, považoval za dostačující.

Výrok o povinnosti kárně obviněného nahradit ČAK náklady kárného řízení se opírá o ust. § 33a odst. 2 cit. zák. a o čl. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 2/1999.

č. 3

Jestliže advokát přes několikeré urgencye klienta nevrátí bezodkladně po splatnosti deponovanou finanční částku, kterou převzal do úschovy, dopouští se hrubého porušení povinnosti advokáta.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 6. 9. 2002 sp. zn. K 55/02

Kárně obviněný P. D. byl uznán vinným, že ve věci klienta Ing. J. N. převzal dne 5. 11. 2001 do úschovy částku 200 000, – Kč jako zajištění nákupu osobního automobilu od A. Ř., a poté, co smlouva o smlouvě budoucí o koupi předmětného osobního automobilu nebyla realizována, přes několikeré urgencye klienta deponovanou částku nevrátil,

tedy při výkonu advokacie nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta, nejednal čestně a svědomitě a svým postupem snižoval důstojnost advokátního stavu,

čímž porušil § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 a čl. 9 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Za toto kárné provinění mu bylo uloženo podle § 32 odst. 3 písm. e) cit. zák.

vyškrtnutí ze seznamu advokátů.

Kárně obviněný byl uznán povinným zaplatit ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000, – Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

ROK 2003

Z odůvodnění:

Kárný senát na základě podané kárné žaloby věc projednal a po provedení důkazů učinil následující skutková zjištění a právní posouzení věci.

Kárný senát na základě důkazů, provedených při jednání, vzal za nepochybně zjištěnou skutečnost, že kárně obviněný dne 5. 11. 2001 převzal od svého klienta Ing. J. N. do úschovy částku 200 000,- Kč jako zajištění nákupu osobního automobilu od A. Ř., a poté, kdy smlouva o smlouvě budoucí o koupi předmětného automobilu nebyla realizována, přes několikrát urgence klienta tuto deponovanou částku nevrátil.

Kárně obviněný se i přes výzvy kontrolní rady a kárné komise ČAK ke kárné žalobě nevyjádřil, takže kárný senát při zjišťování skutkového stavu věci vycházel z listinných důkazů, které kárný žalobce spolu s kárnou žalobou předložil, zejména z obsahu stížnosti stěžovatele Ing. J. N., z potvrzení ze dne 5. 11. 2001 o přijetí depozita, z pokladního dokladu vystaveného kárně obviněným na částku 200 000,- Kč, z obsahu smlouvy o smlouvě budoucí ze dne 5. 11. 2001 uzavřené mezi prodávajícím A. Ř. a kupujícím J. N. a kárně obviněným jako vedlejším účastníkem a z dalších listinných důkazů, citovaných v zápise o jednání ze dne 6. 9. 2002.

Po zjištění uvedeného skutkového stavu kárný senát uzavírá, že kárně obviněný jednáním, uvedeným ve výrokové části rozhodnutí, hrubě porušil povinnosti advokáta tím, že ve sjednané lhůtě dle smlouvy o úschově nesplnil svůj závazek vrátit klientovi převzaté depozitum v částce 200 000,- Kč.

Tímto jednáním kárně obviněný porušil povinnosti advokáta, vyplývající z § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zákona o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 a čl. 9 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Při úvaze o druhu ukládaného kárného opatření vzal kárný senát v úvahu vysoký stupeň závažnosti porušení povinnosti advokáta a okolnost, že kárně obviněný byl již v minulosti pro podobné jednání kárně postižen rozhodnutím kárné komise ČAK (sp. zn. K 87/01), a dále i skutečnost, že kárně obviněný v průběhu zjišťování stavu věci se k podané stížnosti vůbec nevyjádřil a neprojevil sebemenší snahu o vysvětlení okolností svého jednání a o nápravu jím zaviněné situace. Protože kárně obviněný se dopustil podobného jednání, které závažným způsobem snižuje důstojnost advokátního stavu a důvěru veřejnosti opakovaně a z předchozího kárného postihu si nevzal ponaučení, jevílo se kárnému senátu jako adekvátní přikročit k nejzávažnějšímu možnému postihu kárně obviněného, a proto s přihlédnutím ke všem kritériím ust. § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu mu jako kárné opatření uložil dle

ROK 2003

§ 32 odst. 3 písm. e) zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, vyškrtnutí ze seznamu advokátů.

Kárný senát pak v souladu s ustanovením § 33a odst. 2 cit. zák. ve spojení s čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK uložil kárně obviněnému povinnost nahradit náklady kárného řízení.

č. 4

Je závažným porušením povinnosti advokátního koncipienta, jestliže, byť jen jednorázově, vystupuje jako obecný zmocněnec.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 15. 2. 2002 sp. zn. K 94/01

Kárně obviněný advokátní koncipient Mgr. J. Š. byl uznán vinným, že vedle své koncipientské praxe, kterou vykonává u advokáta JUDr. R. Č., zastupoval jako obecný zmocněnec na základě plné moci ze dne 11. 9. 2000 a ze dne 15. 2. 2001 stěžovatelku B. V.,

tedy osobně vykonával jako advokátní koncipient vedle své praxe činnost obecného zmocněnce,

čímž závažným způsobem porušil svoji povinnost vyplývající z ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s ust. § 38 odst. 1 a 2 tohoto zákona a ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 5 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a dopustil se tak kárného provinění ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii v platném znění, za což mu podle § 32 odst. 4 písm. a) téhož zákona ukládá jako kárné opatření

napomenutí.

Kárně obviněný byl uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z o d ů v o d n ě n í :

Včas podaná kárná žaloba vinila kárně obviněného ze spáchání skutku, specifikovaného ve výrokové části tohoto rozhodnutí, jímž se kárně obviněný dle názoru kárného žalobce dopustil kárného provinění. Kárný senát po projednání věci dne

ROK 2003

15. 2. 2002 a po provedeném dokazování, z obsahu kárné žaloby, vyjádření kárné obviněného, listinných důkazů a ústních přednesů obou stran dospěl k závěru, že v dané věci nejsou pochybnosti o tom, že skutek se stal tak, jak je v kárné žalobě popsán. Proto také zamítl v průběhu řízení podaný návrh na doplnění dokazování.

Kárný žalobce v závěrečném návrhu setrval na podané kárné žalobě, když má za nesporné, že kárně obviněný poskytl stěžovatelce žádanou právní službu jako obecný zmocněnec mimo rámec své advokátní praxe a navrhl uznat ho vinným v plném rozsahu kárné žaloby. Kárný žalobce spatřoval polehčující okolnost v tom, že právní služba byla kárně obviněným poskytnuta bezplatně a s poměrně dobrou odbornou péčí. Proto co do druhu kárného opatření navrhl neukládat pokutu, ale uložit kárně obviněnému kárné opatření, které by jej postihovalo morálně.

Kárně obviněný také s odstupem času shledal své jednání za odporující platným předpisům a uvědomil si, že neměl konat tak, jak konal, když tak učinil s ohledem na osobní vazby k jednomu z účastníků, žádajících o poskytnutí předmětných právních služeb. Samotnou skutečnost, že jeho jednání řeší kárný senát, vnímal s tíživým pocitem.

Kárný senát po poradě shledal obviněného vinným v plném rozsahu podané kárné žaloby, když po právní stránce dospěl k závěru, že kárná žaloba je plně důvodná a že kárně obviněný se dopustil skutku, který je zaviněným a závažným porušením povinností advokátního koncipienta, tudíž kárným proviněním.

Zápisem do seznamu advokátních koncipientů ČAK převzal kárně obviněný závazek vykonávat pod dohledem advokáta svoji právní praxi, jejímž cílem je získat znalosti a osvojit si zkušenosti, potřebné k výkonu advokacie. Při výkonu této právní praxe je advokátní koncipient povinen postupovat v souladu se zákonem o advokacii a stavovskými předpisy. Kárný senát dospěl k jednoznačnému závěru, že tento závazek, který v sobě nepochybně obsahuje i povinnost vzdát se možnosti působit jako obecný zmocněnec, kárně obviněný hrubým způsobem porušil. Bylo prokázáno, že převzal na základě dvou plných mocí zastoupení stěžovatelky B. V., aniž by o tom jakkoli informoval advokáta JUDr. R. Č., pod jehož vedením je povinen vykonávat svoji advokátní praxi. Jakoukoli žádost o poskytnutí právních služeb musí každý advokátní koncipient vždy považovat za žádost, směřující nikoliv k jeho osobě, ale k advokátovi, u něhož vykonává svoji koncipientskou praxi, neboť pouze advokát je oprávněn k poskytnutí žádané právní služby. Současně je také v souladu s platnými právními předpisy oprávněn odborně posoudit a s ohledem na charakter věci určit rozsah, v němž v takové věci může být činný koncipient, vykonávající u něho pod jeho dohledem svoji advokátní praxi. Jen takový postup odpovídá plat-

ROK 2003

ným předpisům a z nich plynoucího účelu, resp. cíle výkonu právní praxe koncipienta u advokáta. Tak tomu však v daném případě nebylo.

Pokud jde o druh kárného opatření, přihlédl kárný senát k návrhu kárného žalobce, dále pak k sebereflexi kárně obviněného, který s odstupem času sám svůj skutek kvalifikoval jako zákonu odporující. Z těchto důvodů kárný senát, byť porušení povinností kárně obviněným považuje za poměrně závažné, neuložil mu kárné opatření důraznější, když nabyl přesvědčení, že s ohledem na osobu kárně obviněného postačí k dosažení účelu kárného řízení uložení mírnějšího kárného opatření v podobě napomenutí.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 33a odst. 2 zákona o advokacii a čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK.

č. 5

1) Jde o závažné porušení povinností advokáta, jestliže po skončení zastoupení předá klientovi spisový materiál v průhledných deskách prostřednictvím třetí osoby, která není vázána povinností mlčenlivosti.

2) Jestliže advokát neodůvodní podané odvolání a zavíní tak zastavení odvolacího řízení, dopouští se profesního zanedbání povinností advokáta a tím i kárného provinění.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 21. 6. 2002 sp. zn. K 39/00

Kárně obviněný P. K. byl uznán vinným, že

1) jako právní zástupce V. B. v řízení o rozvod manželství, vedeném u Okresního soudu v B. pod čj. 8 C.../96, přes výzvu odvolacího soudu neodůvodnil podané odvolání, takže odvolací řízení muselo být zastaveno,

2) po skončení zastoupení své klientky V. B. ve výše uvedené věci klientce předal spisový materiál tak, že jej vložil do průhledných desek, které z jeho pověření klientce předala třetí osoba, která nebyla vázána povinností mlčenlivosti, takže spisový materiál byl přístupný jiným osobám, které se proti vůli klientky mohly seznámit s jeho obsahem, tedy

ad 1) při výkonu advokacie nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy své klientky, nejednal čestně a svědomitě a nevyužíval důsledně všechny zákonné prostředky, čímž porušil povinnost advokáta, stanovenou v § 16 odst. 1 a 2 zák.

ROK 2003

č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění a § 17 tohoto zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR,

ad 2) porušil povinnost mlčenlivosti, stanovenou v § 21 odst. 1 cit. zák.

Za tato kárná provinění mu byla podle § 32 odst. 3 písm. c) uvedeného zákona uložena jako kárné opatření

pokuta ve výši 18 000,- Kč.

Z odůvodnění:

Kárný senát provedl důkaz obsahem stížnostního spisu, a to zejména konstataváním obsahu smlouvy o poskytnutí právní pomoci ze dne 3. 9. 1999, stížností stěžovatelky V. B. ze dne 15. 11. 1999, písemným vyjádřením kárně obviněného ze dne 2. 12. 1999, rozhodnutím Krajského soudu v B. sp. zn. 14 Co.../98 a výsledkem kárně obviněného.

Na základě těchto důkazů dospěl kárný senát k závěru o vině oběma skutky, které jsou předmětem kárné žaloby.

Ohledně skutku ad 1) bylo zjištěno, že právní zastoupení stěžovatelky převzal kárně obviněný na základě smlouvy o právní pomoci ze dne 3. 9. 1999 a v rámci tohoto zastoupení byl povinen odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně podat. Přes výzvu odvolacího soudu však nedoplnil podání, označené jako odvolání, a proto odvolacímu soudu nezbylo než odvolací řízení zastavit. Tímto jednáním kárně obviněný zkrátil práva stěžovatelky na řádnou ochranu jejich práv a oprávněných zájmů a dopustil se tak profesního zanedbání povinností advokáta. Tím porušil ust. § 16 odst. 1 a 2 a ust. § 17 zákona o advokacii, ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Kárný senát přitom nemohl akceptovat obhajobu kárně obviněného, že důvodem tohoto jeho jednání byla dohoda s klientkou, že zastoupení provádět nebude, aby ji finančně zbytečně nezatěžoval, že z toho důvodu také nebyl ani u jediného soudního jednání a že tomuto jeho postupu nasvědčuje i ujednání o výši odměny ve výši pouhých 500,- Kč. Tato jeho tvrzení však nekorespondují s obsahem smlouvy o právní pomoci ze dne 3. 9. 1999, a proto také kárný senát uvěřil tvrzení stěžovatelky. Pokud přesto kárně obviněný tvrdil, že skutečný obsah dohody byl jiný, budiž mu napříště tento případ připomínkou o významu jasných smluv mezi advokátem a klientem. Na okraj věci kárný senát konstatoval, že příписы kárně obviněného adresované soudu byly naprosto laické a nelze je považovat za řádně provedené úkony advokáta.

ROK 2003

Stejně tak bylo prokázáno zavinění kárně obviněného ohledně skutku ad 2), když materiály, které požívají ochrany advokátního tajemství, doručil klientce prostřednictvím třetí osoby, která nebyla vázána povinností mlčenlivosti. I když se kárně obviněný snažil vyhovět stěžovatelce a doručit jí spisový materiál do místa jejího bydliště, neučinil taková potřebná opatření, aby obsah tohoto materiálu nebyl zpřístupněn třetím osobám. Tím porušil povinnost advokáta, uloženou mu zákonem v § 21 odst. 1 zákona o advokacii v platném znění.

Kárně obviněný však také výslovně uvedl, že si je vědom svého pochybení ve smyslu kárné žaloby. V případě obou skutků také nedokázal vysvětlit rozpor mezi svým zdůvodněním, obsaženým v jeho písemném vyjádření ze dne 2. 12. 1999 na straně jedné a svým vyjádřením při jednání kárného senátu, kde důvod nepodání odvolání uvádí odlišný.

Kárný senát proto také nemohl akceptovat tvrzení kárně obviněného, který trval na tom, že spisový materiál nebyl klientce předán v průhledných deskách, ale v zalepené obálce.

Kárný senát dospěl k závěru, že kárně obviněný se v obou případech dopustil kárného provinění, jak je má na mysli § 32 odst. 2 zákona o advokacii.

Při úvaze o druhu kárného opatření vzal kárný senát v úvahu především závažnost nevhodného jednání kárně obviněného, které se podstatným způsobem dotklo práv a oprávněných zájmů stěžovatelky. Proto také vyhověl návrhu kárného žalobce a uložil kárně obviněnému pokutu, která mu budiž mementem důležitosti řádného plnění povinností advokáta, uložených zákonem a stavovskými předpisy. Na druhé straně kárný senát přihlédl i k doznání kárně obviněného a k tomu, že nebyl dosud kárně postižen, avšak i přes tyto skutečnosti po přihlednutí k jeho osobním a majetkovým poměrům přistoupil k uložení pokuty ve výši 18 000,- Kč.

Výrok o povinnosti k náhradě nákladů kárného řízení je odůvodněn ust. § 33a odst. 2 zákona o advokacii a čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK.

ROK 2003

č. 6

1) Nemá-li advokát na domě, v němž má sídlo své advokátní kanceláře, umístěnu informační tabulku a ani nemá na své kanceláři označení pravidelné doby, kdy je v kanceláři zpravidla osobně přítomen, porušuje závazný stanovský předpis a tím se dopouští kárného provinění.

2) Nejedná se o pobočku advokátní kanceláře, ohledně které by měl advokát informovat ČAK, jestliže dochází do sídla svého klienta a v takovém případě poskytuje právní pomoc pouze tomuto klientovi a nikoli dalším osobám.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 1. 3. 2002 sp. zn. K 4/02

Kárně obviněný D. P. byl uznán vinným, že nejméně v období od 28. 12. 2001 do 14. 1. 2002 neměl svoji advokátní kancelář řádně označenou a ani neměl na své advokátní kanceláři vyznačenou dobu, kdy je v kanceláři osobně přítomen,

čímž závažným způsobem porušil § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění předpisů pozdějších, ve spojení s čl. 16 odst. 3 a čl. 29 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Podle § 32 odst. 5 zákona o advokacii

se od uložení kárného opatření upouští.

Podle § 23 písm. a) vyhl. č. 244/1996 Sb. (advokátní kárný řád), ve znění předpisů pozdějších byl kárně obviněný zproštěn kárné žaloby, kterou mu bylo kladeno za vinu, že neoznámil České advokátní komoře bez odkladu sídlo pobočky své advokátní kanceláře, kde provozuje své právní služby.

Kárně obviněný byl uznán povinným zaplatit České advokátní komoře náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto kárného opatření.

Z odůvodnění:

Kárný žalobce podal na kárně obviněného kárnou žalobu pro skutky, spočívající v tom, že 1) nevykonává advokacii ve svém sídle, nemá svoji AK řádně označenou, ani nemá na své AK vyznačenou dobu, kdy je v AK pravidelně přítomen, 2) neoznámil ČAK bez odkladu sídlo pobočky své AK, kde provozuje právní služby.

ROK 2003

Kárně obviněný se ke kárné žalobě podrobně písemně vyjádřil. Ve svém vyjádření uvedl, že advokacii vykonává v místě svého trvalého bydliště, vstupní dveře poté, kdy zahájil činnost, označil tabulkou, obsahující jeho jméno, příjmení a označení „advokát“. V době, kdy byla prováděna rekonstrukce domu, došlo k odstranění této tabulky, která byla opětovně osazena po ukončení prací. Ke skutku uvedenému ad 2) kárné žaloby uvedl, že pobočku své AK nezřídil, a pokud poskytuje právní služby mimo sídlo své AK, jedná se o případy, kdy dochází za klientem.

Provedeným dokazováním, zejména výpovědí kárně obviněného, záznamem o provedení místního ohledání ze dne 7. 1. 2002, potvrzením ze dne 29. 1. 2002 a fotografiemi, které předložil kárně obviněný, dospěl kárný senát k těmto závěrům:

Kárně obviněný byl zapsán jako advokát dle seznamu advokátů dne 1. 5. 2000. Od této doby vykonává advokátní praxi v místě svého trvalého bydliště. Toto sídlo označil tabulkou, obsahující jeho jméno, příjmení a označení „advokát“. V době, kdy byly v domě prováděny stavební práce, byla tabulka odstraněna a kárně obviněný ne učinil po tuto dobu žádné opatření, na základě kterého by informoval veřejnost o umístění své kanceláře. To platí i ohledně vyznačení doby, po kterou je v kanceláři pravidelně přítomen. Tato situace trvala minimálně od 28. 12. 2001 do 14. 1. 2002.

Podle § 17 zákona o advokacii postupuje advokát při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a za tím účelem je povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Podle čl. 16 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR (dále jen „Pravidla“) je advokát povinen vykonávat advokacii především ve svém sídle. Podle čl. 16 odst. 3 těchto Pravidel musí být advokát ve svém sídle zpravidla osobně přítomen v pravidelné době, kterou předem stanoví. Pro případ, že by mu v osobní přítomnosti bránily vážné důvody, musí umožnit zanechání vzkazu. Podle čl. 29 odst. 1 Pravidel musí advokát na domě, v němž má sídlo, umístit údaje o svém obchodním jménu, a to na tabulce přiměřené velikosti.

Vzhledem k tomu, že ve shora uvedeném období, tj. nejméně od 28. 12. 2001 do 14. 1. 2002, neuvedl kárně obviněný na domě, kde má sídlo své advokátní kanceláře, tyto údaje, porušil závažným způsobem povinnosti stanovené zákonem nebo stavovským předpisem. Jeho jednání bylo proto posouzeno dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii jako kárné provinění.

S ohledem na krátkou dobu, po kterou vykonává kárně obviněný advokátní praxi a s přihlédnutím k přístupu, který ke svému jednání zaujal, když přiznal své pochybení a toto pochybení v krátké době napravil, dovodil kárný senát, že se jedná o méně závažné porušení povinnosti, a že samotné projednání kárného provinění je v posuzovaném případě možno považovat za postačující. Z těchto důvodů bylo

ROK 2003

podle § 32 odst. 5 zákona o advokacii rozhodnuto o upuštění od uložení kárného opatření.

Z důkazů, které byly provedeny, nevyšlo najevo, že by kárně obviněný zřídil pobočku své advokátní kanceláře. Kárně obviněný vysvětlil, že pokud poskytuje právní služby mimo sídlo své advokátní kanceláře, nejedná se o pobočku, ohledně které by měl podle čl. 16 odst. 1 Pravidel povinnost informovat Komoru. Místo, kde mimo svoji kancelář poskytuje právní pomoc, je sídlem jeho klienta, kam kárně obviněný dochází, a v těchto případech takto poskytuje právní pomoc pouze tomuto klientovi a nikoliv i osobám dalším. Aby bylo možné takovéto místo považovat za pobočku advokátní kanceláře, musel by advokát v takovém místě poskytovat – byť nepravidelně – právní služby většímu počtu osob, resp. osobám, které právní pomoc vyhledávají ad hoc, což se však v posuzovaném případě nestalo.

Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že se stal skutek uvedený ad 2) kárné žaloby, tedy že kárně obviněný neoznámil Komoru bez odkladu sídlo pobočky své advokátní kanceláře, byl kárně obviněný podle § 23 písm. a) advokátního kárného řádu v tomto rozsahu kárné žaloby zproštěn.

O povinnosti kárně obviněného zaplatit České advokátní komoře náklady řízení v jednorázové paušální částce 3 000, – Kč bylo rozhodnuto podle § 33a odst. 2 zákona o advokacii, neboť v rozhodnutí bylo vysloveno, že se kárného provinění v prvním bodu kárné žaloby dopustil. Výše této náhrady je stanovena usnesením představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK.

č. 7

Obcházení advokáta protistrany je hrubým porušením etických pravidel výkonu advokacie a je proto naprosto nepřijatelné, aby si advokát zval protistranu – o níž ví, že je zastoupena jiným advokátem – k jednání bez předchozího souhlasu tohoto jejího advokáta.

Rozhodnutí odvolacího senátu ČAK ze dne 25. 6. 2002 sp. zn. K 77/01

Kárně obviněný P. Z. byl uznán vinným, že jako právní zástupce manželů J. zaslal dne 22. 1. 2001 dopis protistraně M. G., kterým ji zval k jednání do své kanceláře, ačkoli věděl, že tato je zastoupena jiným advokátem,

tedy nerespektoval právní zastoupení druhého účastníka jiným advokátem,

ROK 2003

čímž porušil ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s čl. 11 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a dopustil se tak ve smyslu ust. § 32 odst. 2 cit. zák. kárného provinění.

Za to mu dle § 32 odst. 3 písm. c) tohoto zákona byla jako kárné opatření uložena

pokuta ve výši 5 000,- Kč.

Zároveň mu bylo uloženo nahradit ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Kárný senát na základě uskutečněného jednání a v něm provedených důkazů učinil následující skutková zjištění a právní posouzení věci. Kárně obviněný převzal dne 19. 1. 2001 právní zastoupení manželů J. jako žalovaných v soudním sporu o určení neplatnosti kupní smlouvy, které zahájil stěžovatel prostřednictvím svého advokáta. Kárně obviněný vyzval dopisem ze dne 22. 1. 2001 stěžovatele, aby se dostavil do jeho advokátní kanceláře. V této výzvě současně upozorňuje stěžovatele, že patrně dostatečně nezhodnotil důsledky podání žaloby a důrazně doporučuje, aby se k jednání dostavil s tím, že pokud se k jednání nedostaví nejdéle v určené lhůtě, je klienty zmocněn k činění všech právních úkonů, nutných pro zajištění jejich právní stability.

Z podání stěžovatele vyplývá, že z dopisu ze dne 22. 1. 2001, který mu kárně obviněný zaslal, stěžovatel pocítuje nátlak a především upozorňuje na skutečnost, že je v daném případě zcela opomíjen jeho právní zástupce.

Kárně obviněný jak ve svém písemném vyjádření, tak i ve své výpovědi odmítl toto obvinění s tím, že se bezprostředně poté, co obdržel zmocnění od manželů J., obrátil telefonicky na právního zástupce stěžovatele s úmyslem zjistit adresu stěžovatele pro doručování písemností, neboť ani v souvislosti s jinými kauzami se mu nedařilo stěžovatele zkontaktovat přímo. Dále uvedl, že mu právní zástupce stěžovatele požadovanou adresu sdělil a zároveň že se shodli na vhodnosti uskutečnění jednání obou stran ještě před soudním jednáním. Kárně obviněný uvedl, že stěžovatele kontaktoval pouze dopisem ze dne 22. 1. 2001 se žádostí, aby se stěžovatel dostavil do jeho advokátní kanceláře.

Z dopisu právního zástupce stěžovatele vyplývá, že jej kárně obviněný kontaktoval s dotazem na adresu pro doručování korespondence stěžovateli, neboť se mu ne-

ROK 2003

daří písemnosti doručit. Právní zástupce stěžovatele mu tuto adresu sdělil a na dotaz, jakou písemnost hodlá kárně obviněný stěžovateli doručit, odpověděl kárně obviněný, že jej chce upozornit na veškeré možné důsledky žaloby. Zda kárně obviněný dopis odeslal a co bylo jeho obsahem, nebylo právnímu zástupci stěžovatele známo.

Kárně obviněný opakovaně uvedl, že právního zástupce stěžovatele o svém úmyslu informoval a dle jeho názoru dopis právního zástupce stěžovatele, obsahující vyjádření k celé věci, nevyvrací tvrzení stěžovatele. Kárně obviněný se necítil vinen a nepřipouštěl nesprávnost svého jednání a zdůrazňoval, že k žádnému jednání s protistranou nedošlo.

Na základě zjištěného skutkového stavu z důkazů provedených při jednání dospěl kárný senát k závěru, že kárná žaloba byla na kárně obviněného podána naprosto důvodně. Kárně obviněný na rozdíl od svého tvrzení, že úmysl obeslat stěžovatele byl vyvolán zájmem klientů o vyřešení věci mimosoudní cestou, obeslal stěžovatele dopisem, jímž ho vyzývá, aby se dostavil do sídla jeho advokátní kanceláře, nikoli však s konkrétním návrhem termínu jednání za účasti právního zástupce, ale pouze s uvedením termínu, do kdy se má do kanceláře dostavit, aby se tak vyhnul dalším důsledkům. Z vyjádření právního zástupce stěžovatele je zřejmé, že obsah dopisu kárně obviněného mu znám nebyl a z jeho vyjádření je rovněž zřejmé, že nebyl ani informován o úmyslu kárně obviněného vyzvat jeho klienta, aby se dostavil do advokátní kanceláře kárně obviněného.

Kárný senát se ztotožňuje s právní kvalifikací obsaženou v kárné žalobě a v jednání kárně obviněného spatřuje porušení povinnosti advokáta, obsažené v ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 11 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR. Toto závazné ustanovení etické normy výkonu advokacie výslovně zakazuje, aby advokát jednal přímo s osobou, se kterou poskytovaná právní služba souvisí a která je zastoupena jiným advokátem, pokud advokát, který tuto osobu zastupuje, k tomu neudělí předchozí souhlas. K udělení takového souhlasu advokátem stěžovatele však v daném případě vůbec nedošlo.

Při úvaze o druhu a výši uloženého kárného opatření vzal kárný senát v úvahu nebezpečnost porušení povinnosti advokáta ve spojení se skutečností, že kárně obviněný je přesvědčen o správnosti svého jednání, zahrnujícího obeslání protistrany s výzvou, aby se k němu dostavila, přičemž nerespektoval zastoupení protistrany jiným advokátem.

Kárný senát v souladu s ust. § 33a odst. 2 citovaného zákona o advokacii a ve spojení s čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK uložil kárně obviněnému povinnost nahradit náklady řízení.

ROK 2003

Proti tomuto rozhodnutí podal kárně obviněný včas odvolání, v němž v podstatě opakoval dřívější obranu v tom směru, že podle jeho názoru advokát protistrany souhlasil s tím, aby jeho klienta sám kontaktoval, neboť jemu se tento kontakt nedaří. Připouští, že jisté pochybení lze spatřovat v tom, že kopie této výzvy nebyla advokátovi protistrany zaslána na vědomí. Současně v rámci svého odvolání poukázal na rozhodnutí v kárné věci K 402/98, kde podle jeho názoru se sice jednalo o obdobný případ, ale rozdílný potud, že v uvedeném rozhodnutí došlo ještě navíc k osočování advokáta protistrany, přičemž za takovéto jednání byla vyměřena pokuta ve výši 5 000,- Kč. Z toho pohledu se kárně obviněnému jeví uložený trest jako nepřiměřený.

Odvolací senát o věci rozhodoval ve smyslu § 27 odst. 1 vyhl. č. 244/1996 Sb. (advokátní kárný řád) bez nařízení jednání, když nařízení jednání nebylo k řádnému posouzení věci nezbytné.

Odvolací senát v rámci své přezkumné pravomoci vyhodnotil všechny výroky odvoláním napadeného rozhodnutí dotčené, přezkoumal v rámci odvolacího řízení i správnost kárného řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, přičemž přihlédl i k vadám, které v odvolání nebyly vytýkány, pokud by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé, a to vše v souladu s § 28 cit. vyhlášky. Odvolací senát pak dospěl k závěru, že kárný senát rozhodl o věci po náležité úvaze ve vztahu ke skutku, který byl kárně obviněnému vytýkán a pro nějž byla kárná žaloba podána. Rozhodnutí kárného senátu shledal za správně odůvodněné ve všech bodech, přičemž kárný senát ze správně zjištěného skutkového stavu vyvodil i správné právní závěry.

Pokud kárně obviněný v odvolání namítal, že advokát protistrany souhlasil s tím, aby jeho klienta kontaktoval a dále že jej informoval o zamýšleném obsahu výzvy i s termínem jednání, nemá toto tvrzení kárně obviněného oporu ve spise, kdy naopak ze sdělení advokáta stěžovatele se jednoznačně podává, že kárně obviněnému v okamžiku jejich kontaktu jednak sdělil, že stěžovatel je jeho klientem, že se k dalším případným záměrům kárně obviněného nijak nevyjádřil a že mu ani není známo, zda písemnost kárně obviněného byla stěžovateli odeslána a jaký byl její obsah.

Z dalších důkazů, zejména pak z těch, že stěžovatel byl kárně obviněným skutečně kontaktován, jakož i z obsahu této výzvy k jednání, které nebylo advokátovi protistrany ani zasláno na vědomí, lze jednoznačně dovodit závěr, že jednání kárně obviněného bylo posouzeno kárným senátem v souladu s předpisy, upravujícími výkon advokacie.

K námitce nepřiměřenosti uloženého kárného opatření lze poukázat na skutečnost, že kárný odvolací senát ani v této otázce neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřeným z hlediska kárného provinění. V tomto směru je odvolací se-

ROK 2003

nát názoru, že kárný senát se řídil všemi rozhodnými kritérii pro ukládání kárných opatření, zejména pak s přihlédnutím k ust. § 24 advokátního kárného řádu a že s ohledem na individualizaci kárného opatření je třeba vycházet z jednotlivých rozhodných kritérií v dané věci.

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem odvolací senát neshledal žádný důvod pro jakýkoli zásah do napadeného kárného rozhodnutí, a proto toto rozhodnutí kárné komise dle § 32 písm. c) advokátního kárného řádu potvrdil a odvolání kárně obviněného zamítl.

č. 8

Jestliže advokát neodstraní vady v konceptu dovolání, které vypracoval sám klient, toto podání pouze okopíruje, podepíše a podá je k soudu, čímž zavíní odmítnutí dovolání, jde o hrubé porušení povinností advokáta a tedy i kárné provinění.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 21. 3. 2003 sp. zn. K 12/03

Kárně obviněný J. K. byl uznán vinným, že v trestní věci klienta R. B., kterému byl ustanoven obhájcem v trestním řízení vedeném u Okresního soudu ve V. pod sp. zn. 6 T.../2001, neodstraní vady v konceptu dovolání, které si klient vypracoval sám, toto pouze okopíroval, podepsal a podal u soudu, čímž způsobil, že NS ČR usnesením ze dne 5. 9. 2002 sp. zn. Tdo.../2002 dovolání odmítl,

tedy při výkonu advokacie nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta, nejednal čestně a svědomitě, přičemž svým postupem snižoval důstojnost advokátního stavu, když věc s klientem neprojednal a vady dovolání neodstraní,

čímž porušil ust. § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Za toto kárné provinění mu bylo jako kárné opatření uloženo podle § 32 odst. 3 písm. b) cit. zák.

veřejné napomenutí.

Kárně obviněný byl současně uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

ROK 2003

Z odůvodnění:

Kárný žalobce podal na kárně obviněného kárnou žalobu pro skutek, uvedený ve výroku rozhodnutí.

Kárně obviněný na svoji obhajobu uváděl, že vycházel z právního názoru, že obhajoba končí dnem právní moci rozhodnutí soudu a že podání dovolání je pouze právem a nikoli povinností obhájce.

Podle ust. § 41 odst. 5 tr. ř., nebylo-li zmocnění obhájce při jeho zvolení nebo ustanovení vymezeno jinak, zaniká při skončení trestního stíhání. I když zmocnění takto zaniklo, je obhájce oprávněn podat za obžalovaného ještě dovolání a zúčastnit se řízení o dovolání u Nejvyššího soudu, dále podat žádost o milost a žádost o odklad výkonu trestu.

Podle § 16 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“), je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny, pokud jsou v souladu se zákonem a stavovskými předpisy.

Je nepochybné, že každý má právo využít všech opravných prostředků, které jsou mu procesními předpisy pro posouzení jeho věci dány. Jde o nezadatelné právo každého občana. Proto každý klient může oprávněně dát advokátovi pokyn k podání opravného prostředku, který je procesním předpisem upraven a pokud advokát může ještě za klienta jednat. Právní názor kárně obviněného, že nebylo jeho povinností dovolání podat, není proto správný a jeho obhajoba postavená na tomto právním názoru není důvodná. Jestliže klient projevil přání podat dovolání, bylo povinností obhájce (§ 16 odst. 1 zákona o advokacii) v rámci zmocnění, vyplývajícího z ust. § 41 odst. 5 tr. ř., dovolání podat.

Pokud klient zaslal kárně obviněnému koncept dovolání, nemohl kárně obviněný postupovat prostě tak, že jej pouze okopíroval a zaslal soudu. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii je advokát povinen jednat čestně a svědomitě. Podle § 17 tohoto zákona je pak dále povinen postupovat při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu.

Dovolání je novým institutem trestního řízení a je upraveno ustanoveními § 265a až § 265s tr. ř. Trestní řád stanoví, které rozhodnutí lze napadnout dovoláním, stanoví důvody dovolání, oprávněné osoby, lhůty, obsah a další náležitosti dovolání. Jde o poměrně složitou právní úpravu, a proto také § 265d odst. 2 stanoví, že dovolání obviněného může být podáno pouze prostřednictvím obhájce. Tím ovšem trestní řád rozhodně nemá na mysli, že by obhájce prostě mohl okopírovat neodborné podání svého klienta a předložit je soudu.

ROK 2003

Jestliže je právem klienta dát advokátovi pokyn k podání dovolání, pak je nepochybné, že advokát musí dovolání zpracovat tak, aby dovolání alespoň po formální stránce mělo všechny znaky dovolání, aby bylo uplatněno včas a u příslušného orgánu a aby směřovalo proti pravomocnému rozhodnutí soudu. I při přípravě a sepisu dovolání je advokát povinen jednat svědomitě a tak, aby listinou, kterou vytvoří, nesnížil důstojnost advokátního stavu. Kárný senát vzal za prokázáno, že dovolání, které kárně obviněný podepsal, nevytvořil a ani nezkontroloval s náležitou svědomitostí a pečlivostí, vykazuje tak hrubé vady, že je proto způsobilé v očích soudcovské veřejnosti snížit důstojnost advokátního stavu. Dovolání totiž nesměřovalo proti rozsudku pravomocnému, ale proti rozsudku soudu prvního stupně.

Zejména tato skutečnost znemožnila, aby dovolání mohlo být vůbec projednáno. Advokát jistě nemůže ručit za důvody opravného prostředku, v tomto případě dovolání. Důvody totiž vyplývají z obhajoby klienta, která může být – objektivně posuzováno – více či méně nevěrohodná. Advokát má však pro klienta dosáhnout alespoň možnosti spravedlivého projednání opravného prostředku. Toho může dosáhnout jen tím, že zajistí, aby tento opravný prostředek měl po formální stránce veškeré zákonné náležitosti.

Z uvedených důvodů dospěl kárný senát k závěru, že kárně obviněný je vinen skutkem, který je předmětem kárné žaloby.

Při úvaze o druhu kárného opatření vycházel kárný senát především z toho, že „trestněprávní dovolání“ je zcela novým institutem českého trestního řízení. Je jistě možno konstatovat, že ne každý z advokátů si zcela přesně v krátkém časovém úseku vyjasní veškeré souvislosti, které z nového právního institutu vyplývají. Tato úvaha reaguje na obhajobu kárně obviněného, který byl mylně přesvědčen, že obhajoba končí právní mocí rozhodnutí soudu a že není jeho povinností podat dovolání, i když si to klient přeje. Kárný senát vzal rovněž v úvahu, že kárně obviněný nebyl dosud postižen žádným kárným opatřením.

Proto kárný senát nabyl přesvědčení, že by při volbě druhu kárného opatření mělo převážet poučení z pochybení kolegy pro ostatní advokáty.

Proto kárný senát zvolil jako kárné opatření veřejné napomenutí podle § 32 odst. 3 písm. b) zákona o advokacii.

Protože kárně obviněný byl uznán vinným, je také jeho povinností zaplatit náklady kárného řízení ve smyslu ust. § 33a odst. 2 zákona o advokacii ve spojení s čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK.

ROK 2003

č. 9

Je v rozporu s advokátní etikou, jestliže advokát používá titul JUDr., ačkoli nevykonal zkoušku předepsanou zákonem o vysokých školách.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 21. 3. 2003 sp. zn. K 92/02

Kárně obviněný J. D. byl uznán vinným, že používal titul JUDr., přestože nevykonal zkoušku předepsanou zákonem o vysokých školách,

čímž závažným způsobem snižoval důstojnost a vážnost advokátního stavu.

Tím porušil ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR. Za toto kárné provinění mu dle ust. § 32 odst. 3 písm. a) zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, bylo jako kárné opatření uloženo

napomenutí.

Kárně obviněný byl uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Kárný žalobce podal dne 4. 10. 2002 kárnou žalobu, v níž viní kárně obviněného J. D. z jednání, vymezeného ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Kárně obviněný se k žalobě vyjádřil tak, že skutečnosti v ní uváděné jsou pravdivé a že po upozornění kárného žalobce veškeré písemnosti své advokátní kanceláře ohledně neoprávněného užívání titulu opravil a nadále tento titul přestal užívat.

K důkazu byl konstatován obsah stížnostního spisu č.../02, vyjádření kárně obviněného k žalobě ze dne 13. 1. 2003 a výpis z matriky ČAK.

Za tohoto stavu dokazování kárný senát dospěl k závěru, že J. D. se dopustil kárného provinění, přičemž jeho jednání naplňuje jak věcné, tak i formální znaky kárného provinění ve smyslu ust. § 32 odst. 2 zákona o advokacii v platném znění, a proto uznal kárně obviněného vinným ve smyslu kárné žaloby.

Při úvaze o tom, jaké kárné opatření kárně obviněnému uložit, zhodnotil kárný senát zejména skutečnost, že kárně obviněný se kárného provinění dopustil poprvé, že své pochybení uznal a učinil vše, aby se v budoucnu kárného provinění nedopouštěl. Proto se kárnému senátu jevílo jako postačující a přiměřené kárné opatření

ROK 2003

uložení pouhého napomenutí dle ust. § 32 odst. 3 písm. a) zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění.

Protože kárně obviněný byl uznán vinným, je také jeho povinností zaplatit náklady kárného řízení ve smyslu ust. § 33a odst. 2 zákona o advokacii ve spojení s čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK.

č. 10

Podá-li advokátův klient trestní oznámení na jiného byť bývalého klienta tohoto advokáta, je advokát vázán povinností mlčenlivosti a není proto oprávněn orgánům činným v trestním řízení podávat jakékoli informace o skutečnostech, o kterých se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 19. 9. 2003 sp. zn. K 22/03

Kárně obviněná L. M. byla uznána vinnou, že dne 14. 11. 2002 uvedla před vyšetřovatelem v rámci podání vysvětlení skutečnosti, o nichž se dozvěděla v souvislosti s poskytováním právních služeb své dřívější klientce E. M. a rovněž tak klientce L. B., tedy porušila povinnost advokáta zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděla v souvislosti s poskytováním právních služeb a nedodržela pravidla profesionální etiky,

čímž porušila ust. § 21 odst. 1 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a dopustila se tak ve smyslu ust. § 32 odst. 2 tohoto zákona kárného provinění, za které jí jako kárné opatření byla dle ust. § 32 odst. 3 písm. c) cit. zák. uložena

pokuta ve výši 12 000,- Kč.

Kárně obviněná byla dále uznána povinnou zaplatit ČAK náklady řízení v částce 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Z o d ů v o d n ě n í :

Z obsahu stížnosti stěžovatelky L. B. a zejména z obsahu vyjádření kárně obviněné ze dne 6. 1. 2003 byl mimo jakoukoli pochybnost zjištěn skutkový stav, uvedený ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Kárně obviněná ve svém vyjádření ke kárné žalobě uvedla, že dne 14. 11. 2002 ji po předchozí domluvě navštívil kpt. M. a požádal ji o vyjádření k celé věci s tím, že paní E. M. podala na paní L. B. trestní oznámení. Přiznala, že vypověděla skutečnosti tak jak se udály a předložila kopii svého vyjádření bez podpisu vyšetřovatele. Dále uvedla, že její vyjádření před orgány činnými v trestním řízení bylo pravdivé a nebylo tedy cíleně směřováno proti osobě paní E. M. Dodala, že původně zvažovala odmítnutí výpovědi, ale nakonec svědectví poskytla v zájmu objektivního zhodnocení celého případu.

Kárný senát na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že kárně obviněná svým jednáním porušila ust. § 21 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, tedy ustanovení, které hovoří o povinnosti mlčenlivosti advokáta, a dále že porušila i ust. § 17 tohoto zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Povinnost mlčenlivosti je jednou ze základních a zcela zásadních povinností advokáta a tak tomu bylo i v minulosti. Je proto nepředstavitelné, že by advokát podával vysvětlení kterýmkoli státním orgánům o skutečnostech, o nichž se dozvěděl při poskytování právních služeb, a natož pak orgánům činným v trestním řízení. Takový postup je v příkrém rozporu se zákonem uloženou povinností mlčenlivosti.

Proto po skutkové i právní stránce nebylo pochybnosti o důvodnosti podané kárné žaloby a právní posouzení věci bylo jednoznačné.

Na druhé straně kárný senát neuložil kárné opatření, jehož uložení navrhoval kárný žalobce.

Kárný senát totiž přihlédl k tomu, že kárně obviněná nebyla dosud nikdy kárně stíhána, že k věci přistoupila ve snaze vysvětlit celou záležitost tak, aby její stanovisko bylo pochopeno. Kárný senát dospěl k závěru, že teprve v průběhu zasedání senátu si kárně obviněná uvědomila, že ani při souhlasu současných klientů není možno vypovídat před orgány činnými v trestním řízení proti bývalému klientovi, a to ani ve snaze o zjištění „objektivní pravdy“. Takovýto postup je naprosto nepřijatelný, i když kárně obviněná nebyla vedena zlým úmyslem, ale snahou situaci řešit tak, aby právo dostalo průchod. Takováto snaha, jak si i kárně obviněná dodatečně uvědomila, nemůže být v kolizi s její povinností mlčenlivosti. Kárně obviněná uvedla, že takto by příště již nejednala a smysl kárného řízení je i v tom, aby si kárně obviněná uvědomila, jaké povinnosti jí zákon o advokacii ukládá a aby i do budoucna tyto zásady dodržovala. Kárně obviněná nad svým pochybením projevila lítost a s ohledem na její přístup k věci, dosavadní bezúhonnost i osobní, rodinné a majetkové poměry, s ohledem na to, že její pochybení nepřivodilo žádné nepříznivé důsledky, kárný se-

ROK 2003

nát jí uložil dle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii pokutu na samé dolní hranici zákonné sazby.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 33a odst. 2 zákona o advokacii a čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK.

č. 11

Na osoby vykonávající advokacii, na něž se vztahují určitá etická pravidla, nelze pohlížet stejně jako na jiné podnikatelské subjekty, která taková pravidla nemají a u nichž je jejich podnikatelská činnost často chápána jako amórální.

Rozhodnutí odvolacího senátu ČAK ze dne 13. 5. 2003 sp. zn. K 28/02

Kárně obviněný J. F. byl uznán vinným, že v dopise ze dne 23. 9. 2001, adresovaném svým bývalým klientům dlužníkům manželům S., jejichž dluh odkoupil od Komerční banky, tyto jako své dlužníky vyzval k zaplacení částky 1 000 000,- Kč s tím, že v případě, bude-li jeho výzvě vyhověno, vezme zpět konkurzní přihlášku, kterou podal jeho právní předchůdce, a podá návrh na výmaz zástavního práva, přičemž tuto svoji pohledávku uplatnil v mnohem vyšší hodnotové úrovni,

tedy sledoval své vlastní zájmy před zájmy klientů, nejednal poctivě a čestně, čímž poškozoval i dobré jméno advokacie,

čímž porušil ust. § 17 zák. č. 85/1995 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Za toto kárné provinění mu byla podle ust. § 32 odst. 3 písm. c) uvedeného zákona uložena jako kárné opatření

pokuta ve výši 15 000,- Kč.

Kárně obviněný byl dále uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Předseda kontrolní rady ČAK podal dne 11. 3. 2002 na kárně obviněného kárnou žalobu pro skutek, uvedený ve výroku tohoto rozhodnutí.

ROK 2003

Kárně obviněný ve svém vyjádření uvedl, že v žalobě není upřesněno, jaké konkrétní zájmy a kterého konkrétního klienta měl podřadit pro zájmy své. Prostřednictvím svého právního zástupce podrobně odůvodnil okolnosti nabytí pohledávky a vyjádřil přesvědčení, že inkriminovaným dopisem se pouze snažil docílit úhrady své pohledávky za co nejvýhodnějších podmínek s odůvodněním, že obchod s pohledávkami vždy směřuje k tomuto cíli. Argumentoval tím, že žalobce neznal tržní cenu své pohledávky, neznal cenu zastavených nemovitostí a neznal ani cenu, za kterou by byli zástavní věřitelé ochotni očistit své nemovitosti od zástavního práva. Odkázal na tržní principy při obchodu s pohledávkami i na kapitálový trh. Údajně šlo z jeho strany pouze o pokus iniciovat jednání o ceně a uvedl, že samotní zástavní dlužníci nebyli stěžovatelé, naopak s ním prostřednictvím svého právního zástupce začali jednat a ani tento advokát v jeho chování neodhalil nic nekalého. Dále uvedl, že vystupoval jako soukromá osoba a uvedl důvody, pro které je na některých listinách označen jako advokát.

Při jednání kárně obviněný dodal, že trvá na svých původních vyjádřeních a k důkazu předložil kopii dopisu právního zástupce manželů S. a V. P., který zastupoval tyto účastníky ve věci eventuálního výmazu zástavního práva a poukázal na snahu vyřešit případ za podmínek přijatelných pro obě strany. Dále uvedl, že veškerou svoji korespondenci vyřizuje v práci, dopis ze dne 23. 9. 2001 považoval za svůj osobní dopis a že z dopisu právního zástupce protistrany vyplývá, že ten také tak dopis chápal. Uvedl také, že smlouva byla připravována pracovníkem Komerční banky Mgr. B., a protože tam byl uveden jako advokát, jako advokát ji také podepsal. Neuvědomil si důsledky tohoto označení, ale chápal to pouze jako označení své profese. Na otázku, zda kárně obviněnému připadá slučitelné s advokátní etikou, když kupuje od KB pohledávku za svými bývalými klienty zajištěnou zástavním právem k dvěma nemovitostem bianko směnkou za jednateli a v jednom případě bianko směnkou za Ing. L. H. směnkou s rukojmím jeho bývalé koncipientky Dr. H., uvedl, že zažalovaný skutek je v kárné žalobě uveden jinak a není mu zde vytýkáno nabytí samotné pohledávky. Závěrem pak zdůrazňoval, že nešlo o ultimativní dopis, ani dopis hrubě neslušný, ale pouze o návrh, který navazoval na telefonický rozhovor s panem S.

Kárný žalobce poté, co nebyly žádné další návrhy na provedení dokazování, navrhl uznat vinu kárně obviněného a jako kárné opatření mu uložit pokutu ve výši 50 000,- Kč.

Naproti tomu právní zástupce kárně obviněného navrhl zproštění obviněného z kárné žaloby s tím, že uvedený dopis byl pouhým právně nezávazným návrhem a že dle jeho názoru nedošlo k žádnému porušení etických předpisů. Kárně obvi-

ROK 2003

něný sám si není vědom žádné viny, i když jej celá věc velmi mrzí, poukázal na to, že proti němu za celých 11 let praxe nebylo nikdy vedeno žádné kárné řízení a poukázal na své osobní poměry.

Kárný senát se snažil citlivě posoudit celou záležitost a nakonec jednoznačně dospěl k závěru, že kárně obviněný sledoval své zájmy před zájmy bytí bývalých klientů a takovéto jednání nelze označit jinak než jako nečestné a nepoctivé, které poškozovalo i dobré jméno advokacie jako celku. Tím kárně obviněný porušil ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR. Podle stávající rozhodovací praxe kárných senátů jsou postižitelná i některá jednání advokáta, kterých se dopustil mimo samotný výkon advokacie. Tento názor je podložen komentářem JUDr. Čermáka k Pravidlům profesionální etiky a soutěže advokátů ČR (Bulletin advokacie – zvláštní číslo – listopad 1996, str. 22 a násl.). Kárný senát posuzoval celou záležitost i s přihlédnutím k té skutečnosti, že kárně obviněný odkoupil od KB pohledávku za svými bývalými klienty, což bezesporu naplňuje skutkovou podstatu ust. § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii. Pokud jde o kárné opatření, návrh kárného žalobce na uložení pokuty ve výši 50 000,- Kč se jevil jako zcela přiměřený, zde však kárný senát přihlédl k té skutečnosti, že kárně obviněný za dobu své jedenáctileté advokátní praxe byl poprvé projednáván v kárném řízení, že pečuje o tři nezletilé děti ve věku 9, 15 a 17 let, z nichž dvě starší studují a rodina je zcela odkázána na jeho příjem, takže vyšší pokuta by výrazně postihla celou jeho rodinu. Proto kárný senát svým rozhodnutím ze dne 14. 6. 2002 uložil kárně obviněnému dle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii pokutu ve výši pouhých 15 000,- Kč a zároveň jej zavázal zaplatit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal kárně obviněný prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, které bylo rozhodnutím odvolacího senátu ČAK dne 13. 5. 2003 dle ust. § 32 písm. c) vyhl. č. 244/1996 Sb. – advokátního kárného řádu **zamítnuto a rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 14. 6. 2002 bylo potvrzeno.**

Kárně obviněný ve svém odvolání argumentoval tím, že z rozhodnutí není patrné, jakými úvahami se kárný senát řídil, neuvádí, jaké své zájmy nadřadil nad zájmy jiného, že inkriminovaným připsesem se neměl dotknout žádných jemu známých zájmů současného ani bývalého klienta, dále vytýká kárnému senátu, že své rozhodnutí odůvodňuje způsobem nabytí pohledávky, ačkoli toto nebylo předmětem kárného řízení a dodal, že způsob, jakým svoji pohledávku uplatnil, není způsobem závadovým. Navrhl proto, aby byl kárné žaloby zproštěn.

ROK 2003

Kárný žalobce se k podanému odvolání vyjádřil tak, že navrhl potvrzení kárného rozhodnutí a zamítnutí odvolání, v té souvislosti poukázal na to, že napadené rozhodnutí kárného senátu je správné, že je zřejmé, z jakých úvah kárný senát vycházel a proč takového rozhodnutí vydal. Za správné považoval i uložené kárné opatření a zvolenou výši pokuty.

Odvolací senát o věci rozhodoval ve smyslu ust. § 27 odst. 1 vyhl. č. 244/1996 Sb., bez nařízení jednání, kdy k nařízení jednání neshledal zákonný důvod.

Odvolací senát v rámci své přezkumné pravomoci přezkoumal výroky odvoláním napadeného rozhodnutí dotčené, přezkoumal i správnost kárného řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, přičemž přihlédl i k případným vadám, které v odvolání nebyly vytýkány, pokud by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé, a to vše v souladu s ust. § 28 citované vyhlášky.

Odvolací senát pak dospěl k závěru, že kárný senát rozhodl správně jak ve výroku o vině kárně obviněného, tak i o druhu a výši kárného opatření. Odvolací senát se proto s právními závěry kárného senátu ztotožnil, a to i z následujících důvodů.

Obrana kárně obviněného spočívá v tom, že nevystupoval při postoupení pohledávky jako advokát a že tak nevystupoval ani v okamžiku, kdy se svým dopisem ze dne 23. 9. 2001 obrátil na manžele S. Toto tvrzení kárně obviněného však nemá vůbec oporu v provedeném dokazování. Smlouvu s Komerční bankou uzavíral tak, že je v ní identifikován jako advokát tímto slovem, ale je i k jeho podpisu připojen otisk razítka, které kárně obviněný při výkonu advokacie používá. Ve smlouvě je dokonce uvedeno i sídlo jeho advokátní kanceláře a jeho IČO.

Obdobným způsobem lze pak charakterizovat i jeho přepis z uvedeného data, který kárně obviněný manželům S. odeslal. V této souvislosti odvolací senát připomíná, že kárně obviněný v době, kdy pohledávku od KB kupoval, si musel být vědom toho, že se jedná o pohledávku vůči jeho bývalému klientovi, a to za situace, kdy znal celkové poměry tohoto klienta a nelze vyloučit, že znal i způsob zajištění takového pohledávky a její bonitu. Přinejmenším lze jednoznačně dovodit, že k takovému podkladům přístup jako advokát mohl mít, i když to kárně obviněný ve svých vyjádřeních popírá. Ale již jen ze skutečnosti, že takovouto informací disponovat mohl, lze dovodit závěr, že v otázce kupní smlouvy této pohledávky byl fakticky zvýhodňován a tímto zvýhodněním de facto dával přednost svým zájmům, které se posléze měly projevit v inkasu této pohledávky nad zájmy jinými, v tomto případě nad zájmy jeho bývalých klientů. Z pojmu, že se jedná o bývalého klienta, nelze dovodit to, co se snaží dovodit kárně obviněný, že prý kárný senát měl nedostatečným způ-

ROK 2003

sobem identifikovat, o jaké klienty se mělo jednat ve vztahu k jeho jednání. Odvolací senát dále připomíná, že ze spisového materiálu je zřejmý rozsah zastupování kárně obviněného, jeho dlouhodobost a ve vztahu k přípisu ze dne 23. 9. 2001 nelze dovodit, že by se jednalo jenom o nezávaznou korespondenci ve vztahu k dlužníkovi, vůči němuž pohledávku získal. V každém případě lze souhlasit se závěrem kárného senátu, že jednání kárně obviněného v širších souvislostech lze chápat jako porušení povinnosti advokáta, zejména pokud má advokát dbát na vážnost a důstojnost advokátního stavu. Jistě není v souladu se ctí a vážností advokátního stavu, pokud advokát pohledávku způsobem, jak učinil kárně obviněný, uplatňuje v mnohem vyšší hodnotové úrovni. Již sama tato skutečnost je v rozporu s etickými pravidly výkonu advokacie.

Pokud kárně obviněný poukazuje na to, že existují určité tržní principy a mechanismy, pak nutno připomenout, že na osoby vykonávající advokacii, na něž se vztahují určitá etická pravidla, není možno hledět stejným či obdobným způsobem jako na jiné subjekty, které při své podnikatelské činnosti taková pravidla nemají a u nichž taková podnikatelská činnost je v očích veřejnosti zcela jednoznačně chápána jako amorální.

Protože odvolací kárný senát neshledal v otázce právního posouzení věci žádné pochybení, zabýval se i tím, zda zvolené kárné opatření je opatřením přiměřeným a zda odpovídá všem zákonným kritériím pro ukládání kárných opatření. Ani v tomto směru neshledal odvolací senát žádné pochybení, a proto nezbylo než napadené rozhodnutí potvrdit a odvolání kárně obviněného zamítnout.

č. 12

Je naprosto nepřijatelné, aby advokát z jakéhokoli důvodu přizval k jednání s protistranou do své advokátní kanceláře orgány Policie ČR a žádal od nich provedení jakýchkoli úkonů.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 17. 1. 2003 sp. zn. K 53/99

Kárně obviněný J. R. byl rozhodnutím kárné komise ČAK ze dne 26. 11. 1999 uznán vinným, že překročil rozsah svého oprávnění při poskytování právních služeb tak, jak je vymezen v § 1 odst. 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění tím, že svým dopisem ze dne 11. 12. 1998, adresovaným Policii ČR, Obvodnímu

ROK 2003

ředitelství pro Prahu 2 výslovně pozval orgány policie na jednání, které se konalo dne 18. 11. 1998 v jeho advokátní kanceláři mezi ním a jeho klientem P. P. a stěžovatelem Ing. J. L. a dalšími osobami,

čimž porušil své povinnosti uložené mu v ust. § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a dopustil se tím kárného provinění ve smyslu § 32 odst. 1 uvedeného zákona.

Podle § 24 odst. 3 písm. b) kárného řádu č. 244/1996 Sb. v platném znění bylo

upuštěno od uložení kárného opatření.

Kárně obviněný byl uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč, splatné spolu s uloženou pokutou do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Z o d ů v o d n ě n í :

Kárný žalobce podal na kárně obviněného kárnou žalobu, ve které jej vinil z jednání, uvedeného ve výroku tohoto rozhodnutí.

Kárně obviněný při jednání kárného senátu potvrdil, že skutečně došlo k jednání, popsanému v kárné žalobě, avšak zdůraznil, že s ohledem na okolnosti případu považuje své jednání za správné, neboť jeho klientovi bylo věřitelem a dalšími osobami po delší dobu vyhrožováno a že na Ing. J. L. bylo již před datem svolání schůzky, tedy před 18. 11. 1998, podáno trestní oznámení.

Kárný senát k důkazu konstatoval obsah stížnostního spisu č. 728/98, byly přečteny listiny ve spise založené, zejména stížnost Ing. J. L. Kárně obviněný k důkazu předložil listinné důkazy, a to opis svého dopisu adresovaného Obvodnímu ředitelství Policie ČR v P. 2 ze dne 2. 11. 1998, kterým informuje, že podezřelý Ing. J. L. sdělil klientovi kárně obviněného, že jej bude v nejbližší době kontaktovat za účelem jednání o úhradě pohledávky, dále dopis ze dne 12. 11. 1998, ve kterém kárně obviněný informuje policii o jednání, které má v jeho advokátní kanceláři proběhnout dne 18. 11. 1998 mezi ním a jeho klientem na straně jedné a Ing. J. L. a dalšími osobami na straně druhé. Na straně 2 tohoto dopisu je výslovně uvedeno „... vzhledem ke shora uvedenému z důvodu dosavadního jednání Ing. J. L. a osoby označující se jako P. U., výslovně navrhuji a žádám, aby se policejní orgán dostavil k jednání dne 18. 11. 1998, zjistil na jednání totožnost uvedené osoby, ve věci jí a Ing. J. L. vyzval k podání vysvětlení a předložení dohody o postoupení pohledávky a oprávnění k jednání ve věci“.

ROK 2003

Dále byly předloženy a konstatovány další listiny, a to usnesení Policie ČR, Obvodní úřad vyšetřování pro P. 2 ČVS: OVV-.../98 ze dne 9. 8. 1999, kterým policie odložila věc Ing. J. L. podezřelého z trestného činu vydírání, stížnost, kterou kárně obviněný podal do tohoto usnesení připsesem ze dne 16. 8. 1999 a usnesení Státního zastupitelství pro P. 2 čj. 1 Zn.../98 ze dne 1. 10. 1999, které konstatuje, že stížnost kárně obviněného proti usnesení policie je nedůvodná.

Při jednání konaném dne 26. 11. 1999 byl jako svědek vyslechnut klient kárně obviněného P. P., který ve své výpovědi popsal záležitost vzniku pohledávky, způsob, jakým byla věřitelem vymáhána a že sám podal na Ing. J. L. trestní oznámení pro podezření z trestného činu vydírání, které bylo následně rozšířeno prostřednictvím kárně obviněného i na podezření z trestného činu podvodu. Dále uvedl, že na termín jednání v advokátní kanceláři kárně obviněného upozornil policii sám a výslovně kárně obviněného požádal, aby na termín jednání upozornil policii i on. Dále potvrdil, že zásah policie se odehrál až po skončení jednání v advokátní kanceláři kárně obviněného a že policie jednala s Ing. J. L. a dalšími osobami na ulici před domem, v němž je sídlo advokátní kanceláře kárně obviněného.

Kárný žalobce na závěr uvedl, že s ohledem na meritum celé věci, zejména s ohledem na usnesení policie o odložení případu podezření ze spáchání trestného činu vydírání stěžovatelem Ing. J. L., když stížnost proti tomuto usnesení byla Státním zastupitelstvím pro P. 2 shledána jako nedůvodná, je nutně hodnotit chování advokáta, který výslovně pozve policii na jednání s protistranou jako kárně provinění a navrhnul uznat kárně obviněného vinným, přičemž kárně opatření ponechal na úvaze kárného senátu.

Kárně obviněný na závěr uvedl, že nesouhlasí s kárným obviněním a že celou záležitost je třeba hodnotit z hlediska situace, která existovala v listopadu 1998. Oznámení na policii o termínu a místu konání schůzky učinil na výslovné přání klienta a bylo na policii samotné, zda takový zásah provede či nikoli. K osobě stěžovatele uvedl, že se jedná o člověka, který provádí protiprávně vymáhání pohledávek a že splnil svoji povinnost advokáta i proto, že jeho klientovi bylo telefonicky vyhrožováno. V době, kdy se celá záležitost odehrávala, byla situace vysoce stresová a vyhrocená a posouzení celého případu ponechal na kárném senátu.

Kárný senát po zvážení všech důkazů dospěl k závěru, že se kárně obviněný dopustil kárného provinění tím, že svým dopisem ze dne 12. 11. 1998 výslovně požádal orgán policie, aby se dne 18. 11. 1998 zúčastnil jednání v jeho advokátní kanceláři a zjistil totožnost jednoho z účastníků jednání a stěžovatele vyzval k podání vysvětlení a předložení dohody o postoupení pohledávky a oprávnění jednání ve věci.

ROK 2003

Kárný senát proto zastává názor, že kárně obviněný překročil oprávnění advokáta při poskytování právních služeb, které specifikuje ust. § 1 odst. 2 zákona o advokacii, neboť se i přes dobrou vůli a snahu co nejdůsledněji zastupovat svého klienta nemůže oprávněně domáhat zásahu orgánu státní moci a požadovat na něm, aby pro advokáta zajistil doklady, eventuálně provedl další úkony. Pokud tak učinil, postupoval v rozporu s ust. § 17 zákona o advokacii.

Na druhé straně vzal kárný senát v úvahu, že popsané jednání kárně obviněného bylo vedeno snahou zajistit pro svého klienta co nejkvalitnější právní pomoc a že s ohledem na všechny okolnosti případu se jednalo o situaci mezní, kdy byla pro posouzení možných úkonů advokáta nutná značná zkušenost. Za daného stavu věci proto dospěl kárný senát k závěru, že samotné projednání tohoto případu bude pro kárně obviněného dostatečným poučením, aby se v budoucnu podobného jednání již nedopustil. S ohledem na tyto skutečnosti kárný senát upustil od uložení kárného opatření, neboť shledal důvody uvedené v ust. § 24 odst. 3 písm. b) advokátního kárného řádu.

Proti tomuto rozhodnutí podal kárný žalobce odvolání směřující jak do výroku o porušení povinností, neboť výrok napadeného rozhodnutí neuvedl, které konkrétní ustanovení zákona kárně obviněný porušil, a dále i do výroku o upuštění od uložení kárného opatření, pro které nebyly dány zákonné důvody.

Rozhodnutím odvolacího senátu ČAK ze dne 13. 6. 2000 bylo napadené rozhodnutí **podle ust. § 31 písm. d) advokátního kárného řádu zrušeno a věc vrácena kárnému senátu k dalšímu řízení a rozhodnutí.**

Odvolací senát dospěl k závěru, že řízení před kárným senátem zůstalo kusé a že jeho rozhodnutí je v zásadě nepřezkoumatelné. Přisvědčil odvolání kárného žalobce, že v napadeném rozhodnutí nebyla pojata kvalifikace jednání kárně obviněného, aby bylo spolehlivě zjištěno, zda a která ustanovení zákona o advokacii byla porušena. Ztotožnil se i s názorem kárného žalobce, že pro upuštění od uložení kárného opatření nebyly splněny zákonné podmínky a konstatoval, že pokud se kárně obviněný dopustil inkriminovaného jednání, hrubě porušil ust. § 16 odst. 2 a § 17 věta první zákona o advokacii v platném znění. Za situace, kdy kárný senát označil celou situaci za mezní, je třeba řízení doplnit o zjištění, zda kárně obviněný měl jinou možnost řešení, a proto bude třeba znovu vyslechnout kárně obviněného k otázce, jakým způsobem bylo jeho klientovi vyhrožováno a zda lze v tomto směru předložit nějaké důkazy. Proto za použití ust. § 31 písm. d) advokátního kárného řádu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil kárnému senátu k dalšímu řízení a rozhodnutí.

ROK 2003

Rozhodnutím kárné komise ČAK ze dne 5. 10. 2001 byl kárně obviněný znovu uznán vinným, jeho jednání bylo kvalifikováno jako porušení ust. § 16 odst. 2 a § 17 věta první zákona o advokacii a jako kárné opatření mu byla uložena **pokuta ve výši 1 000,- Kč**.

V souladu s odůvodněním rozhodnutí odvolacího senátu ČAK bylo provedeno doplnění řízení opětovným výslechem kárně obviněného, který k důkazu předložil dva magnetofonové záznamy celkem bezvýznamného obsahu, a poté kárný senát uznal kárně obviněného vinným a jeho jednání shodně s názorem odvolacího senátu kvalifikoval jako porušení ust. § 16 odst. 2 a § 17 věta první zákona o advokacii. Za toto kárné provinění mu uložil dle § 32 odst. 3 písm. c) tohoto zákona pokutu ve výši 1 000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí se opět odvolal kárný žalobce, a to do výroku o uložení kárného opatření, které považoval ve vztahu k uvedenému skutku a míře zavinění kárně obviněného za nepřiměřeně nízké.

Rozhodnutím odvolacího senátu ČAK ze dne 29. 11. 2001 bylo napadené rozhodnutí opět **zrušeno a věc vrácena kárnému senátu k dalšímu řízení a rozhodnutí**.

Odvolací senát akceptoval názor kárného žalobce o nepřiměřeně nízkém kárném postihu a vyslovil závazný názor, že s přihlédnutím ke všem okolnostem případu by přicházelo v úvahu uložení pokuty ve výši 5 000,- až 10 000,- Kč, a proto věc opět vrátil kárnému senátu k dalšímu řízení a rozhodnutí.

Rozhodnutím kárného senátu ČAK ze dne 17. 1. 2003 byla kárně obviněnému při nezměněném výroku o vině uložena dle § 32 odst. 3 písm. c) tohoto zákona jako kárné opatření udělena **pokuta ve výši 5 000,- Kč**.

č. 13

K výkladu čl. 4 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR o povinnosti advokáta plnit převzaté závazky.

Advokát je povinen plnit převzaté závazky a závazek smí převzít jen tehdy, jestliže má rozumnou jistotu, že jej splní.

I advokát se může dostat do platební neschopnosti, neboť je normálním subjektem hospodářské soutěže – k výkladu pojmu „rozumná jistota“.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 4. 3. 2002 sp. zn. K 107/01

ROK 2003

Kárně obviněný P. G. byl **dle ust. § 23 písm. c) advokátního kárného řádu (vyhl. min. sprav. č. 244/1996 Sb.) zproštěn** kárného obvinění, že již jako advokát uzavřel v září 1999 s H. N. smlouvu o půjčce, podle níž přijal v hotovosti půjčku v částce 50 000,- Kč se splatností částky 25 000,- Kč do 30. 12. 1999 a zbývající částky 25 000,- Kč do 30. 6. 2000 s tím, že uhradil pouze prvou splátku a zbývajících 25 000,- Kč neuhradil ani poté, co byl k zaplacení této částky uznán povinným platebním rozkazem Okresního soudu v O. ze dne 2. 4. 2001 sp. zn. 66 Ro.../2001, který nabyl právní moci dne 8. 5. 2001, tedy že svým jednáním navodil situaci, která ve svém důsledku vedla ke snížení důstojnosti advokátního stavu, čímž měl porušit ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění a čl. 4 odst. 1 a 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Z odůvodnění:

Předseda kontrolní rady ČAK jako kárný žalobce podal na kárně obviněného kárnou žalobu pro skutek popsany ve výroku tohoto rozhodnutí. Kárný senát věc projednal při svém jednání konaném dne 22. 2. 2002 v nepřítomnosti kárně obviněného, který se řádně omluvil.

Kárný senát v rámci provedeného dokazování učinil tato skutková zjištění:

Z obsahu smlouvy o půjčce uzavřené v září 1999 bylo zjištěno, že si kárně obviněný skutečně půjčil od věřitele H. N. částku 50 000,- Kč, kterou se zavázal zaplatit ve dvou splátkách po 25 000,- Kč, prvou do 30. 12. 1999 a druhou do 30. 6. 2000. Z rukou psaného dodatku na této listině bylo současně zjištěno, že kárně obviněný prvou splátku zaplatil dne 28. 12. 1999.

Z pravomocného platebního rozkazu Okresního soudu v O. ze dne 2. 4. 2001 sp. zn. 66 Ro.../2001 bylo zjištěno, že kárně obviněný byl uznán povinným zaplatit žalobci H. N. částku 25 000,- Kč.

Kárně obviněný rozkazní žalobě neodporoval a v kontextu s jeho vyjádřením i s tvrzeními stěžovatelky lze učinit závěr, že své platební povinnosti nedostál proto, že neměl dočasně dostatek finančních prostředků. Rozhodně se nesnažil zpochybňovat svůj dluh co do základu ani výše.

Z obsahu dopisu H. N. ze dne 22. 1. 2002 bylo znovu zjištěno, že kárně obviněný prvou splátku ve výši 25 000,- Kč řádně a včas zaplatil.

Z obsahu dohody o skončení zastupování ze dne 2. 3. 2000 bylo zjištěno, že k poskytnutí uvedené půjčky došlo ještě v době, kdy kárně obviněný stěžovatelce H. N. poskytoval právní pomoc.

ROK 2003

Z vyjádření kárně obviněného bylo zjištěno, že po ukončení svého pracovního poměru ke dni 31. 8. 1999 se rozhodl vykonávat advokacii, a proto se se stěžovatelkou H. N. dohodl na zřízení společné kanceláře, přičemž následně H. N. od této dohody odstoupila. Kárně obviněný se tak dostal do situace, kdy uzavřel nájemní smlouvu na pronájem dvou kanceláří a vynaložil finanční prostředky na zařízení těchto kanceláří. Proto se se stěžovatelkou dohodl na uzavření bezúročné půjčky, jejíž poskytnutí bylo z obou stran částečně chápáno i jako kompenzace za její odstoupení od původního záměru otevřít společnou kancelář. Dále pak kárně obviněný poukázal i na svoje zdravotní problémy, v jejichž důsledku vykázalo jeho účetnictví za rok 2000 ztrátu. Proto nemohl svému závazku ze smlouvy o půjčce dostat.

Z osobního výkazu kárně obviněného bylo zjištěno, že byl zapsán do seznamu advokátů ČAK dne 1. 9. 1999 a že dosud proti němu nebylo vedeno kárné řízení.

Zjištěný skutek byl posouzen takto:

Zásadu, vyjádřenou v čl. 4 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR, podle níž je advokát povinen plnit převzaté závazky, je třeba v současné době vykládat při formálním zachování zákona a ostatních pravidel etiky v návaznosti na pravidla tržního hospodářství. Advokáta nelze zcela odlišovat od ostatních subjektů tržní ekonomiky, neboť advokát stejně jako každý jiný podnikatelský subjekt musí při zahájení výkonu advokacie získat potřebné finanční prostředky na vybavení kanceláře a případně i na platy svých zaměstnanců do doby, než bude schopen plnit své finanční závazky z výnosů advokátní činnosti. Půjčuje-li si finanční prostředky na zahájení své činnosti, činí ekonomické úvahy jako každý jiný tržní subjekt. Posuzuje přitom své finanční možnosti i s ohledem na to, jak mu budou jeho klienti platit za jeho právní služby, zda vymůže či nevymůže své pohledávky a samozřejmě také předpokládá, že jeho zdravotní stav mu výkon advokacie umožní. V době těchto počátečních úvah může považovat za velmi pravděpodobné, že bude schopen svůj dluh včas a řádně vyrovnat. Za jisté to však v současné době nemůže považovat téměř nikdy, neboť mnohdy stačí, nezaplatí-li mu jeho klient větší částku za právní služby včas, i když podle smlouvy s ním by zaplatit měl. Při doslovném výkladu uvedeného pravidla by tak advokát byl zcela vyloučen z možnosti uzavírání smluv o půjčce. Zcela jist, že závazek splní, by si mohl být jen tehdy, kdyby hodnotu odpovídající výši půjčky měl k dispozici již v době uzavírání smlouvy o půjčce, v takovém případě by ovšem žádnou půjčku nepotřeboval.

Podle názoru kárného senátu je proto nutno uvedené pravidlo vykládat tak, že advokát je povinen vždy plnit převzaté závazky a že závazek smí převzít jen tehdy, jestliže má rozumnou jistotu, že jej splní.

ROK 2003

Tato rozumná jistota zahrnuje v sobě úvahu o příjmech a nákladech spojených s výkonem advokacie, úvahu o předpokládaném výnosu z výkonu advokacie. Skutečný výsledek se může lišit od záměru, od počáteční rozumné jistoty. Tak i v tomto případě kárně obviněný rozumně předpokládal, že svůj závazek vůči H. N. včas splní. Pro okolnosti, které při počáteční úvaze nemohl vzít v úvahu, závazek včas nesplnil a dostal se do prodlení pro dodatečnou platební neschopnost v důsledku nedostatku finančních prostředků. Na tom však v současné době není nic nečestného, nepoctivého ani neslušného. Svůj závazek pak splnil dodatečně, i když až po vydání platebního rozkazu. Neslušné, nepoctivé a nečestné by bylo, kdyby existující závazek zpochybňoval, namítal jeho neplatnost či jinak se bránil existujícímu závazku formálními tvrzeními, které by dobytost závazku oslabovaly, nebo kdyby plnění odkládal pod nepravdivými záminkami. V současné době je však nutno připustit, že i advokát se může dostat do platební neschopnosti, neboť oproti dřívějšímu stavu se stal téměř normálním subjektem ekonomické soutěže. Proto bylo nutno uvedené etické pravidlo, obsažené v čl. 4 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR, vyložit rozšiřujícím způsobem, neboť jeho doslovné a bezvýhradné dodržení je v současné době téměř nemožné.

Ze všech těchto důvodů dospěl kárný senát ke zprošťujícímu výroku, jak je shora uvedeno, neboť skutek uvedený v kárné žalobě není kárným proviněním [§ 23 písm. c) advokátního kárného řádu].

č. 14

Obecně je třeba považovat za nevhodné, aby advokát osobně vymáhal nebo se osobně zúčastnil vymáhání splnění povinnosti v bytě dlužníků mimo rámec příslušných zákonných řízení.

Použití prostředku, který je v rozporu se zákonem, a vykonávání psychického nátlaku na protistranu, je hrubým porušením základních etických zásad výkonu advokacie a tedy závažným kárným proviněním.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 15. 3. 2002 sp. zn. K 123/01

Kárně obviněná B. D. byla uznána vinnou, že

1) neoznámila bez odkladu České advokátní komoře změnu sídla své AK, takže jí nebylo možno doručovat písemnosti,

ROK 2003

2) se dne 30. 5. 2001 dostavila ve společnosti neznámého muže do bytu obývaného občany V. Š. a K. M., přičemž neznámého muže představila jako svého zetě B. G., který poskytl uvedeným občanům půjčku. Přestože dosud neproběhlo žádné soudní řízení o povinnosti V. Š. a K. M. půjčku zaplatit, oznámila jim kárně obviněná, že pokud půjčku do konce týdne nezaplatí, odveze jim televizor, hi-fi věž, zařízení bytu a další věci. Svá slova doprovodila tím že vypnula televizor, na který se obyvatelé bytu dívali a prohlásila: „Jak se můžete dívat na televizor, když dlužíte peníze?!“ Neznámý muž, který se do bytu dostavil společně s kárně obviněnou, jim rovněž vyhrožoval, ale kárně obviněná proti tomu nezasáhla,

čimž

– jednáním ad 1) závažným způsobem porušila povinnost advokáta oznámit ČAK bez odkladu změnu sídla své advokátní kanceláře, jak jí to ukládá ust. § 29 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s čl. 16 odst. 1 a 3 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR,

– jednáním ad 2) závažným způsobem porušila povinnost jednat při výkonu advokacie poctivě, čestně a svědomitě a nesnižovat důstojnost advokátního stavu, jak jí to ukládá ust. § 17 téhož zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Dopustila se tak kárných provinění ve smyslu ust. § 32 odst. 1 zákona o advokacii a za to se jí podle § 32 odst. 3 písm. d) tohoto zákona ukládá jako kárné opatření

dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu jednoho roku.

Kárně obviněná byla uznána povinnou nahradit ČAK náklady řízení v částce 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Kárný žalobce podal na kárně obviněnou kárnou žalobu pro skutky, uvedené ve výroku tohoto rozhodnutí.

Kárně obviněná se k žalobě nevyjádřila, přestože tato jí byla řádně doručena dne 6. 12. 2001. Kárný senát jednal v její nepřítomnosti dle § 16 odst. 2 advokátního kárného řádu (vyhl. min. sprav. č. 244/1996 Sb.) ve spojení s ust. § 55e zákona o advokacii a s ust. § 24 odst. 1 a 2 a § 25 odst. 2 správního řádu (zák. č. 71/1967 Sb. ve znění předpisů pozdějších).

Z obsahu stížnosti ze dne 5. 6. 2001 bylo zjištěno, že kárně obviněná se dne 30. 5. 2001 ve večerních hodinách dostavila do bytu stěžovatelů v doprovodu jim

ROK 2003

neznámého muže. Kárně obviněná jim předložila plnou moc a podle stěžovatelů nevhodným způsobem, popsáným ve výrokové části tohoto rozhodnutí, vymáhala zaplacení dluhu stěžovatelů vůči klientovi B. G. Kárně obviněná se přitom ztotožňovala i s nevhodným jednáním svého průvodce, údajně příbuzného B. G., který stěžovatelům vyhrožoval násilným jednáním. Dále stěžovatelé uvedli, že se jim kárně obviněná jevila jako podnapilá.

Z obsahu plné moci ze dne 13. 1. 2000, která je přílohou stížnosti, bylo zjištěno, že B. G. zmocnil kárně obviněnou k zastupování v trestní věci. V této plné moci uvedla kárně obviněná sídlo své advokátní kanceláře na adrese Ú. n. L., B... ul. a stejná adresa je uvedena i na jejím firemním razítku připojeném k podpisu kárně obviněné.

Z opakovaných údajů matriky ČAK ze dne 13. 6. 2001, 20. 8. 2001, 26. 10. 2001 a 15. 3. 2002 bylo naopak zjištěno, že kárně obviněná uvedla své sídlo na adrese V. H... č... a že stejná adresa je uvedena i jako kontaktní adresa kárně obviněné. Změnu sídla kárně obviněná za celou dobu neohlásila.

Podle § 29 odst. 1 je advokát povinen oznámit Komoře bez odkladu po zahájení výkonu advokacie své sídlo, způsob, jakým vykonává advokacii, jakož i další skutečnosti nezbytné pro vedení seznamu advokátů stanovené stavovským předpisem. Advokát je povinen oznámit Komoře bez odkladu i změny těchto skutečností, a to do jednoho týdne poté, co nastaly. Tuto zákonem uloženou povinnost kárně obviněná nesplnila, a to nejméně v době od 13. 1. 2000 do 15. 3. 2002, tedy po dobu delší než 2 roky a tuto povinnost nesplnila ani poté, kdy jí byla doručena kárná žaloba. Další písemnosti ČAK doručované do sídla uvedené v matrice ČAK pak nevyzvedávala a mařila tak jejich doručování.

Jednáním ad 1) proto porušila ust. § 29 odst. 1 zákona o advokacii ve spojení s čl. 16 odst. 1 a 3 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR (dále jen „Pravidla“), podle něhož je advokát povinen vykonávat advokacii především ve svém sídle a být v něm přítomen v pravidelné době, kterou sám určí.

Pokud jde o skutek ad 2) kárné žaloby, vzal kárný senát za prokázané, že kárně obviněná se skutečně tohoto jednání dopustila. Věrohodnost tvrzení stěžovatelů je doložena i tím, že ke stížnosti předložili plnou moc, kterou se jim kárně obviněná vykávala a tím bylo prokázáno, že je skutečně v jejich bytě navštívila. Navíc kárně obviněná tím, že se ke kárné žalobě ani nevyjádřila, mlčky obsah stížnosti potvrdila.

Takové jednání je závažným porušením povinnosti advokáta postupovat při výkonu advokacie tak, aby nebyla snižována důstojnost advokátního stavu a poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k jeho důstojnosti a vážnosti, jak ukládá ust. § 17 zákona o advokacii a čl. 4 odst. 1 Pravidel. Jednání kárně obviněné se těmto

ROK 2003

etickým zásadám naprosto vymykalo, bylo krajně nevhodné a pro advokáta nedůstojné.

Obecně je třeba považovat za nevhodné, aby advokát osobně vymáhal nebo se zúčastnil vymáhání splnění povinností v bytě dlužníků mimo rámec příslušných zákonných řízení. Takové jednání totiž snižuje důstojnost a vážnost advokacie jako celku.

Při úvaze o druhu a výměře kárného opatření přihlédl kárný senát k závažnosti porušení povinností advokáta i ke všem ostatním okolnostem případu, přičemž za zvlášť závažné porušení povinností advokáta považoval skutečnost, že kárně obviněná po dobu nejméně dvou let nesplnila svoji ohlašovací povinnost o změně sídla své advokátní kanceláře, a to ani po doručení kárné žaloby, v níž mimo jiné jí nesplnění této povinnosti bylo výslovně připomenuto. Soulad mezi skutečným sídlem advokáta a sídlem uvedeným v matrice ČAK je jedním ze základních předpokladů řádného výkonu advokacie. Mimořádná závažnost porušení této povinnosti advokátů ve vztahu k sídlu a místu výkonu advokacie byla pak opakovaně deklarována v rozhodnutích kárné komise ČAK, publikovaných ve Sbírce kárných rozhodnutí ČAK (např. ve věcech č. K 34/96, K 7/99, K 4/97 a K 14/98). Kárně obviněné polehčovalo pouze to, že proti ní dosud nebylo vedeno kárné řízení.

Po zvážení všech rozhodných skutečností dospěl kárný senát k závěru, že přiměřeným kárným opatřením je vyslovení dočasného zákazu výkonu advokacie dle § 33 odst. 3 písm. d) zákona o advokacii, a to na dobu jednoho roku.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 33a odst. 2 cit. zák. a usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK.

č. 15

Advokát, který nesplní své závazky z půjček, které uzavřel, nejedná čestně, slušně ani poctivě a nesplněním převzatých závazků závažným způsobem snižuje vážnost a důstojnost advokátního stavu.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 19. 9. 2003 sp. zn. K 86/02

Kárně obviněný A. Ž. byl uznán vinným, že

1) ačkoli si dne 10. 12. 2001 půjčil od své bývalé klientky H. S. částku 500 000,- Kč, splatnou do 31. 1. 2002, do současné doby půjčku nezapltil ani po uznání tohoto dluhu a uzavření dohody o splátkovém kalendáři ze dne 31. 3. 2002, kterou

ROK 2003

byla prodloužena splatnost dluhu o 3 měsíce od uzavření dohody, a to ani po další urgenci věřitelky,

2) v průběhu poskytování právních služeb pro Z. D. půjčku 250 000,- Kč, kterou mu tento klient poskytl dne 14. 6. 2001, ve stanoveném termínu do 31. 7. 2001 tomuto nevrátil ani po opakovaných telefonických a osobních urgencích a ani po písemné upomínce ze dne 4. 3. 2002,

3) dne 24. 1. 2001 uzavřel smlouvu o půjčce se stěžovatelem R. M. na částku 315 000,- Kč a dluh z této půjčky se zavázal zaplatit nejpozději do 28. 8. 2001, v tomto termínu však dlužnou částku nezaplatil a neučinil tak ani po písemné upomínce ze dne 27. 7. 2002,

4) dne 6. 9. 1999 uzavřel smlouvu o půjčce se stěžovatelem P. F. na částku 236 tisíc Kč, kterou se zavázal zaplatit nejpozději do 6. 11. 1999, v tomto termínu dlužnou částku nezaplatil a neučinil tak ani po písemné upomínce ze dne 27. 2. 2002,

tedy

nesplnil převzaté závazky, v rámci výkonu advokacie nejednal poctivě, slušně a čestně, čímž snižoval důstojnost a vážnost advokátního stavu.

Tím závažným způsobem porušil

ad 1) ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR,

ad 2) ust. § 16 odst. 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR,

ad 3) a 4) ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Za tato kárná provinění mu bylo jako kárné opatření uloženo dle § 32 odst. 3 písm. e) cit. zák.

vyškrtnutí ze seznamu advokátů.

Kárně obviněný byl současně uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Předseda kontrolní rady ČAK podal dne 4. 10. 2002 na kárně obviněného kárnou žalobu pro skutek, blíže popsany ad 1) kárné žaloby, dne 25. 10. 2002 pak podal žalobu pro skutek uvedený ad 2) žaloby a dne 14. 3. 2003 podal další, v pořadí třetí žalobu pro skutky uvedené ad 3) a 4) kárné žaloby.

ROK 2003

Kárný senát dne 19. 9. 2003 rozhodl, že všechny tyto kárné žaloby vedené pod sp. zn. K 86/02, K 114/02 a K 27/03 se spojují ke společnému projednání a rozhodnutí a budou nadále vedeny pod sp. zn. K 86/02.

Kárně obviněný byl se všemi kárnými žalobami seznámen a byl vyzván k vyjádření a předložení potřebných písemností, avšak na tyto výzvy nereagoval.

K jednání dne 17. 3. 2003, ani k jednání dne 30. 5. 2003 se nedostavil, což odůvodnil svojí pracovní neschopností. K dalšímu jednání dne 19. 9. 2003, k němuž byl řádně předvolán, se bez omluvy nedostavil a tak se kárný senát rozhodl jednat v jeho nepřítomnosti.

Kárný senát provedl důkaz obsahem stížnostních spisů čj. K 86/02, K 114/02 a K 27/03, z nichž byl zjištěn následující skutkový stav:

Z kárného spisu čj. K 86/02 kárný senát zjistil, že dne 10. 12. 2001 si kárně obviněný půjčil od paní H. S. částku 500 000,- Kč a písemně se zavázal ji zaplatit nejpozději do 31. 1. 2002. V této lhůtě však svůj dluh neuhradil, ale nabídl věřitelce písemné uznání dluhu a splátkový kalendář s tím, že dluh zaplatí do tří měsíců. Ani v této lhůtě však kárně obviněný svůj dluh nezaplatil, a to ani po opakované upomínce ze dne 22. 5. 2002. Věřitelka se pak nakonec obrátila k soudu a kárně obviněnému bylo uloženo platebním rozkazem Okresního soudu v H. K. ze dne 3. 12. 2002 sp. zn. 15 Ro.../2002 uvedenou částku uhradit. Tento platební rozkaz nabyl právní moci dne 15. 2. 2003, avšak kárně obviněný přesto nic nezaplatil ani ke dni posledního vyjádření stěžovatelky ze dne 26. 5. 2003.

Z dalšího kárného spisu čj. K 114/02 kárný senát zjistil, že kárně obviněný si půjčil v červnu 2001 od svého klienta Z. D. v době, kdy jej zastupoval, částku 250 000,- Kč, kterou přislíbil vrátit nejpozději do konce července 2001. Dluh z této půjčky však svému klientovi nezaplatil ani po telefonických, osobních a nakonec i písemných urgencích a upomínkách.

Z kárného spisu čj. K 27/03 pak bylo zjištěno, že kárně obviněný si dne 6. 9. 1999 půjčil od p. P. F. částku 236 000,- Kč a zavázal se ji věřiteli zaplatit nejpozději do 6. 11. 1999. Dne 24. 1. 2001 si pak kárně obviněný půjčil od p. R. M. částku 315 000,- Kč, kterou podle dohody s věřitelem měl zaplatit nejpozději do 28. 2. 2001. O obou těchto půjčkách byly sepsány písemné smlouvy. Ani v jednom z těchto případů kárně obviněný svoji platební povinnost nesplnil ani po písemných upomínkách věřitelů a ani poté, kdy tito věřitelé uplatnili své pohledávky u Okresního soudu v H. K.

Na základě provedeného důkazního řízení dospěl kárný senát k závěru, že kárně obviněný je vinen v celém rozsahu kárných žalob, spojených ke společnému pro-

ROK 2003

jednání, neboť v prvním případě nesplnil převzatý závazek a tím ohrozil důstojnost advokátního stavu, ve druhém případě pak v rámci výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě, přičemž svým postupem snížil důstojnost a vážnost advokátního stavu a nesplnil převzatý závazek, a konečně ve třetím a čtvrtém případě nejednal poctivě, čestně a slušně, nesplnil převzaté závazky a snižoval důstojnost a vážnost advokátního stavu.

Kárný senát proto dospěl k závěru, že v případě ad 1) kárně obviněný porušil ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, a to ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR (dále jen „Pravidla“). V případě ad 2) pak porušil ust. § 16 odst. 2 a § 17 cit. zák. ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 uvedených Pravidel a konečně v případech ad 3) a 4) porušil ust. § 17 cit. zák. opět ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 uvedených Pravidel.

Kárný senát při svém rozhodování musel vycházet z předpokladu, že poměry kárně obviněného se nijak neliší od obecného průměru. Kárně obviněný se totiž v celém tomto řízení vůbec nijak nevyjádřil, ač byl řádně k podání vyjádření vyzván, své jednání nevysvětlil a kárný orgán ani nijak neinformoval o svých osobních a majetkových poměrech. Kárný senát byl také nucen přihlédnout k výši dluhů kárně obviněného tak, jak byly v řízení prokázány písemnými listinami a vyjádřeními stěžovatelů a také jejich zprávami o neúspěšném vymáhání jejich pohledávek.

Z provedených důkazů kárný senát dospěl k závěru, že kárně obviněný ve svém jednání, které je předmětem tohoto řízení, postupoval delší dobu, dopouštěl se jej opakovaně a neprojevil nejmenší snahu své jednání napravit alespoň dodatečným splněním svých závazků. Ze všech těchto důvodů proto kárný senát dospěl k závěru, že jsou splněny všechny předpoklady pro použití nejpřísnějšího kárného opatření ve smyslu ust. § 32 odst. 3 písm. e) zákona o advokacii v platném znění a rozhodl se vyškrtnout kárně obviněného ze seznamu advokátů České republiky.

Výrok o nákladech kárného řízení se opírá o ust. § 33a odst. 1 a 2 zákona o advokacii a ust. čl. 1 usnesení představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK.

ROK 2003

č. 16

Urážlivé výroky advokáta v soudním řízení, které snižují vážnost a důstojnost jiného advokáta, jsou nepřipustné a dotýkají se vážnosti a důstojnosti celého advokátního stavu.

Rozhodnutí odvolacího senátu ČAK ze dne 14. 10. 2003 sp. zn. K 103/01

Rozhodnutím kárné komise ČAK ze dne 21. 10. 2002 sp. zn. K 103/01 byl kárně obviněný D. R. uznán vinným, že v odporu proti platebnímu rozkazu Krajského soudu v Ú. n. L. ze dne 30. 11. 1999 sp. zn. 32 Cm.../99, který podala za svého klienta společnost X. Y. uvedl, že advokát JUDr. P. H. odcizil z kanceláře této žalované organizace pořadač s agendou,

tedy

svým jednáním hrubě porušil povinnost advokáta jednat při výkonu advokacie čestně, svědomitě a slušně a svým jednáním nesnižovat důstojnost advokátního stavu,

čimž porušil ust. § 16 odst. 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Za toto kárné provinění mu byla jako kárné opatření uložena dle ust. § 32 odst. 3 písm. c) cit. zák.

pokuta ve výši 7 000,- Kč.

Kárně obviněný byl dále uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč, splatné stejně jako uložená pokuta do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Na základě stížnosti advokáta JUDr. P. H. ze dne 18. 4. 2001 podal kárný žalobce na kárně obviněného kárnou žalobu pro skutek, uvedený ve výroku tohoto rozhodnutí.

Kárně obviněný ve svém písemném vyjádření ze dne 15. 4. 2002 uvedl, že ve zmíněném odporu nepoužil výrok „odcizil“, ale naopak použil silnější výraz „ukradl“, že se přitom o žádném advokátovi nezmiňoval, neboť stěžovatel v řízení nevystupoval jako advokát, ale jako žalobce, tedy jako účastník řízení a že obsah odporu

ROK 2003

včetně inkrimovaného výroku koresponduje s požadavkem jeho klientky uvedeno argumentaci použít. Ke svým finančním a rodinným poměrům se nevyjádřil, ačkoli k tomu byl výslovně vyzván.

Kárný senát provedl dokazování jednak obsahem stížnostního spisu, dále konstatováním obsahu písemného vyjádření kárně obviněného ze dne 18. 6. 2001 a 15. 4. 2002, doklady, dokumentujícími průběh vztahů mezi stěžovatelem a jeho bývalým klientem společností X. Y., obsahem dopisu této společnosti ze dne 7. 12. 1999, ve kterém je obsažen pokyn pro kárně obviněného s větou, kterou pak kárně obviněný použil v jím podaném odporu proti platebnímu rozkazu a zejména pak byl proveden důkaz samotným obsahem odporu, podaného kárně obviněným proti citovanému platebnímu rozkazu.

Z těchto důkazů kárný senát zjistil, že stěžovatel se v předmětném sporu domáhal jako žalobce zaplacení svých pohledávek proti společnosti KSUV, která je jeho bývalým klientem. Z obsahu odporu, který kárně žalovaný proti vydanému platebnímu rozkazu podal, pak kárný senát konstatoval, že kárně obviněný skutečně v tomto podání k soudu použil větu „... advokát JUDr. P. H. odcizil z kanceláře společnosti KSUV pořadač s agendou...“. Tímto nedoloženým tvrzením porušil zásadu presumpce nevinny, když o vině stěžovatele nebylo rozhodnuto žádným orgánem a dopustil se tím snížení vážnosti a důstojnosti zmíněného advokáta, proti kterému toto tvrzení směřovalo a tím i vážnosti a důstojnosti celého advokátního stavu ve společnosti.

Obhajobu kárně obviněného, že v předmětném sporu nevystupoval stěžovatel jako advokát, ale jen jako účastník sporu, nemohl kárný senát akceptovat, neboť Pravidla profesionální etiky advokátů ČR (dále jen „Pravidla“) stanoví, že advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Tato zásada platí i v případě, že účastníkem sporu je jiný advokát, neboť tato skutečnost je veřejně známa.

Kárný senát dále konstatoval, že kárně obviněný porušil i ust. § 16 odst. 1, věta druhá zákona o advokacii, neboť se neměl cítit vázán příkazem klienta, který byl v rozporu se stavovským předpisem. Kromě toho porušil i čl. 14 odst. 1 citovaných Pravidel, neboť vůči ČAK nesplnil oznamovací povinnost o tom, že převzal zastoupení ve sporu proti jinému advokátovi. Pro tyto skutky však nebyla kárná žaloba podána, a proto o nich kárný senát nemohl rozhodnout.

Kárný senát si jako svědka předvolal k jednání stěžovatele, který se však k jednání omluvil ze zdravotních důvodů.

Při úvaze o trestu vzal kárný senát v úvahu jak objektivní skutkový stav, tak i přístup kárně obviněného k projednávané věci. Z obsáhlé dokumentace, předložené

jak stěžovatelem, tak i kárně obviněným, dospěl kárný senát k závěru, že úkony stěžovatele, předcházející samotné stížnosti, snižovaly míru objektivitu kárně obviněného, který byl i se statutárními zástupci svého klienta vystaven trestnímu oznámení stěžovatele k Policii ČR pro pomluvu. Vzhledem ke všem těmto skutečnostem se kárný senát rozhodl pro uložení kárného opatření ve formě pokuty dle § 33 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii, a to ve výši 7 000,- Kč, když usoudil, že majetková a osobní situace ekonomicky aktivního kárně obviněného nedává důvod k jinému postupu. Kárně obviněný – ač vyzván – nevedl žádné skutečnosti, které by měly vliv na rozhodování o výši peněžitého trestu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 33a odst. 1 a 2 zákona o advokacii a čl. 1 stavovského předpisu č. 2/1999 Věstníku ČAK.

Proti tomuto rozhodnutí podal kárně obviněný **odvolání**, které bylo rozhodnutím odvolacího senátu ČAK ze dne 14. 10. 2003 **zamítnuto a napadené rozhodnutí kárného senátu ČAK bylo potvrzeno**.

Kárně obviněný ve svém odvolání jednak namítal, že výrok uvedený v jím podaném odporu neodpovídá výroku, jenž je obsažen v napadeném kárném rozhodnutí a jednak to, že podle jeho názoru se žádného kárného provinění nemohl dopustit, když ani soudy nic nevytýkaly zvolené formě a obsahu jeho podání. Zdůraznil svůj negativní vztah ke stěžovateli a namítal nepřiměřenost uložené pokuty s tím, že jeho majetkové a osobní poměry nebyly řádně prozkoumány.

Kárný žalobce se k podanému odvolání písemně nevyjádřil. Odvolací senát ve věci rozhodoval ve smyslu § 27 odst. 1 vyhl. č. 244/1996 Sb. (advokátní kárný řád) bez nařízení jednání, když nařízení jednání nebylo k řádnému posouzení věci nezbytné nutné.

Odvolací senát v rámci své přezkumné pravomoci přezkoumal výroky odvoláním napadeného rozhodnutí dotčené a přezkoumal v rámci odvolacího řízení i správnost kárného řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, přičemž přihlédl i k vadám, které v odvolání nebyly vytkány, pokud by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé, a to vše v souladu s § 28 citované vyhlášky. Následně pak v rámci odvolacího řízení si vyžádal od kárně obviněného další informace týkající se jeho osobních, rodinných, zdravotních a majetkových poměrů, to vše v návaznosti na ust. § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu.

Odvolací senát dospěl k závěru, že kárný senát rozhodl ve věci po náležité úvaze ve vztahu ke skutku, který byl kárně obviněnému vytkán a pro nějž byla kárná žaloba podána. Rozhodnutí kárného senátu pokud jde o skutková zjištění a právní posouzení je správné a je také ve všech bodech řádně odůvodněno. Pokud námitka

ROK 2003

kárně obviněného směřuje k tomu, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí není přesně citován výrok odporu kárně obviněného proti platebnímu rozkazu, dodává k tomu odvolací senát, že podle jeho názoru je totožnost skutku zachována, neboť pokud slovo „ukradl“ bylo nahrazeno slovem „odcizil“, jedná se fakticky o synonymum uvedeného výrazu jen s tím rozdílem, že se jedná o jazykově jemnější vyjádření téhož.

K okolnosti, které se kárně obviněný rovněž dovolává, že soud neměl k formě a obsahu podaného odporu žádné námítky, uvádí odvolací senát, že nároky na čest a důstojnost, jakož i projevy advokáta jsou jistě vyšší z hlediska obecné morálky, než je možno usuzovat jen z pojmů forma a obsah podání z hlediska toho, jakým způsobem je posuzuje soud. Navíc pravomoc v kárném řízení proti advokátovi nepřisluší soudu, ale orgánům advokacie, které jsou zákonem povolány k rozhodování o tom, zda se advokát porušením stavovského předpisu dopustil či nedopustil kárného provinění.

Pokud pak kárně obviněný poukazoval na údajnou nepřiměřenost uložené pokuty, je třeba zdůraznit, že tato pokuta mu byla uložena při samé spodní hranici, když pokutu lze uložit až do výše stonásobku minimální mzdy stanovené zvláštním předpisem.

Kárný senát pak nepochybil ani za situace, kdy splnil svoji povinnost ve smyslu § 24 odst. 2 vyhl. č. 244/1996 Sb., tedy ve vztahu k tomu, aby posoudil z hlediska zde uvedených kritérií to, jakým způsobem postupovat při ukládání zvoleného kárného opatření.

K další námitce kárně obviněného, že kárný senát dostatečně neprozkoumal jeho osobní a majetkové poměry, odvolací senát poukazuje na obsah přípisu ČAK ze dne 18. 9. 2002 adresovaného kárně obviněnému, v němž byl kárně obviněný výslovně vyzván k tomu, aby se k těmto kritériím vyjádřil. Kárně obviněný tak neučinil, proto kárnému senátu nezbylo, než vycházet z jemu známých skutečností a pokud kárně obviněný tato kritéria sdělil až v rámci odvolacího řízení v rámci doplnění zjišťovaných skutečností, neshledal odvolací senát důvody k tomu, aby pro okolnosti výše zmíněné zasáhl do výrokové části, pokud jde o ukládané kárné opatření.

Protože nebyl shledán žádný důvod pro jakýkoli zásah do rozhodnutí kárného senátu, bylo napadené kárné rozhodnutí potvrzeno a odvolání kárně obviněného zamítnuto.

ROK 2003

č. 17

Advokát, který zorganizuje nucené vyklizení protistrany, ačkoli pro takový postup nebyly splněny zákonné podmínky, a navíc se realizace tohoto vyklizení osobně zúčastní, závažným způsobem porušuje etická pravidla výkonu advokacie.

Na chování a jednání advokáta při výkonu advokacie jsou kladena daleko přísnější morální a etická kritéria než v běžném životě.

Rozhodnutí odvolacího senátu ČAK ze dne 14. 5. 2002 sp. zn. K 10/01

Kárně obviněná J. G. byla rozhodnutím kárné komise ČAK ze dne 30. 3. 2001 uznána vinnou, že zorganizovala nucené vyklizení protistrany a dne 3. 7. 2000 je dala realizovat ještě předtím, než protistraně byla řádně doručena výzva k vyklizení, čímž

porušila ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 17 odst. 3 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Za toto kárné provinění jí byla jako kárné opatření uložena dle § 32 odst. 3 písm. c) cit. zák.

pokuta ve výši 5 000,- Kč.

Kárně obviněná byla uznána povinnou nahradit ČAK náklady řízení v částce 3 000,- Kč, splatné spolu s uloženou pokutou do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Kárný žalobce podal proti kárně obviněné kárnou žalobu pro skutek, uvedený ve výroku tohoto rozhodnutí.

Kárně obviněná se k žalobě vyjádřila tak, že od jara 2000 žádali její klienti stěžovatele, který užíval část jejich nemovitosti, aby se vystěhoval, přičemž výzvu k vyklizení měl stěžovatel obdržet osobně prostřednictvím jeho tety. Podle kárně obviněné považovala jejich advokátní kancelář za optimální a potřebný postup dle ust. § 6 obč. zák., a to zejména proto, že soudní řízení by bylo zdlouhavé a v daném případě by nesplnilo účel. Pokud jde o nebezpečí trestního stíhání jejich klientů v případě, že by stěžovatel obhájil právní titul užívání části domu, uvedla, že v daném případě

ROK 2003

byl stěžovateli odňat souhlas k užívání ze strany vlastníků domu a že proto žádný právní titul k užívání stěžovatel neměl.

Kárný senát k důkazu konstatoval celý obsah spisu a obsah dvou dalších dopisů, které kárně obviněná předložila při jednání a ztotožnil se s názorem kárného žalobce, že kárně obviněná poskytla manželům R. nekvalifikovanou právní službu, neboť ust. § 6 obč. zák. aplikovala v rozporu se zákonem. Kárně obviněná vyzvala stěžovatele k vyklizení části nemovitosti dopisem, který byl stěžovateli doručen dne 7. 7. 2000, avšak již na den 3. 7. 2000 zorganizovala jeho nucené vyklizení, kterého se navíc osobně zúčastnila.

Toto její jednání kárný senát kvalifikoval jako porušení ust. § 17 zákona o advokacii a porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 17 odst. 3 Pravidel profesální etiky advokátů ČR, neboť při výkonu advokacie nejednala čestně a svědomitě a nerespektovala zákonná práva stěžovatele. Tím závažným způsobem snížila důstojnost a vážnost advokátního stavu a dopustila se tak kárného provinění, za které jí byla jako kárné opatření uložena dle § 33 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii pokuta ve výši 5 000,- Kč a současně jí byla dle § 33a odst. 1 a 2 tohoto zákona a dle čl. 1 stanovského předpisu ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK uložena povinnost k náhradě nákladů kárného řízení v částce 3 000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání kárně obviněná i kárný žalobce.

Kárně obviněná namítala, že to byl právě stěžovatel, kdo porušil příslušné právní předpisy a že podle jejího názoru nebyl možný jiný postup než podle § 6 obč. zák., neboť stěžovateli bylo již delší dobu známo, že užívá nemovitost protiprávně a že jde o osobu, která morální pravidla nerespektuje a dopouští se neetického jednání.

Kárný žalobce ve svém odvolání zdůraznil, že podle jeho názoru nebyly dány podmínky pro postup, který kárně obviněná zvolila a že za dané situace zvolené kárné opatření nevystihuje stupeň závažnosti jejího jednání, kdy podle názoru kárného žalobce vystavila své klienty nebezpečí trestního stíhání. Proto navrhl, aby napadené kárné rozhodnutí bylo ve výroku o kárném opatření zrušeno a kárně obviněné byl uložen výrazně vyšší peněžitý trest, případně aby proti ní byl zvolen ještě přísnější postih.

Odvolací senát rozhodoval ve smyslu § 27 odst. 1 vyhl. č. 244/1996 Sb. (advokátní kárný řád) bez nařízení jednání, když nařízení jednání nebylo k řádnému posouzení věci nezbytně nutné.

Odvolací senát v rámci své přezkumné pravomoci přezkoumal výroky odvoláním napadeného rozhodnutí dotčené, přezkoumal v rámci odvolacího řízení správnost kárného řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, přihlédl rovněž k vadám, které

ROK 2003

v odvolání nebyly vytčeny, pokud by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé, a to vše v souladu s § 28 výše uvedené vyhlášky.

Na základě všech zjištění pak odvolací senát dospěl k závěru, že kárný senát rozhodl ve věci po náležitě úvaze ve vztahu ke skutku, který je kárně obviněné kladen za vinu a pro nějž byla kárná žaloba podána. Rozhodnutí kárného senátu je správné, je ve všech bodech řádně odůvodněno, přičemž kárný senát vycházel ze správných skutkových zjištění a z nich pak učinil správné závěry právní.

Za této situace proto odvolací senát jednoznačně konstatoval, že vývody kárně obviněné o tom, že situaci jejich klientů bylo možno podřadit pod ust. § 6 obč. zák., se jeví jako nesprávné. Z přípisu J. a K. R. je totiž jednoznačně patrné, že stěžovatel R. R. měl od svých prarodičů umožněn a odsouhlasen pobyt, resp. bydlení v jejich domě, a to předtím, než tito s ním vyslovili nesouhlas. Ze stížnostního spisu je dále patrné, že stěžovatel byl v uvedeném domě i policejné přihlášen, takže toto policejné přihlášení muselo být provedeno se souhlasem jeho prarodičů. Nakonec i sama kárně obviněná se v rámci jednání kárného senátu vyjádřila tak, že stěžovatel byl souhlas k užívání části nemovitosti vlastníky domu odňat.

Za této situace je podle názoru odvolacího senátu zcela jednoznačné, že podmínky pro postup dle § 6 obč. zák. nemohly být naplněny, protože v dané chvíli měl stěžovatel nárok na to, aby po odvolání souhlasu mu byla vlastníky domu zajištěna určitá bytová náhrada. O jejím charakteru by pak rozhodl v příslušném řízení soud.

To byl hlavní důvod toho, proč kárně obviněná byla postavena před kárné orgány ČAK, když nesprávným způsobem vyhodnotila celkovou právní situaci a kdy na základě tohoto mylného vyhodnocení se chovala tak, jak je v kárném rozhodnutí uvedeno. Odvolací senát dále připomíná, že kárně obviněná vyklizení stěžovatele zorganizovala tak, že stěžovatel vůbec neměl možnost ve lhůtě, kterou mu kárně obviněná k vyklizení dala, toto realizovat, neboť tuto lhůtu sama nedodržela a k vystěhování stěžovatele došlo ještě před uplynutím této lhůty.

Úvahy kárně obviněné o tom, že stěžovatel porušuje právní řád a jedná v rozporu s morálními a etickými zásadami, jsou pro právní posouzení celé věci nepodstatné, protože tyto otázky nelze v kárném řízení zkoumat, neboť orgány advokacie se v tomto řízení mohou zabývat jen tím, zda advokát jednal v souladu se zákonem a příslušnými stavovskými předpisy.

Nutno připomenout, že na chování a jednání advokáta jsou kladena, a to právě z hlediska výkonu jeho povolání, daleko přísnější morální a etická kritéria než pro běžný život a že tato kritéria jsou sledována a hodnocena zejména za situace, kdy se jedná o přímý výkon advokacie.

Pokud se kárný žalobce domáhal toho, aby kárně obviněné bylo uloženo přísnější kárné opatření, odvolací senát neshledal, že by zvolené kárné opatření bylo nepřiměřeně mírné a že by výrazným způsobem nevystihovalo stupeň závažnosti jednání kárně obviněné. Odvolací senát se řídil úvahou, že kárně obviněná vykonává advokacii poměrně krátce, zhruba teprve dva roky, a lze připustit, že nemá ještě dostatek zkušeností, aby zcela jednoznačně a přesně dovedla do detailů posoudit, kam až může advokát při chránění oprávněných zájmů klienta zajít a nakolik se již vystavuje nebezpečí kárného provinění za porušení příslušných ustanovení zákona a stavovských předpisů. Za zhodnocení této situace, jakož i toho, že u kárně obviněné nebyla shledána žádná jiná pochybení při výkonu její advokátní praxe, má odvolací senát zato, že zvolené kárné opatření se jeví jako přiměřené. Odvolací senát rovněž předpokládá, že kárné řízení, které absolvovala, i vydané kárné opatření bude pro ni dostatečným poučením do budoucna, jakým způsobem si má při výkonu advokacie počínat. Odvolací senát proto dospěl k závěru, že zvolené kárné opatření odpovídá všem kritériím ust. § 24 odst. 2 vyhl. č. 244/1996 Sb.

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem proto nezbylo odvolacímu senátu, než aby ve věci rozhodl tak, jak je ve výrokové části uvedeno, tedy aby odvolání kárně obviněné i kárného žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Toto rozhodnutí je možno přezkoumat ve správním soudnictví (§ 247 a následující o. s. ř.).

č. 18

Proti rozhodnutí představenstva ČAK o pozastavení výkonu advokacie, vydanému dle ust. § 9 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, nelze podat žalobu k soudu.

Rozhodnutí odvolacího senátu ČAK ze dne 11. 11. 2003 sp. zn. K 125/02

Rozhodnutím kárné komise ČAK ze dne 21. 3. 2003 sp. zn. K 125/02 byl kárně obviněný M. Č. uznán vinným, že ačkoli mu byl Českou advokátní komorou pozastaven výkon advokacie z důvodu dle § 9 odst. 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, dále zastupoval klienta J. M. ve věci užívání společné věci, vedené u Okresního soudu ve F.-M. pod sp. zn. 19 C.../2001 a ve dnech 12. 12. 2001 a 4. 2. 2002 se zúčastnil soudního jednání,

ROK 2003

tedy v době pozastavení výkonu advokacie poskytoval právní služby a nedodržel pravidla profesionální etiky,

čímž porušil ust. § 9a odst. 1 písm. a) a ust. § 17 uvedeného zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Za toto kárné provinění mu byla dle § 33 odst. 3 písm. c) cit. zák. uložena jako kárné opatření

pokuta ve výši 30 000,- Kč.

Kárně obviněný byl současně uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Předseda kontrolní rady ČAK jako kárný žalobce podal dne 16. 12. 2002 na kárně obviněného kárnou žalobu, ve které popsal jednání kárně obviněného, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Kárně obviněný se k jednání dne 21. 3. 2002 omluvil ze zdravotních důvodů, o odročení jednání však nepožádal, a proto bylo jednáno v jeho nepřítomnosti.

Z kárného spisu kárný senát zjistil, že na základě rozhodnutí představenstva ČAK ze dne 12. 11. 2001, které nabylo právní moci dne 3. 12. 2001, kárně obviněný měl a dosud má pozastavenou činnost advokáta z důvodu dle § 9 odst. 2 písm. a) zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, neboť proti němu bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin.

Kárně obviněný ve svém písemném vyjádření ze dne 6. 9. 2002 uvedl, že mu rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie nebylo doručeno a že se o této skutečnosti dozvěděl až z rozhodnutí Okresního soudu v O. ze dne 4. 4. 2002, kterým bylo zrušeno jeho ustanovení obhájcem ve věci sp. zn. 2 T.../2001, a následně pak z Věstníku ČAK.

Kárný senát k důkazu konstatoval obsah doručky, týkající se písemnosti ČAK ze dne 12. 11. 2001, kterým bylo rozhodnuto o pozastavení výkonu advokacie kárně obviněného. Doručka obsahuje údaj o tom, že pošta převzala zásilku k přepravě dne 27. 11. 2001 a že jako adresát je na ní uveden kárně obviněný s označením sídla, které je v souladu s evidencí ČAK. Zásilka byla kárně obviněnému uložena dne 29. 11. 2001 s tím, že bylo poznamenáno, že adresát nebyl zastížen a bylo mu oznámeno uložení zásilky. Z údajů pošty vyplývá, že zásilka byla na poště uložena až do 14. 12. 2001, z O. odešla dne 15. 12. 2001 a byla doručena zpět na ČAK dne 17. 12. 2001.

ROK 2003

Na základě tohoto důkazu kárný senát konstatoval, že rozhodnutí představenstva ČAK ze dne 12. 11. 2001 o pozastavení výkonu advokacie bylo kárně obviněnému náhradně doručeno **s účinky pravomocného rozhodnutí dne 3. 12. 2001**, a to v souvislosti s ust. § 9 odst. 2 písm. a), § 44 odst. 3 písm. c) a § 55 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s ust. § 24 a § 25 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řádu.

Kárně obviněný se mylí, pokud v svém písemném vyjádření uvádí, že mu mělo být doručováno podle předpisů o. s. ř. a že mohl podat proti rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie žalobu. Tento jeho mylný právní názor o způsobu doručování je totiž v rozporu s výslovným zněním ust. § 55e odst. 1, 2 a 3 zákona o advokacii v platném znění, podle něhož se v této věci pro doručování použijí přiměřeně ustanovení správního řádu. Jeho názor, že proti rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie mohl podat k soudu žalobu, je pak v rozporu s ust. § 55a odst. 1 cit. zák., které takovou možnost výslovně vylučuje. Podle tohoto ustanovení lze totiž podat žalobu jen proti rozhodnutím o pozastavení výkonu advokacie, vydaným dle ust. § 9 odst. 1 cit. zák., nikoli však proti rozhodnutím, vydaným dle ust. § 9 odst. 2 cit. zák.

Kárně obviněný po pravomocném rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie nadále vykonával advokacii, a to nejméně ve dvou případech, a to při jednání soudu u Okresního soudu ve F.-M. dne 12. 12. 2001 a dne 4. 2. 2002.

V daném případě tedy kárně obviněný porušil ust. § 9a odst. 1 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a dopustil se tak kárného provinění ve smyslu ust. § 32 odst. 2 zákona o advokacii.

Obhajobu kárně obviněného, že o pozastavení výkonu advokacie nevěděl, nemohl kárný senát akceptovat, neboť náhradní doručení rozhodnutí představenstva ČAK ze dne 12. 11. 2001 bylo provedeno v souladu se zákonnými předpisy a bylo chybou kárně obviněného, že si tuto řádně uloženou zásilku na poště ve stanovené lhůtě nevyzvedl.

Při úvaze o trestu kárný senát dokonce uvažoval o možnosti uložení kárného opatření v podobě vyškrtnutí ze seznamu advokátů, protože však i nadále je kárně obviněnému výkon advokacie pozastaven, byl by trest vyškrtnutí ze seznamu advokátů souběžný s pozastavením výkonu advokacie, a proto se kárný senát rozhodl pro uložení pokuty, a to ve výši 30 000,- Kč. Při stanovení její výše vycházel kárný senát z úvahy, že provinění kárně obviněného je mimořádně závažné, přitom neměl k dispozici údaje o osobních a majetkových poměrech kárně obviněného, neboť kárně obviněný k tomuto kritériu nic nesdělil, přestože k tomu byl výslovně vyzván dopisem ČAK ze dne 12. 2. 2003. Proto kárnému senátu nezbylo než vycházet

ROK 2003

z obecné úvahy, že v případě kárně obviněného se jedná o poměry, které jsou v průměru obvyklé.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 33a odst. 1 a 2 zákona o advokacii a čl. 1 stavovského předpisu č. 2/1999 Věstníku ČAK.

Proti tomuto rozhodnutí podal kárně obviněný **odvolání**, které rozhodnutím odvolacího senátu ČAK ze dne 11. 11. 2003 **bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí kárného senátu ČAK ze dne 21. 3. 2003 bylo potvrzeno**.

Kárně obviněný ve svém odvolání v podstatě opakoval námitky ze svého písemného vyjádření ze dne 6. 9. 2002, znovu argumentoval tím, že mu mělo být doručováno podle předpisů o. s. ř. a nikoli způsobem, jak mu bylo doručováno s tím, že podle jeho názoru měl možnost proti takovému rozhodnutí ČAK podat k soudu žalobu. Znovu zdůrazňoval, že se o pozastavení výkonu advokacie dozvěděl později, takže v době, uváděné v kárném rozhodnutí, o tomto rozhodnutí nevěděl a že proto bylo napadené rozhodnutí nesprávné.

Odvolací senát ve věci rozhodoval podle § 27 odst. 1 vyhl. č. 244/1996 Sb. bez nařízení jednání, když nařízení jednání nebylo k řádnému posouzení věci nezbytně nutné.

Odvolací senát v rámci své přezkumné pravomoci přezkoumal výrok odvoláním napadeného rozhodnutí dotčený a přezkoumal v rámci odvolacího řízení i správnost kárného řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, přičemž se zabýval i případnými vadami, které v odvolání nebyly vytkány, pokud by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé, a to vše v souladu s ust. § 28 citované vyhlášky.

Odvolací senát pak dospěl k závěru, že kárný senát ve věci rozhodl správně z následujících důvodů.

V napadeném kárném rozhodnutí kárný senát zcela jednoznačně a přesvědčivě vysvětlil, jakými právními úvahami se řídil, pokud uzavřel, že rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie bylo kárně obviněnému řádně doručeno, tedy s účinky pravomocného rozhodnutí ke dni 3. 12. 2001. V tomto směru nezbyvá než na odůvodnění napadeného kárného rozhodnutí odkázat. Odvolací senát v této souvislosti jen konstatuje, že pokud se kárně obviněný dovolává toho, že mělo být doručováno podle předpisů o. s. ř., pak tato jeho argumentace nemá oporu v zákoně, neboť konkrétně § 55e odst. 3 zákona o advokacii výslovně odkazuje na ustanovení správního řádu, jmenovitě na ust. § 24 a § 25 zák. č. 71/1967 Sb., a to s další výjimkou z tohoto ustanovení o tom, že při doručování platí, že doručení je účinné bez ohledu na to, zda se adresát v místě doručení zdržuje. Uvedený správní řád pak pro fikci doručení má lhůtu 3 dnů a pokud s touto fikcí bylo kárně obviněnému doručováno

ROK 2003

a zásilka byla na poště uložena od 29. 11. 2001, lhůta k účinkům pravomocného rozhodnutí byla dnem 3. 12. 2001 splněna. V této souvislosti tedy není rozhodné, zda se kárně obviněný o pozastavení výkonu advokacie fakticky dozvěděl až poté, kdy v uvedené věci zastupoval klienta před soudem, protože subjektivní vědomost z tohoto pohledu nemá pro právní závěry v tomto případě význam.

Pokud pak kárně obviněný uvádí, že proti rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie mohl podat žalobu ve smyslu příslušných ustanovení o. s. ř., pak odvolací senát konstatuje, že kárně obviněný se mylí, protože ve smyslu § 55a odst. 1 zákona o advokacii je důvod, pro který byl kárně obviněnému výkon advokacie pozastaven, z možnosti podání takové žaloby vyloučen.

Nebyl proto důvod, aby odvolací senát měnil napadené rozhodnutí ve výroku o vině.

Odvolací senát se zabýval i tím, zda zvolené kárné opatření je opatřením přiměřeným z hlediska vyhl. č. 244/1996 Sb. (advokátní kárný řád). Zde odvolacímu senátu nezbývá než konstatovat, že uložené kárné opatření je na hranici přiměřenosti, tedy že kárný senát rozhodl spíše mírněji, než aby uložená pokuta se jevila jako vysoká. V této souvislosti nutno připomenout, že kárně obviněný, jak se z celého kárného spisu podává, vykonával advokacii dále – a to nikoli jen jednorázově – a že se tedy dopouštěl jednání, které mu bylo orgány advokacie ve shodě se zákonem zakázáno. S přihlédnutím ke všem těmto okolnostem neshledal odvolací senát ani důvody pro jakoukoli změnu výroku o uloženém kárném opatření.

Protože, jak shora uvedeno, nebyl shledán žádný důvod pro jakýkoli zásah do kárného rozhodnutí, odvolací senát rozhodl tak, jak je z výrokové části tohoto rozhodnutí patrné.

čl. 19

Požaduje-li advokát proplacení úkonů, které advokátní tarif vůbec nezná, jedná nečestně a nesvědomitě, snižuje důstojnost advokátního stavu a dopouští se tak závažného kárného provinění.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 20. 6. 2003 sp. zn. K 66/01

Kárně obviněná D. S. byla rozhodnutím kárné komise ze dne 5. 10. 2001 uznána vinnou, že v klientské věci M. K. v rámci vyúčtování za svoji obhajobu, pro-

ROK 2003

vedenou u hlavního líčení před Obvodním soudem pro P. 9, sp. zn. 2 T.../99 a posléze před Městským soudem v P., sp. zn. 9 To.../2000 vyúčtovala dne 18. 12. 2000 částky, které jsou v rozporu s advokátním tarifem,

tedy při výkonu advokacie nejednala čestně a svědomitě a nepostupovala při výkonu advokacie v souladu s profesionální etikou tak, aby nesnižovala důstojnost advokátního stavu,

čímž závažným způsobem porušila své povinnosti, stanovené jí v ust. § 3 odst. 1 a § 16 odst. 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 10 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Tím se dopustila kárného provinění ve smyslu § 32 odst. 2 tohoto zákona, za které jí jako kárné opatření byla dle § 32 odst. 3 písm. c) cit. zák. uložena

pokuta ve výši 40 000,- Kč

a současně byla uznána povinnou nahradit ČAK náklady řízení v částce 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Kárný žalobce na základě stížnosti M. K., kterého kárně obviněná obhajovala v trestním řízení pro trestný čin poškozování cizí věci dle § 257 odst. 1 tr. z. a trestný čin útoku na veřejného činitele dle § 155 odst. 1 písm. a) tr. z., podal na kárně obviněnou kárnou žalobu pro skutek, uvedený ve výroku tohoto rozhodnutí.

Kárný senát projednal věc v nařízeném jednání v nepřítomnosti kárně obviněné, která se k jednání omluvila a netrvala na tom, aby bylo jednáno v její přítomnosti s tím, že svoji obhajobou pověřila Dr. V. K. Zvolený obhájce se k nařízenému kárnému jednání bez omluvy nedostavil.

Po provedeném dokazování obsahem kárného spisu, zejména obsahem podané stížnosti, písemným vyjádřením kárně obviněné a zejména obsahem jejího vyúčtování ze dne 18. 12. 2000, dospěl kárný senát k následujícím závěrům:

Z předloženého vyúčtování kárný senát zjistil, že kárně obviněná náklady právního zastoupení stěžovatele účtuje tak, že bez jakéhokoli rozpisu a konkrétní specifikace souhrnně uvádí odměnu „za 10 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, **prostudování spisového materiálu, jednání s klientem, omluvy k soudním jednáním, převzetí rozsudku, sepsání námitek podjatosti, sepsání odvolání proti rozsudku, jednání u odvolacího soudu, následná jednání s klientem, sepsání ústavní stížnosti, jednání a urgence u Ústavního soudu v Brně, následná jed-**

nání s klientem), přičemž s poukazem na ust. § 10 odst. 3 advokátního tarifu účtuje u jednotlivých úkonů trojnásobek a u sepisu ústavní stížnosti dokonce desetinásobek sazby a u úkonů, které tarif nezná, rovněž účtuje paušál hotových výloh po 75,- Kč. Pokud účtuje jako úkon jednání s klientem, vůbec neuvádí dobu trvání takového jednání, takže nelze zjistit, zda takové jednání je vůbec účtovatelné.

Uvedené zvýšení jednotlivých úkonů dle § 10 odst. 3 advokátního tarifu provedla jednostranně, aniž by se na mimosmluvní odměně s klientem dohodla a aniž by mu poskytla jakékoli informace o očekávaném rozsahu svých výkonů. Kárný senát proto dospěl k závěru, že její uvedené vyúčtování právních prací nemá nejmenší opodstatnění a je naopak v příkrém rozporu s příslušnými ustanoveními advokátního tarifu.

Uvedeným jednáním kárně obviněná porušila především ust. § 3 odst. 1 zákona o advokacii, které mimo jiné proklamuje vázanost advokáta právním řádem, jehož součástí advokátní tarif (vyhl. č. 244/1996 Sb.) nepochybně je. Kárně obviněná dále porušila ust. § 16 odst. 2 zákona o advokacii, které zavazuje advokáta jednat při výkonu advokacie čestně a svědomitě, jakož i ust. § 17 tohoto zákona, podle něhož je advokát při výkonu advokacie povinen jednat tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a aby dodržoval pravidla profesionální etiky stanovená stavovským předpisem. Tím porušila současně i ust. čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a dále i čl. 10 těchto Pravidel, který ukládá advokátovi povinnosti ve vztahu k účtování odměny advokáta. Kárně obviněná v rozporu s platným advokátním tarifem totiž účtovala úkony, které pro účely vyúčtování právních služeb nelze za úkony vůbec považovat a bez jakéhokoli předchozího projednání s klientem účtovala zvýšení dle § 10 odst. 3 advokátního tarifu, ačkoli žádná mimosmluvní odměna s klientem sjednána nebyla.

S odkazem na takto zjištěný skutkový stav nemohl kárný senát dospět k jinému závěru, než že kárně obviněná závažným způsobem porušila své povinnosti, stanovené zákonem a stavovským předpisem a že se tak ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii dopustila kárného provinění.

Při rozhodování o uložení kárného opatření zvažoval kárný senát jak rozsah kárného provinění, tak i zjištění o osobě kárně obviněné. Z výpisu matriky ČAK bylo zjištěno, že proti kárně obviněné nebylo dosud vedeno kárné řízení, na druhé straně však s ohledem na charakter kárného provinění, kdy hrubě neslučitelným způsobem provedla vyúčtování právní pomoci a tím výrazně porušila své povinnosti uložené jí ve shora uvedených normách, kárný senát dospěl k závěru, že je na místě uložit kárně obviněné jako kárné opatření pokutu ve smyslu § 33 odst. 3 písm. c) zákona o ad-

ROK 2003

vokacii. Při určení výše této pokuty potom kárný senát uložil pokutu při samé spodní hranici, tedy v nižší části, než navrhoval kárný žalobce s tím, že tato výše pokuty je odpovídající jak okolnostem případu, tak i zjištění o osobě kárně obviněné.

Proti tomuto rozhodnutí podala kárně obviněná **odvolání**, o kterém odvolací senát ČAK dne 3. 7. 2002 rozhodl tak, že **napadené rozhodnutí bylo dle ust. § 31 písm. d) a e) advokátního kárného řádu zrušeno a věc byla kárnému senátu vrácena k dalšímu řízení a rozhodnutí.**

Kárně obviněná ve svém odvolání k otázce viny neuvedla v podstatě žádnou skutečnost, která by její viny zpochybňovala, vytýkala však vady řízení a zpochybňovala přiměřenost uložené pokuty.

Odvolací senát své zrušující rozhodnutí odůvodnil v podstatě tak, že vycházejí z revizního principu a také z ust. § 28 advokátního kárného řádu přezkoumal napadené rozhodnutí a přihlížejí i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, dospěl k závěru, že kárné řízení před kárným senátem trpí závažnými vadami. Přisvědčil odvolání kárně obviněné jednak v tom směru, že kárný senát jednal a rozhodl bez její účasti, ačkoli se k jednání řádně omluvila, a zejména pak v tom, že kárný senát nepostupoval v souladu s ust. § 24 advokátního kárného řádu, když nezjišťoval osobní poměry kárně obviněné, tedy její poměry zdravotní, rodinné a majetkové.

Uložil pak kárnému senátu, aby v dalším řízení se zabýval skutečnostmi, které uvedla kárně obviněná ve svém odvolání, aby ji vyzval k vyjádření k jejím osobním poměrům, aby po jejím výslechu a po případném provedení dalších důkazů, které by byly procesními stranami navrhovány, znovu věc posoudil a dospěje-li k závěru, že kárně obviněná je vinna skutkem, pro který byla kárně stíhána, v souladu s kritérii obsaženými v § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu uložil přiměřené kárné opatření.

Kárný senát ČAK pak svým novým rozhodnutím ze dne 20. 6. 2003 rozhodl tak, že znovu uznal kárně obviněnou vinnou v plném rozsahu žaloby a jako kárné opatření jí uložil **pokutu ve výši 20 000,- Kč.**

V intencích závazných pokynů zrušujícího rozhodnutí obeslal kárně obviněnou k nařízenému jednání, ta se však k němu nedostavila a ústy svého nově zvoleného obhájce vyslovila souhlas, aby bylo jednání v její nepřítomnosti. Kárný senát zopakoval dokazování obsahem kárného spisu a písemnými důkazy v něm založenými a v otázce viny kárně obviněné dospěl ke stejným skutkovým závěrům a stejnému právnímu posouzení jako ve svém původním rozhodnutí ze dne 5. 10. 2001.

Řízení pak dále doplnil vyžádáním potřebných podkladů k osobním poměrům kárně obviněné. Z výpisu z matriky ČAK, písemného sdělení kárně obviněné a z jí

ROK 2003

předložené písemné zprávy účetní firmy K. P. 2000 kárný senát zjistil, že kárně obviněná vykonává advokacii od roku 1994, je vdaná, její manžel pracuje jako lékař, mají auto a rekreační chalupu, bydlí v nájemním bytě 3+1, její syn studuje a její životní úroveň je průměrná. Po zhodnocení těchto kritérií kárný senát dospěl k závěru, že s ohledem na charakter kárného provinění je třeba kárně obviněnou postihnout finančně, a proto jí jako kárné opatření znovu uložil pokutu, a to ve snížené částce 20 000,- Kč.

č. 20

1) Poskytnutí evidentně nekvalifikované právní pomoci snižuje vážnost advokátního stavu.

2) Advokát, který nereaguje ani na opakovanou výzvu orgánu činného v trestním řízení, projevuje nedostatek náležitě úcty vůči státnímu orgánu a dopouští se závažného kárného provinění.

Rozhodnutí odvolacího senátu ČAK ze dne 1. 7. 2003 sp. zn. K 40/01

Rozhodnutím kárné komise ČAK ze dne 11. 1. 2002 sp. zn. K 40/01 byl kárně obviněný uznán vinným, že

1) jako právní poradce stěžovatele O. S. v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 45 T.../98 poskytoval klientovi právní pomoc nekvalifikovaným způsobem bez řádné koordinace s jiným právním poradcem ods. O. S. JUDr. I. P. Mimo jiné předstíral, že do výkonu trestu nepůjde, že byl v jeho trestní věci podán návrh na obnovu řízení, což se do dnešního dne nestalo, a na žádost klienta neprovedl vyúčtování složené zálohy ve výši 100 000,- Kč,

2) poté, co byl rozhodnutím ČAK ze dne 21. 9. 2000 určen advokátem B. V., nereagoval kvalifikovaným způsobem na doporučený dopis klienta ze dne 27. 9. 2000, ve kterém jej tento klient žádal o návštěvu v AK a nereagoval ani na jeho telefonické vzkazy,

3) vůbec nereagoval na žádost vyšetřovatele Policie ČR, kterou převzal dne 8. 11. 2000, aby vyšetřovateli zaslal pracovní posudek na svoji spolupracovnici obv. I. P., stejně tak včas a kvalifikovaným způsobem nereagoval ani na jeho opakovanou výzvu, kterou obdržel dne 19. 12. 2000,

tedy

ROK 2003

ad 1) při výkonu advokacie nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta, nejednal čestně a svědomitě, přičemž svým postupem snižoval důstojnost advokátního stavu, když předstíral úkon, který neprovedl a po odvolání plné moci nezaslal k žádosti klienta vyúčtování,

ad 2) nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta, nejednal čestně a svědomitě,

ad 3) svým jednáním snižoval důstojnost a vážnost advokátního stavu, neboť vůči orgánům činným v trestním řízení nezachoval náležitou úctu a zdvořilost, čímž

ad 1) porušil ust. § 16 odst. 1 a 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění a ust. § 17 téhož zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 a 4 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR,

ad 2) porušil ust. § 16 odst. 1 a 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR,

ad 3) porušil ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 17 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Za tato kárná provinění mu byl jako kárné opatření uložen podle § 33 odst. 3 písm. d) cit. zák.

dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu jednoho roku

a současně byl uznán povinným nahradit ČAK náklady kárného řízení v částce 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Kárný žalobce podal na základě tří různých stížností kárné žaloby, které byly spojeny ke společnému projednání, a jejichž předmětem byly skutky, uvedené ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Kárný senát provedl při jednání obsáhlé dokazování a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním:

Ad 1) Kárně obviněný převzal obhajobu stěžovatele S., stíhaného pro trestný čin vraždy, a přijal od něj zálohu 100 000,- Kč. Obhajobu u soudu pak zajišťoval prostřednictvím substituta Dr. I. P. a poté, co mu klient vypověděl plnou moc, zůstal s ním v kontaktu a jeho trestní věc s ním i nadále konzultoval, přestože jeho obháj-

ROK 2003

cem na plnou moc se stal Dr. I. P. Kárně obviněný dle vlastního vyjádření s tímto novým obhájcem o obhajobě nijak nekomunikoval a své rady poskytoval pouze stěžovateli. Kárně obviněný hradil substituční výlohy obhájce Dr. I. P., a až do výzvy další advokátky Dr. M. H. nevrátil klientovi složenou zálohu.

Obhajobu kárně obviněného, že prý od vypovězení plné moci nebyl obhájcem stěžovatele a že s ním jeho věc pouze konzultoval a vyjadřoval svůj názor, nelze akceptovat, neboť poskytování právní pomoci advokátem nelze zužovat pouze na jeho zastupování před soudem na základě formální plné moci, která pouze osvědčuje skutečnost zastoupení třetím osobám. Pokud v minulosti kárně obviněný formálně zastupoval stěžovatele před soudem, při tomto zastoupení zajistil substituci a následně převzal formálně obhajobu tento substitut, nelze po stěžovateli spravedlivě požadovat, aby měl jasno v tom, kdo je jeho zástupcem a kdo má v jeho zájmu činit jaké kroky. Advokát je pro svého klienta povinen využít všechny zákonem povolené prostředky a zvláště v případech obžaloby z trestného činu vraždy, kdy stěžovateli reálně hrozil dlouhodobý nepodmíněný trest odnětí svobody, je povinností advokáta, pokud nadále poskytoval konzultace, být v pravidelném kontaktu s obhájcem, který měl založenou plnou moc, aby tak postup obou právních konzultantů byl koordinovaný a neohrožoval oprávněné zájmy klienta. Kárný senát je takto názoru, že klientem kárně obviněného byl stěžovatel až do 27. 10. 2000, kdy kárně obviněného Dr. M. H. vyzvala k předání spisového materiálu a vyúčtování složených peněz.

Kárný senát i po přihlednutí k rozporům mezi tvrzeními kárně obviněného a advokáta Dr. I. P. pokládá za věrohodná tvrzení stěžovatele S., podle nichž měl kárně obviněný obhajobu převzít v podstatě se slibem nezákonně ovlivňovat předsedu senátu Dr. V. a obhajobu sám řídit a Dr. I. P. měl věc pouze formálně zastupovat u soudu. Kárně obviněný tuto skutečnost popřel, avšak pak by nebylo jasné, proč by vůbec přebíral zastoupení klienta, kterého u soudu osobně neobhajoval a tuto obhajobu před soudem ponechával na substitutovi, jehož odměnu sám ze složené zálohy proplácel, a proč po formálním převedení plné moci na Dr. I. P. stěžovatele nadále konzultoval a udržoval v něm dojem, že je jeho advokátem a jeho peníze si ponechával po dobu více než jeden a půl roku až do listopadu 2000, aniž je vyúčtoval.

Stěžovateli pak navíc nepravdivě předstíral, že do vězení nepůjde, že podal návrh na obnovu řízení, což však do dnešního dne neučinil.

Ad 2) Je nesporné, že kárně obviněný byl stěžovateli B. V. ustanoven advokátem a hájil se tím, že prý měl kontaktovat stěžovatele telefonicky a na jeho čísle mu za-

ROK 2003

nechávat vzkazy. Takovýto neprůkazný způsob kontaktu s klientem je však krajně nevhodný, neboť advokát zejména v situaci, kdy neví, jak je záležitost klienta urgentní a zda jeho nároky nejsou ohroženy promlčením, by měl klienta kontaktovat písemně, vyzvat jej k předložení listin nezbytných pro posouzení věci a rovněž jej vyzvat, aby si s ním sjednal schůzku v jeho kanceláři.

Ad 3) Nesporné je i to, že kárně obviněný byl dne 8. 11. 2000 vyzván vyšetřovatelem Policie ČR k zaslání pracovního posudku na svoji pracovníci I. P., že o zaslání tohoto posudku byl bezvýsledně urgován dne 19. 12. 2000. Pokud na tuto výzvu údajně reagoval jen telefonátem osobě, jejíž jméno navíc nemohl uvést, nesvědčí to o zachování přiměřené zdvořilosti vůči orgánům činným v trestním řízení, zvláště když bylo dalšími listinnými důkazy prokázáno, že odpověď na výzvu byla formálně urgována. Jestli byla žádost Policie ČR oprávněná či nikoli, tedy zda byl advokát skutečně zaměstnavatelem osoby I. P., je v této věci nerozhodné, neboť na úřední výzvu by měl advokát vždy přiměřeným způsobem, tedy písemně a doporučeně tak, aby mohl vždy prokázat, co ve věci učinil, reagovat.

Kárný senát proto uznal kárně obviněného vinným ve všech bodech kárné žaloby a při rozhodování o kárném opatření vycházel z doby, po kterou jednání kárně obviněného trvalo, jakož i z těžkého následku, které jeho jednání objektivně vyvolalo. Kárně obviněný v tomto závažném případě postupoval nekvalifikovaně, nevyužil všechny nabízející se možnosti a objektivně vzbudil u klientovi pocit, že v jeho nejtěžší chvíli ho advokáti v podstatě nechali „na holičkách“. Kárně obviněný byl opakovaně v kárném řízení postižen, proto kárný senát dospěl k závěru, že případná peněžitá pokuta by se opět minula účinkem, a proto mu jako kárné opatření uložil dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu jednoho roku.

K odvolání kárně obviněného bylo uvedené rozhodnutí rozhodnutím odvolacího senátu ČAK ze dne 3. 7. 2002 **podle § 31 písm. d), e) advokátního řádu zrušeno a věc vrácena kárnému senátu k dalšímu řízení a rozhodnutí.**

Kárně obviněný ve svém odvolání k bodu 1) uváděl, že o podání návrhu na obnovu řízení jej informoval Dr. I. P., že se na tuto informaci spolehl a dále ji tlumočil svému klientovi. K bodu 2) napadeného rozhodnutí tvrdil, že prý se s klientem opakovaně dohodl na termínu návštěvy, na níž se klient nikdy nedostavil a k bodu 3) napadeného rozhodnutí uvedl, že prý telefonicky sdělil vyšetřovateli PČR, že I. P. není jeho pracovníci a že tedy na ni nemůže žádný posudek podávat.

Odvolací senát přezkoumal řízení před kárným senátem I. stupně a vycházel z revidního principu a dospěl k závěru, že kárný senát učinil správná skutková zjištění, nicméně mu lze vytknout, že důsledně nepostupoval ve smyslu ust. § 24 odst. 2 ad-

ROK 2003

vokátního kárného řádu (vyhl. min. sprav. č. 244/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 246/1999 Sb.), neboť při vyhodnocení skutkového stavu a dále pak závěrech o vině a zejména pak o formě kárného opatření se neřídil kritérii obsaženými v ust. § 24 odst. 2 tohoto advokátního kárného řádu s tím, že patrně přihlédl k povaze skutku a jeho následkům, okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě kárně obviněného a míře jeho zavinění, nepřihlédl však k jeho osobním poměrům, čímž se rozumí poměry zdravotní, majetkové a rodinné. Tuto skutečnost nemůže odvolací senát nahradit až v odvolacím řízení a proto musí konstatovat, že nejsou splněny podmínky ani pro změnu, ani pro potvrzení napadeného rozhodnutí.

Odvolací senát proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil kárnému senátu k dalšímu řízení a rozhodnutí s tím, že kárný senát vyzve kárně obviněného, aby se vyjádřil ke svým osobním poměrům a předložil důkazy, o nichž se kárně obviněný zmiňuje ve svém odvolání, avšak zatím je nijak nespecifikuje.

Na základě takto provedeného dokazování v návaznosti na údaje zjištěné ve smyslu ust. § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu kárný senát opět vyhodnotil skutkový stav věci, dovodí své právní závěry a pokud bude ukládat kárné opatření, zdůvodní jej ve smyslu kritérii obsažených v ust. § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu.

Rozhodnutím kárného senátu ČAK ze dne 24. 9. 2002 sp. zn. K 40/01 byl kárně obviněný v nezměněném rozsahu opět uznán vinným, důkazy jim předložené ničeho nemohly změnit na původních skutkových zjištěních, když jedinou změnou, která však nemohla mít vliv na vlastní rozhodnutí ve věci, bylo prokázání toho, že sepsání návrhu na obnovu řízení měl podle dohody kárně obviněného a dalšího obhájce sepsat Dr. I. P., nebylo však prokázáno, že tuto skutečnost kárně obviněný projednal se stěžovatelem. Skutková zjištění k bodům ad 2) a 3) zůstala beze změny, přičemž předložený doklad z února 2001 pouze znovu potvrdil, že kárně obviněný sice nakonec reagoval na výzvu Policie ČR, ovšem s asi tříměsíčním prodlením, a to až po urgenci, na kterou reagoval za více než měsíc.

Pokud jde o rozhodnutí o trestu, kárný senát vzal v úvahu tvrzené dobré majetkové poměry kárně obviněného, který vlastní byt v osobním vlastnictví, chalupu a jeho majetkové poměry jsou dle jeho názoru standardní střední třídy. Dále vycházel kárný senát z toho, že nebylo kárným žalobcem prokázáno, že by sliboval nezákonný postup při ovlivňování soudu, dále i z toho, že kárně obviněný byl již dvakrát v kárném řízení postižen uložením pokuty a dospěl k závěru, že přiměřeným se jeví **uložení pokuty ve výši 100 000,- Kč.**

K dalšímu odvolání kárně obviněného bylo toto rozhodnutí **podle § 30 odst. b) advokátního kárného řádu zrušeno** a rozhodnutí odvolacího senátu ČAK ze dne

ROK 2003

1. 7. 2003 sp. zn. K 40/01 **rozhodnuto tak, že kárně obviněnému byla podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uložena jako kárné opatření pokuta ve výši 60 000,- Kč.** Odvolací senát dospěl k závěru, že odvoláním napadené rozhodnutí kárného senátu vycházelo ze správně zjištěného skutkového stavu, avšak uložené kárné opatření se mu vzhledem k hlediskům uvedeným v § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu jeví jako nepřiměřeně přísné. Odvolací senát si byl vědom, že kárně obviněný již byl kárně projednáván, nicméně s ohledem na jeho osobní, rodinné a majetkové poměry se uložena pokuta jeví jako nepřiměřeně přísná právě s ohledem na to, že kárně obviněný vychovává dvě nezletilé děti a že nebylo zjištěno, že by měl nějaké větší úspory. Jako přiměřené kárné opatření proto odvolací senát považoval uložení pokuty ve výši 60 000,- Kč.

č. 21

Advokát, který neplatí pronajímateli dohodnuté nájemné a úhradu za plnění poskytovaná za užívání prostor, které užívá k výkonu advokacie a přes opakované upomínky dluží z tohoto titulu pronajímateli větší peněžitou částku, závažným způsobem snižuje důstojnost advokátního stavu. Jestliže navíc bez vážného důvodu nevyplatí přijaté depozitum a způsobí tak klientovi vážné problémy, nemá dostatečný morální kredit pro výkon advokacie.

Rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 27. 2. 2003 sp. zn. K 130/02

Kárně obviněný I. P. byl uznán vinným, že

1) dne 18. 10. 1999 uzavřel jako nájemce nájemní smlouvu, jejímž předmětem jsou prostory v domě čp... v P.,... ul., které užívá pro výkon advokacie a pro své příležitostné ubytování a ačkoliv se v této smlouvě zavázal platit pronajímateli dohodnuté nájemné a úhradu za plnění poskytovaná s užíváním pronajatých prostor, i přes opakované osobní a písemné urgence tuto svoji povinnost neplní a pronajímateli tak za období od 1. 1. 2002 do 23. 7. 2002 dluží částku přesahující 200 000,- Kč,

tedy

jako advokát neplní převzaté závazky a snižuje důstojnost advokátního stavu, čímž

porušil ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s čl. 4, odst. 1 a 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR,

ROK 2003

2) v přesně nezjištěné době v polovině roku 2000 převzal od svého klienta J. B. do úschovy částku 200 000,- Kč určenou na náhradu škody poškozeným, kterou J. B. jim svým jednáním způsobil, přičemž bez vážného důvodu poškozeným tyto finanční prostředky nevyplatil, čímž navíc způsobil, že bylo pokračováno v trestním stíhání jeho klienta J. B., které předtím bylo podmíněně zastaveno,

tedy

nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta a neřídil se jeho pokyny, při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě, neplnil převzaté závazky a dal přednost svým zájmům před oprávněnými zájmy svého klienta,

čimž

porušil ust. § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění ve spojení s ustanoveními čl. 4 odst. 1 a 2, čl. 6 odst. 1 a čl. 9 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Za tato kárná provinění se mu jako kárné opatření ukládá dle § 33 odst. 3 písm. e) cit. zák.

vyškrtnutí ze seznamu advokátů.

Kárně obviněný je povinen zaplatit náklady kárného řízení ve výši 3 000,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet České advokátní komory.

Z odůvodnění:

Kárný žalobce podal na kárně obviněného dvě kárné žaloby pro skutky, uvedené ve výroku tohoto rozhodnutí. Obě žaloby, vedené pod čj. K 112/02 a K 130/02 byly z důvodu ekonomičnosti řízení spojeny ke společnému projednání.

Kárně obviněný se k žádné z těchto žalob nevyjádřil a k jednání dne 27. 2. 2003, k němuž byl řádně obeslán, se bez omluvy nedostavil.

Kárný senát provedl dokazování obsahem obou stížnostních spisů a zejména pak konstatováním podaných stížností. Na základě těchto důkazů dospěl k závěru, že jednání kárně obviněného jsou mimo jakoukoli pochybnost prokázána a že se kárně obviněný skutečně těchto jednání, která jsou mu kladena za vinu, dopustil.

Podle ust. § 17 zákona o advokacii je advokát povinen při výkonu advokacie postupovat tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky. Ve smyslu ust. čl. 4 odst. 1 a 2 těchto Pravidel je advokát všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti stavu a je povinen plnit převzaté závazky.

ROK 2003

Jestliže tedy kárně obviněný uzavřel nájemní smlouvu na pronájem prostor za účelem výkonu advokacie a částečně i bydlení a bez udání důvodu sjednané nájemné přestal platit, potom tímto jednáním snižoval důstojnost celého advokátního stavu, nejednal čestně ani poctivě a nesplnil převzatý závazek.

Rovněž ve druhém případě, kdy kárně obviněný převzal od svého klienta J. B. finanční částku 200 000,- Kč do úschovy, přičemž tato částka byla výslovně určena jako náhrada škody poškozeným, a nesplnil příkaz klienta k jejímu vyplacení, je jednání kárně obviněného v hrubém rozporu s ust. § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2, čl. 6 odst. 2 a čl. 9 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR. Je zcela nepřipustné, aby advokát jednal tak, jak činil kárně obviněný a jeho jednání je v rozporu nejen se zákonem o advokacii a profesionální etikou, ale i v rozporu s obecnou morálkou i s předpisy trestního práva hmotného. Závažnost provinění kárně obviněného je ještě zvyšována tím, že své zájmy kladl nad oprávněné zájmy klienta a zejména i tím, že proti jeho klientovi v důsledku toho, že kárně obviněný nesplnil příkaz k vyplacení deponovaných peněz poškozeným, bylo pokračováno v trestním stíhání, což kárně obviněnému jako profesionálovi muselo být známo. Tím způsobil svému klientovi nejen hmotnou, ale i další újmu, spočívající v tom, že s ním bylo pokračováno v trestním stíhání, které by jinak bylo skončeno a že tak byl vystaven psychickému stresu a poškozen ve svém životě.

Pokud jde o uložení kárného opatření, dospěl kárný senát k závěru, že jediným možným postihem je vyškrtnutí kárně obviněného ze seznamu advokátů, neboť se dopustil více velice závažných kárných provinění. Z matričního spisu bylo zjištěno, že kárně obviněný byl již třikrát kárně potrestán, a to dne 19. 2. 1999, kdy mu byla uložena pokuta ve výši 5 000,- Kč, dále dne 5. 1. 2001 mu byla uložena pokuta 4 000,- Kč a dne 29. 11. 2001 další pokuta ve výši 30 000,- Kč. Jestliže opakované ukládání pokut nebylo pro kárně obviněného dostatečnou výstrahou, pak již nezbylo kárnému senátu nic jiného, než přikročit k nejpřísnějšímu možnému postihu a při aplikaci ust. § 33 odst. 3 písm. e) zákona o advokacii mu jako kárné opatření uložit vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Nelze připustit, aby advokacii vykonávali lidé, kteří nemají dostatečný morální kredit pro výkon tohoto povolání.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 33a odst. 2 zákona o advokacii a usnesením představenstva ČAK č. 2/1999 Věstníku ČAK.

VĚCNÝ REJSTRÍK

Věcný rejstřík ke kárným rozhodnutím ČAK 2002–2003

Advokátní tarif

– Je závažným porušením povinnosti advokáta a tedy kárným proviněním, jestliže fakturuje odměnu za právní služby v rozporu s dohodou s klientem i v rozporu s advokátním tarifem a navíc přes upozornění klienta na svém pochybení trvá, a vypoví mu plnou moc s odůvodněním, že se vyhýbá zaplacení takto vystavené faktury. – č. 2/02

– Jedná se o závažné porušení povinnosti advokáta a tedy kárné provinění, jestliže vyúčtuje odměnu za právní služby podle ustanovení advokátního tarifu o smluvní odměně, ačkoli s klientem žádnou smlouvu o takovém druhu odměny vůbec neuzavřel. – č. 6/02

– Účtování úkonů, které advokát není schopen doložit a které neodpovídají složitosti věci, je neetické a snižuje důstojnost advokátního stavu. – č. 2/03

– Požaduje-li advokát proplacení úkonů, které advokátní tarif vůbec nezná, jedná nečestně a nesvědomitě, snižuje důstojnost advokátního stavu a dopouští se tak závažného kárného provinění. – č. 19/03

Advokátní koncipient

– Je závažným porušením povinnosti advokátního koncipienta, jestliže, byť jen jednorázově, vystupuje jako obecný zmocněnec. – č. 4/03

Depozitum

– Skončením věci nezaniká povinnost advokáta použít svěřené peníze pouze ke stanovenému účelu. – č. 20/02

– Jestliže advokát přes několikeré urgencye klienta nevrátí bezodkladně po splatnosti deponovanou finanční částku, kterou převzal do úschovy, dopouští se hrubého porušení povinnosti advokáta. – č. 3/03

Doručování

– viz Řízení – č. 4/02, 18/03

Etika advokáta

– Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže nevystaví klientovi příjmový doklad na přijatou částku, po skončení právních služeb obdrženou zálohu ne-

V Ě C N Ý R E J S T Ř Í K

vyúčtuje a přeplatek, k jehož vrácení se zavázal, vrátí klientovi se značným časovým prodlením. – č. 5/02

– Jedná se o závažná porušení povinností advokáta, jestliže nepravdivě předstírá podání žaloby, po skončení věci nevrátí klientovi doklady ani zálohu, opožděnou informaci o doručení rozhodnutí zbaví klienta možnosti podat odvolání a jestliže se k soudnímu jednání dostaví v podnapilém stavu a při vyvádění příslušníkem justiční stráže z jednací síně vyvolá konflikt. – č. 7/02

– Jde o závažné porušení povinnosti advokáta, jestliže v souvislosti s výkonem své advokátní praxe vystaví směnku vlastní, kterou po její splatnosti neproplatí. – č. 9/02

– Pokud advokát nepravdivě předstírá, že byl pověřen zastupitelským úřadem jiné země provedením určitého úkonu, dopouští se kárného provinění. – č. 19/02

– Je v rozporu s advokátní etikou, jestliže advokát používá titul JUDr., ačkoli nevykonal zkoušku předepsanou zákonem o vysokých školách. – č. 9/03

– Na osoby vykonávající advokacii, na něž se vztahují určitá etická pravidla, nelze pohlížet stejně jako na jiné podnikatelské subjekty, která taková pravidla nemají a u nichž je jejich podnikatelská činnost často chápána jako amorální. – č. 11/03

– Je naprosto nepřipustné, aby advokát z jakéhokoli důvodu přizval k jednání s protistranou do své advokátní kanceláře orgány Policie ČR a žádal od nich provedení jakýchkoli úkonů. – č. 12/03

– K výkladu čl. 4 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR o povinnosti advokáta plnit převzaté závazky.

Advokát je povinen plnit převzaté závazky a závazek smí převzít jen tehdy, jestliže má rozumnou jistotu, že jej splní.

I advokát se může dostat do platební neschopnosti, neboť je normálním subjektem hospodářské soutěže – k výkladu pojmu „rozumná jistota“. – č. 13/03

– Obecně je třeba považovat za nevhodné, aby advokát osobně vymáhal nebo se osobně zúčastnil vymáhání splnění povinnosti v bytě dlužníků mimo rámec příslušných zákonných řízení.

Použití prostředku, který je v rozporu se zákonem a vykonávání psychického nátlaku na protistranu je hrubým porušením základních etických zásad výkonu advokacie a tedy závažným kárným proviněním. – č. 14/03

– Advokát, který neplní své závazky z půjček, které uzavřel, nejedná čestně, slušně ani poctivě a nesplněním převzatých závazků snižuje vážnost a důstojnost advokátního stavu. – č. 15/03

V Ě C N Ý R E J S T Ř Í K

– Advokát, který zorganizuje nucené vyklizení protistrany, ačkoli pro takový postup nebyly splněny zákonné podmínky, a navíc se realizace tohoto vyklizení osobně zúčastní, závažným způsobem porušuje etická pravidla výkonu advokacie.

Na chování a jednání advokáta při výkonu advokacie jsou kladena daleko přísnější morální a etická kritéria než v běžném životě. – č. 17/03

– Advokát, který neplatí pronajímateli dohodnuté nájemné a úhradu za plnění poskytovanou za užívání prostor, které užívá k výkonu advokacie a přes opakované upomínky dluží z tohoto titulu pronajímateli větší peněžitou částku, závažným způsobem snižuje důstojnost advokátního stavu. Jestliže navíc bez vážného důvodu nevyplatí přijaté depozitum a způsobí tak klientovi vážné problémy, nemá dostatečný morální kredit pro výkon advokacie. – č. 21/03

– viz **Advokátní tarif** – č. 2/02, 6/02, 2/03, 19/03

– viz **Advokátní koncipient** – č. 4/03

– viz **Depozitum** č. 20/02, 3/03

– viz **Mlčenlivost** č. 15/02, 16/02, 5/03, 10/03

– viz **Profesní pochybení** č. 3/02, 8/02, 12/02, 18/02, 19/02, 21/02, 5/03, 8/03, 12/03, 14/03, 17/03, 20/03

– viz **Obhajoba** – č. 11/02

– viz **Oznamovací povinnost vůči ČAK** – č. 7/03, 16/03

– viz **Řízení** – č. 18/03

– viz **Vztah k jiným advokátům** – č. 7/03, 16/03

Kolegiální povinnost

– viz **Vztah k jiným advokátům** – č. 7/03, 16/03

Mlčenlivost advokáta

– Advokát, kterému zanikla plná moc prohlášením konkurzu na jeho klienta, není povinen a ani oprávněn poskytovat správci konkurzní podstaty součinnost ve formě poskytování informací. Nepatří totiž do skupiny osob, které by byly povinny poskytovat správci konkurzní podstaty součinnost a naopak je vázán povinností mlčenlivosti. – č. 15/02

– Advokát, který vypovídá v přípravném řízení a při hlavním líčení jako svědek proti svému bývalému klientovi, který jej povinnosti mlčenlivosti nezprostil, hrubým způsobem porušuje zákonem uloženou povinností mlčenlivosti bez ohledu na to, že o rozhodných skutečnostech se dozvěděl ještě jako podnikový právník. – č. 16/02

V Ě C N Ý R E J S T Ř Í K

- Jde o závažné porušení povinnosti advokáta, jestliže po skončení zastoupení předá klientovi spisový materiál v průhledných deskách prostřednictvím třetí osoby, která není vázána povinností mlčenlivosti. – č. 5/03
- Podá-li advokátův klient trestní oznámení na býř bývalého klienta tohoto advokáta, je advokát vázán povinností mlčenlivosti a není proto oprávněn orgánům činným v trestním řízení podávat jakékoli informace o skutečnostech, o kterých se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb. – č. 10/03

Nečinnost (pasivita) advokáta

- viz **Profesní pochybení** – č. 3/02, 8/02, 11/02, 5/03, 20/03

Obhajoba

- Advokát, který nesleduje, zda pominuly důvody vazby a nepodá návrh na propuštění klienta z vazby, závažným způsobem porušuje povinnosti advokáta jako obhájce a dopouští se tak kárného provinění. – č. 11/02

Obnova řízení

- viz **Řízení** – č. 4/02

Oznamovací povinnost vůči ČAK

- Kárná odpovědnost advokáta, který nesplnil vůči ČAK oznamovací povinnost a neoznámil, že proti němu bylo zahájeno trestní stíhání, nezaniká tím, že se ČAK o této skutečnosti dozvěděla z jiného zdroje a že představenstvo ČAK z toho důvodu nepřikročilo k pozastavení členství tohoto advokáta. – č. 14/02

- Převezme-li advokát zastoupení klienta ve sporu proti jinému advokátovi, je povinen o tom a o výsledku sporu bez zbytečného odkladu informovat ČAK. Tato oznamovací povinnost se nevztahuje pouze na vedení samotného soudního sporu, ale i na všechny právní úkony směřující proti jinému advokátovi, tedy i na úkony směřující k zahájení jeho trestního stíhání. – č. 17/02

- Pokud advokát nesplní svoji oznamovací povinnost vůči ČAK a neoznámí, že proti němu bylo zahájeno trestní řízení a že byl soudem uznán vinným pro trestný čin, dopouští se závažného porušení zákonem uložené povinnosti advokáta a tím i kárného provinění. – č. 22/02

- viz **Sídlo advokáta** – č. 13/02

V Ě C N Ý R E J S T Ř Í K

Plná moc

- viz **Advokátní tarif** - č. 2/02
- viz **Mlčenlivost advokáta** - č. 15/02

Profesní pochybení

- Nepodá-li advokát přes výslovný příkaz klienta proti rozsudku odvolání, dopouští se závažného kárného provinění. - č. 3/02

- Jde o závažné porušení povinnosti advokáta, jestliže nesplní požadavek klienta - byť ne zcela doložený potřebnými doklady - o uplatnění nároku na odškodnění za vazbu a zavíní tak promlčení jeho nároku. - č. 8/02

- Advokát, který nesleduje, zda pominuly důvody vazby a nepodá návrh na propuštění klienta z vazby, závažným způsobem porušuje povinnosti advokáta jako obhájce a dopouští se tak kárného provinění. - č. 11/02

- Jestliže advokát předá jím vypracované podání klientovi, aniž by ho jasně poučil o lhůtě, ve které je nutno toto podání odeslat nebo doručit soudu, dopouští se závažného porušení povinnosti advokáta a tím i kárného provinění. - č. 12/02

- Je závažným profesním pochybením a tedy i kárným proviněním, jestliže advokát bez vědomí klienta uzavře s protistranou dohodu o splátkách a bez vědomí klienta dokonce vezme zpět žalobu. - č. 18/02

- Jestliže advokát neodůvodní podané odvolání a zavíní tak zastavení odvolacího řízení, dopouští se profesního zanedbání povinnosti advokáta a tím i kárného provinění. - č. 5/03

- Jestliže advokát neodstraní vady v konceptu dovolání, které vypracoval sám klient, toto podání pouze okopíruje, podepíše a podá je k soudu, čímž zavíní odmítnutí dovolání, jde o hrubé porušení povinnosti advokáta a tedy i kárné provinění. - č. 8/03

- Poskytnutí evidentně nekvalifikované právní pomoci snižuje vážnost advokátního stavu. - č. 20/03

Promlčení kárného stíhání

- K otázce včasnosti podání návrhu na zahájení kárného řízení.

Pro počátek běhu promlčecí lhůty k podání kárné žaloby je rozhodující okamžik, kdy se kárně obviněný dozvěděl o důvodech odmítnutí obhajoby, případně o důvodech odstoupení od smlouvy o poskytování právních služeb, a nikoli až okamžik skončení zastoupení. - č. 10/02

V Ě C N Ý R E J S T Ř Í K

Přezkoumání kárného rozhodnutí soudem

- viz **Řízení** – č. 1/02, 1/03, 18/03

Řízení

- Zásady Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a ustanovení Listiny základních práv a svobod je třeba aplikovat i na kárná řízení, vedená proti kárně obviněným Českou advokátní komorou. – č. 1/02

- K otázce obnovy kárného řízení.

Advokát nemůže účinně namítat, že mu bez jeho zavinění nebylo kárné rozhodnutí řádně doručeno, jestliže tato písemnost byla Komorou bezvýsledně doručována na adresu, kterou advokát uvedl do matriky advokátů jako sídlo své advokátní kanceláře, přičemž ještě před tímto doručováním přesídlil do jiného sídla a tuto skutečnost ČAK neohlásil. – č. 4/02

- K náležitostem odůvodnění kárného nálezu v otázce kárného opatření.

1) Podle § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu při ukládání kárného opatření přihlíží kárný senát též k osobě kárně obviněného, jakož i k jeho osobním poměrům. Za situace, kdy kárný orgán nebere v potaz tato právní kritéria individualizace kárného opatření, jak je obligatorně stanoví kárný řád, resp. je ani nezjišťuje, porušil správní soud, projednávající správní žalobu, právo zaručené v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Takovou vadu nelze konvalidovat poukazem na mírnou povahu kárného opatření.

2) V poučení doprovázejícím konečné rozhodnutí před odvolacím senátem v kárném řízení musí být uvedeno, že je lze napadnout ve správním soudnictví (§ 39 odst. 3 advokátního kárného řádu). – č. 1/03

- Proti rozhodnutí představenstva ČAK o pozastavení výkonu advokacie, vydanému dle ust. § 9 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, nelze podat žalobu k soudu. – č. 18/03

- viz **Promlčení kárného stíhání** – č. 10/02

Sídlo advokáta

- Zahraniční advokát, který přestěhuje svoji advokátní kancelář na adresu své pobočky v zahraničí a na území ČR přestane poskytovat právní služby, zbavuje se zákonné podmínky pro výkon advokacie v ČR, což je důvodem pro vyškrtnutí ze seznamu advokátů. I tyto skutečnosti je povinen oznámit ČAK a pokud tak neučiní, porušuje své zákonné povinnosti a dopouští se tak závažného kárného provinění. – č. 13/02

V Ě C N Ý R E J S T Ř Í K

- Nemá-li advokát na domě, v němž má sídlo své advokátní kanceláře, umístěnu informační tabulku, ani nemá na své kanceláři označení pravidelné doby, kdy je v kanceláři zpravidla osobně přítomen, porušuje závazný stavovský předpis a tím se dopouští kárného provinění. – č. 6/03

- Nejedná se o pobočku advokátní kanceláře, ohledně které by měl advokát informovat ČAK, jestliže dochází do sídla svého klienta a v takovém případě poskytuje právní pomoc pouze tomuto klientovi a nikoli dalším osobám. – č. 6/03

- viz **Rízení** – č. 4/02

Spisová evidence

- Advokát, který nevede přiměřenou dokumentaci o poskytování právních služeb a ani nezaloží klientský spis, porušuje povinnost uloženou zákonem a stavovským předpisem a dopouští se tak kárného provinění. – č. 21/02

- viz **Etika advokáta** – č. 5/02

Vazba

- viz **Profesní pochybení** – č. 8/02, 11/02

Vztah k jiným advokátům

- Obcházení advokáta protistrany je hrubým porušením etických pravidel výkonu advokacie a je proto naprosto nepřijatelné, aby si advokát zval protistranu – o níž ví, že je zastoupena jiným advokátem – k jednání bez předchozího souhlasu tohoto jejího advokáta. – č. 7/03

- Urážlivé výroky advokáta v soudním řízení, které snižují vážnost a důstojnost jiného advokáta, jsou nepřijatelné a dotýkají se vážnosti a důstojnosti celého advokátního stavu. – č. 16/03

- viz **Oznamovací povinnost vůči ČAK** – č. 17/02

Vztah k soudům a jiným státním orgánům

- Advokát, který nereaguje ani na opakovanou výzvu orgánu činného v trestním řízení, projevuje nedostatek náležitě úcty vůči státnímu orgánu a dopouští se závažného kárného provinění. – č. 20/03

- viz **Etika advokáta** – č. 7/02

REJSTRÍK PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

**Rejstřík právních předpisů
ke kárným rozhodnutím ČAK 2002– 2003**

Zák. č. 86/1950 Sb.
ve znění předpisů pozdějších
– trestní zákon

§ 155 odst. 1 č. 19/03
§ 161 odst. 1, 2 č. 14/02
§ 219 odst. 1 č. 3/02
§ 222 odst. 3 č. 3/02
§ 247 odst. 1 č. 2/03
§ 257 odst. 1 č. 19/03

Ústavní zák. č. 100/1960 Sb.
ve znění předpisů pozdějších
– Ústava ČR

čl. 10, 87 odst. 1 č. 1/03

Zák. č. 140/1961 Sb.
ve znění předpisů pozdějších
– trestní řád

§ 41 odst. 5 č. 8/03
§ 226 č. 20/02
§ 265 č. 8/03

Zák. č. 40/1964 Sb.
ve znění předpisů pozdějších
– občanský zákoník

§ 6 č. 17/03
§ 451 č. 5/02

Zák. č. 71/1967 Sb.,
o správním řízení
(správní řád)

§ 24 odst. 1, 2 č. 14/03, 18/03
§ 25 odst. 2 č. 14/03, 18/03

Zák. č. 128/1990 Sb.,
o advokacii

§ 14, § 25 odst. 1 písm. c)
a § 38 odst. 1 písm. c) č. 1/02

Zák. č. 209/1990 Sb.,
o komerčních právnících a právní
pomoci jimi poskytované

§ 10 odst. 2
a § 13 odst. 1 č. 16/02

Stavovský předpis ČAK č. 6
ze dne 6. 12. 1990
– kárný řád

§ 41 odst. 6 č. 1/02

Zák. č. 23/1991 Sb.,
kterým se uvozuje

Listina základních práv a svobod

čl. 38 odst. 2 č. 1/02

REJSTŘÍK PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Úmluva o ochraně lidských práv a svobod (sdělení MZV č. 209/1992 Sb.)	8/03, 16/03, 20/03, 21/03
čl. 6 odst. 1 č. 1/03	§ 16 odst. 2 č. 2/02, 6/02, 7/02, 8/02, 11/02, 12/02, 18/02, 19/02, 20/02, 21/02, 2/03, 6/03, 7/03, 8/03, 12/03, 15/03, 16/03, 19/03, 20/03, 21/03
Zák. č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání	
§ 9 a § 14 č. 15/02	§ 17 č. 2/02, 5/02, 6/02, 7/02, 8/02, 9/02, 13/02, 17/02, 19/02, 20/02, 21/02, 2/03, 3/03, 4/03, 5/03, 6/03, 7/03, 8/03, 9/03, 10/03, 11/03, 12/03, 14/03, 15/03, 16/03, 17/03, 18/03, 19/03, 21/03
Zák. č. 563/1991 Sb., o účetnictví	
§ 2 a § 11 č. 5/02	
Zák. č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu	
§ 78 odst. 1 č. 1/03	
VI. nař. č. 303/1995 Sb., o minimální mzdě	
§ 2 odst. 1 písm. b č. 1/03	§ 19 č. 10/02, 20/02 § 20 č. 10/02, 1/03 § 21 č. 16/02, 5/03, 13/03 § 22 odst. 1 a 2 č. 2/02 § 29 odst. 1 č. 4/02, 13/02, 14/03 § 29 odst. 2 č. 14/02, 22/02 § 32 odst. 3 písm. a) (po novele) č. 11/02, 16/02, 17/02, 19/02, 21/02, 2/03
Zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění zák. č. 210/1999 Sb.	
§ 1 odst. 2 č. 12/03	
§ 3 odst. 1 č. 2/02, 5/02, 6/02, 2/03, 19/03	§ 32 odst. 3 písm. b) (po novele) č. 8/03
§ 9 odst. 1 č. 18/03	§ 32 odst. 3 písm. c) (po novele) č. 2/02, 3/02, 5/02, 6/02, 8/02, 9/02, 12/02, 18/02, 1/03, 5/03, 7/03,
§ 9 odst. 2 písm. a) č. 14/02, 18/03	
§ 13 odst. 1 a 2 č. 13/02	
§ 16 odst. 1 č. 2/02, 7/02, 8/02, 11/02, 18/02, 20/02, 3/03, 5/03,	

REJSTRÍK PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

- 9/03, 10/03, 11/03,
12/03, 16/03, 17/03,
18/03, 19/03
- Vyhl. min. sprav. č. 244/1996 Sb.,
kterou se stanoví kárný řád
(advokátní kárný řád) ve znění
vyhl. č. 246/1999 Sb.**
- § 32 odst. 3 písm. d)
(po novele) č. 14/03, 20/03
- § 32 odst. 3 písm. e)
(po novele) č. 13/02, 3/03,
15/03, 21/03
- § 32 odst. 5 č. 22/02, 6/03
- § 33a č. 2/02, 3/02,
6/02, 7/02, 8/02,
11/02, 12/02, 14/02,
16/02, 20/02, 2/03,
3/03, 4/03, 5/03,
6/03, 10/03, 12/03,
14/03, 15/03, 16/03,
17/03, 21/03
- § 35c odst. 2 č. 4/02
- § 38 odst. 1 a 2 č. 4/03
- § 44 odst. 3 písm. c) č. 18/03
- § 46 odst. 4 č. 1/03
- § 55 odst. 1 č. 18/03
- § 55e č. 4/02, 14/03, 18/03
- Vyhl. min. sprav. č. 177/1996 Sb.,
o odměnách advokátů a náhradách
advokátů za poskytování právních
služeb (advokátní tarif)**
- § 11 odst. 1 č. 2/02, 6/02,
2/03, 19/03
- Vyhl. min. sprav. č. 244/1996 Sb.,
kterou se stanoví kárný řád
(advokátní kárný řád) ve znění
vyhl. č. 246/1999 Sb.**
- § 11 odst. 1 písm. b) č. 10/02
- § 16 odst. 2 č. 14/03
- § 23 písm. c) č. 15/02, 13/03
- § 24 odst. 2 č. 3/02, 5/02,
6/02, 8/02, 1/03,
7/03, 16/03, 17/03,
20/03
- § 24 odst. 3 č. 14/02, 12/03
- § 25 č. 21/02
- § 27 odst. 1 č. 14/02, 7/03,
11/03, 17/03, 18/03
- § 28 č. 17/03
- § 30 písm. b) č. 20/03
- § 31 č. 14/02, 12/03,
19/03, 20/03
- § 32 písm. a) č. 6/03
- § 32 písm. c) č. 4/02, 7/03,
11/03
- § 39 odst. 3 č. 1/03
- Stavovský předpis ČAK č. 1/1997
Věstníku, kterým se stanoví Pravidla
profesionální etiky a pravidla
soutěže advokátů ČR**
- čl. 4 odst. 1 č. 2/02, 5/02, 6/02,

REJSTRÍK PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

7/02, 8/02, 9/02,	čl. 9 odst. 4	č. 7/02
11/02, 12/02, 18/02,	čl. 10 odst. 1	č. 2/02, 6/02,
19/02, 20/02, 21/02,		19/03
2/03, 3/03, 4/03,	čl. 11 odst. 1	č. 7/03
5/03, 8/03, 9/03,	čl. 14 odst. 1	č. 17/02, 16/03
10/03, 11/03, 12/03,	čl. 16 odst. 1	č. 13/02, 21/02,
14/03, 15/03, 16/03,		14/03
17/03, 18/03, 19/03,	čl. 16 odst. 2	č. 6/03
21/03	čl. 16 odst. 3	č. 14/03
čl. 4 odst. 2	čl. 16 odst. 4	č. 21/02
3/03, 13/03, 15/03,	čl. 17 odst. 1	č. 17/03, 20/03
21/03	čl. 17 odst. 3	č. 7/03
čl. 5 odst. 1	čl. 29 odst. 1	č. 6/03
čl. 6 odst. 1		
20/02, 11/03,		
21/03		
čl. 6 odst. 2		
11/02, 8/03,		
20/03		
čl. 9 odst. 1		
5/02, 7/02,		
12/02, 18/02, 21/02		
čl. 9 odst. 2		
20/02, 3/03,		
21/03		
	čl. 1	č. 21/02

**Stavovský předpis ČAK č. 9/1999
Věstníku, kterým se stanoví
některé podrobnosti o dokumentaci
advokáta vedené při poskytování
právních služeb**

**SOUHRNNÉ REJSTŘÍKY
KE KÁRNÝM ROZHODNUTÍM
ČESKÉ ADVOKÁTNÍ KOMORY
1991–2003**

Sestavil a upravil
JUDr. Jiří Melichar

Souhrnný věcný rejstřík ke kárným rozhodnutím ČAK 1991–2003

Advokátní tarif

- Sepis protokolu o předání písemnosti klientovi po skončení zastoupení není účtovatelným úkonem. – č. 6/95
- Převezme-li advokát od klienta při sjednání paušální odměny zálohu a dojde-li k ukončení zastoupení před úplným vyřízením věci, je povinen tuto zálohu vyúčtovat dle zásady, uvedené v ust. § 9 adv. tarifu (vyhl. č. 270/1990 Sb.). Přísluší mu proto jen část dohodnuté paušální odměny a v takovém případě je povinen předložit klientovi specifikaci práce. – č. 2/97
- Neoprávněné účtování položek, které nejsou úkony dle advokátního tarifu, je nepřipustné. – č. 13/97
- Účtování úkonů právní služby, které vůbec nebyly provedeny, je v rozporu s profesionální etikou advokáta a tedy kárným proviněním. – č. 22/98
- Účtování mimosmluvní odměny a vyšších hotových výdajů, na nichž se advokát s klientem nedohodl, je závažným porušením povinnosti advokáta. – č. 5/99
- K přiměřenosti smluvní odměny a k účtování nadstandardních služeb, poskytovaných v souvislosti s obhajobou. – č. 20/01
- Je závažným porušením povinnosti advokáta a tedy kárným proviněním, jestliže fakturuje odměnu za právní služby v rozporu s dohodou s klientem i v rozporu s advokátním tarifem a navíc přes upozornění klienta na svém pochybení trvá, a vypoví mu plnou moc s odůvodněním, že se vyhýbá zaplacení takto vystavené faktury. – č. 2/02
- Jedná se o závažné porušení povinnosti advokáta a tedy kárné provinění, jestliže vyúčtuje odměnu za právní služby podle ustanovení advokátního tarifu o smluvní odměně, ačkoli s klientem žádnou smlouvu o takovém druhu odměny vůbec neuzavřel. – č. 6/02
- Účtování úkonů, které advokát není schopen doložit a které neodpovídají složitosti věci, je neetické a snižuje důstojnost advokátního stavu. – č. 2/03
- Požaduje-li advokát zaplacení úkonů, které advokátní tarif vůbec nezná, jedná nečestně, nesvědomitě, snižuje důstojnost advokátního stavu a dopouští se tak závažného kárného provinění. – č. 19/03
- viz **Depozitum** – č. 14/97
- viz **Etika advokáta** – č. 19/96, 21/96, 17/00, 7/01

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 – 2003

- viz **Nečinnost advokáta** – č. 17/00
- viz **Obhajoba** – č. 17/00, 3/02, 19/03
- viz **Pravidla soutěže** – č. 2/00

Advokátní koncipient

- Advokát je kárně odpovědný za to, že řádně nedohlíží na práci svého koncipienta. – č. 3/97
- Provozování živnostenské činnosti advokátem nebo advokátním koncipientem vedle výkonu advokacie – pokud vede k porušování některé z povinností, kterou jim zákon nebo stavovský předpis ukládá – je kárným proviněním. – č. 12/99
- Je závažným porušením povinností advokátního koncipienta, jestliže, byť jen jednorázově, vystupuje jako obecný zmocněnec. – č. 4/03
- viz **Obhajoba** – č. 23/01
- viz **Vztah k soudům a jiným státním orgánům** – č. 12/01

Akvizice

- viz **Pravidla soutěže** – č. 5/91, 9/94, 7/95, 18/96, 15/97, 5/98, 8/98, 24/98, 25/98, 10/99, 24/99, 2/00, 18/00, 13/01, 17/01

Depozitum

- Je v přímém rozporu s povinnostmi a etikou advokáta, jestliže nevydá klientovi finanční částku, kterou přijal do depozita. – č. 9/97
- Podmiňovat vydání depozita a vydání dokladů klientovi zaplacením nedoplatku palmárního účtu je závažným porušením povinnosti advokáta. – č. 14/97
- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže nesplní příkaz klienta k výplatě svěřených peněz jeho věřitelům. – č. 9/99
- Advokát je povinen svěřené peníze opatrovat s péčí řádného hospodáře, a to i za situace, kdy klient souhlasil s jejich použitím k jinému účelu. Požadavek poctivosti a čestnosti jednání advokáta platí i v oblasti soukromoprávních vztahů mimo oblast jeho profesionální činnosti. – č. 17/99
- Advokát je povinen vydat svěřené peníze, určené ke stanovenému účelu a uložené na jeho účtu, v přiměřené lhůtě, a to – pokud nebylo ujednáno jinak – i s jejich přírůstky. – č. 18/99
- Advokát je oprávněn započíst si proti nároku klienta na vyplacení vymoženého přisudku svoji pohledávku z titulu nedoplatku za poskytnuté právní služby. V takovém případě se nejedná o neoprávněné použití peněz, které advokát převzal

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991-2003

ke stanovenému účelu ve smyslu čl. 9 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR. – č. 22/99

- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže vyplatí depozitum ještě před termínem splatnosti. – č. 10/00
- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže peníze, svěřené mu klientem a určené po splnění podmínky k výplatě druhému klientovi, použije – byť dočasně – k jinému účelu. – č. 7/01
- Advokát není oprávněn započíst si proti nároku klienta na vydání peněžního depozita svoji palmární pohledávku a tím méně ani pohledávku vůči manželovi klienta. – č. 7/01
- Advokát je povinen bez zbytečného odkladu vydat klientovi pro něho určené depozitum a v žádném případě není z jakéhokoli důvodu oprávněn tuto výplatu zadržovat. – č. 15/01
- K otázce přiměřenosti doby, ve které je advokát povinen na příkaz bývalého klienta vydat jinému advokátovi písemnosti, které mu klient svěřil nebo které z projednávané věci vznikly – č. 7/01
- Skončením věci nezaniká povinnost advokáta použít svěřené peníze pouze ke stanovenému účelu. – č. 2/02
- Jestliže advokát přes několikeré urgencye klienta nevrátí bezodkladně po splatnosti deponovanou částku, kterou převzal do úschovy, dopouští se hrubého porušení povinnosti advokáta. – č. 3/03

Diskreční právo kárného senátu

- viz **Přezkoumání kárného rozhodnutí soudem** – č. 10/97

Doručování

- viz **Řízení** – č. 4/02, 7/99, 18/03

Etika advokáta

- Urážlivé výroky vůči soudu a zástupci prokuratury, pronesené obhájcem při veřejném zasedání soudu, jsou nepřipustné a je třeba je kvalifikovat jako kárné provinění dle § 25 odst. 1 zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii. – č. 2/91
- Vědomě nepravdivé informování klienta o postupu advokáta ve věci a o stavu vyřizované věci je závažným porušením povinnosti advokáta, je v rozporu s jeho povinností jednat čestně a svědomitě, a poškozuje pověst advokacie jako celku. – č. 2/92

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 – 2003

- Pokus advokáta ovlivňovat soudce se neslučuje s povinností advokáta jednat čestně, jak tato povinnost vyplývá z ust. §14 zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii. – č. 6/93
- Použití urážlivých výroků advokáta, které se ve smyslu ust. § 11 obč. zák. týkají občanské cti konkrétních osob, je porušením etických norem a závažným porušením zákonné povinnosti advokáta. – č. 1/94
- Nevyhovění výzvě klienta k předložení vyúčtování poskytnuté zálohy je závažným porušením povinnosti advokáta. Advokát je povinen na požádání podat klientovi úplné vysvětlení ohledně účtu, který mu v právní věci vystavil. – č. 6/94
- Je nepřipustné, aby advokát požadoval od soudu radu, jak má postupovat, aby nárok jeho klienta byl uspokojen. – č. 2/95
- Nevrácení svěřených dokladů klientovi je závažným porušením povinnosti advokáta. – č. 4/95
- Snaha advokáta získat u soudu antيداتování podacího razítka je závažným porušením povinnosti advokáta. – č. 5/95
- Vrácení svěřených dokladů klientovi po skončení zastoupení je samozřejmou povinností advokáta, jejich skutečné vrácení je advokát povinen v případě potřeby řádně doložit. – č. 9/95
- Použití prostředku, který je v rozporu se zákonem, je porušením povinnosti advokáta, uložené v ust. § 13 a § 14 zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii. – č. 13/95
- Rada klientovi, aby si své právo sjednal svépomocí, aniž by k jejímu použití byly splněny podmínky ve smyslu ust. § 6 obč. zák., je porušením povinnosti advokáta. – č. 14/95
- Nezaplacení odměny znalce advokátem, který znalecký posudek objednal s tím, že odměnu zaplatí ze zálohy, složené klientem, je závažným porušením povinnosti advokáta. – č. 9/96
- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže po výpovědi plné moci neprovede včas vyúčtování zálohy, složené klientem na poskytování právní pomoci. – č. 12/96
- Advokát je povinen svého klienta o svém postupu při vyřizování jeho věci pravdivě informovat. – č. 13/96
- Je porušením povinnosti advokáta, jestliže se osobně zúčastní akce své klientky, směřující ke vstupu do místnosti, užívaných na základě soudního smíru bývalým manželem klientky. – č. 16/96
- Vědomě nepravdivé informování protistrany o výši nákladů případného soudního řízení je porušením povinnosti advokáta jednat čestně a dodržovat pravidla profesionální etiky. – č. 19/96

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 - 2003

- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže po skončení právního zastoupení nevrátí klientovi na jeho žádost písemnosti a doklady, které od něho v souvislosti s právním zastoupením převzal. – č. 5/97
- Vstoupí-li advokát do role dlužníka svého klienta v případě výpomoci třetí osobě, jedná se vždy o jednání v rozporu s advokátní etikou. – č. 5/97
- Ani případná nečinnost státních orgánů neopravňuje advokáta k urážlivým výrokům, které jsou v rozporu s profesionální etikou a které snižují důstojnost advokátního stavu. – č. 19/97
- Nesplnění závazku advokáta přijatého v souvislosti s profesním pochybením je závažným porušením jeho zákonné povinnosti a nedobrym signálem široké veřejnosti ke špatnému hodnocení advokátského stavu a tím i ke snižování důstojnosti a společenské prestiže advokacie. – č. 6/98
- Předloží-li advokát soudu listinu s vědomě podvrženým obsahem, jedná se o použití prostředků vědomě nepravdivých a nečestných a tedy o závažné porušení povinnosti advokáta. – č. 11/98
- Je hrubým porušením etiky a povinnosti advokáta, jestliže zadržuje movité věci klienta a jejich vydání podmiňuje zaplacením své pohledávky. – č. 2/99
- Je závažným porušením povinnosti advokáta a tedy kárným proviněním, jestliže od klienta převezme zálohu, pak je nečinný a na urgence klienta buď neodpovídá nebo mu podává vědomě nepravdivé informace. – č. 3/99
- Je porušením Pravidel profesionální etiky advokátů ČR, jestliže advokát činí v zastoupení klienta právní úkony ještě předtím, než tento klient vypoví plnou moc svému dřívějšímu právnímu zástupci. – č. 24/99
- Jestliže advokát ve věci, v níž je sám jako prodávající účastníkem smlouvy, nezaplatí daň z převodu nemovitosti, snižuje vážnost a důstojnost advokátního stavu a dopouští se tak kárného provinění. – č. 5/00
- Je nepřijatelné, aby se advokát vyhýbal své odpovědnosti za škodu, kterou způsobil včasným neuplatněním nároku klienta, vědomě nepravdivým tvrzením, že tohoto klienta v předmětné věci nezastupoval. – č. 8/00
- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže nesplní své závazky z úvěrové smlouvy ani ze směnky.
Požadavek poctivosti a čestnosti advokáta v soukromoprávních vztazích se vztahuje i na jeho jednání mimo oblast jeho profesionální činnosti. – č. 15/00
- Advokát, který, ač vyzván klientem, nevrátí svěřené doklady a nevyúčtuje převzatou zálohu, se dopouští kárného provinění. – č. 20/00
- Způsobí-li advokát v souvislosti s výkonem advokacie klientovi škodu, je povinen

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 – 2003

- poskytnout pojišťovně veškerou součinnost potřebnou pro likvidaci pojistné události. – č. 4/01
- Je závažným porušením povinnosti advokáta a tedy kárným proviněním, jestliže podmiňuje vydání dokladů klientovi zaplacením nedoplatku palmárního vyúčtování. – č. 8/01
 - Jestliže advokát přes urgence klienta nepodá vysvětlení k faktuře a k tomu, za které úkony byla jeho právní pomoc účtována, dopouští se kárného provinění. – č. 9/01
 - Jestliže klient po skončení věci požádá o vyúčtování složené zálohy a advokát tuto žádost delší dobu ignoruje, nejedná čestně a snižuje důstojnost advokátního stavu. – č. 9/01
 - Nesplní-li advokát svůj závazek z dohody o zaplacení odstupného, uzavřené po skončení zastoupení, a to ani poté, kdy je mu tato povinnost uložena pravomocným rozsudkem soudu, vážným způsobem snižuje důstojnost advokátního stavu a dopouští se tak kárného provinění. – č. 10/01
 - Advokát je povinen bez zbytečného odkladu vydat klientovi pro něho určené depozitum a v žádném případě není z jakéhokoli důvodu oprávněn tuto výplatu zdržovat. – č. 15/01
 - Advokát, který klientovi nezaplatí přisouzenou pohledávku z titulu náhrady škody, způsobené nesprávným postupem při poskytnutí právní pomoci, jedná nečestně a snižuje tak vážnost a důstojnost celého advokátního stavu.
Stejně závažného kárného provinění se advokát dopouští i tím, že na vymáhání pohledávky reaguje tak, že dosáhne zrušení BSM, které pak dohodou vypořádá tak, že mu nezůstane žádný majetek, postižitelný ve výkonávacím řízení. – č. 19/01
 - Jestliže advokát navštěvuje svého přítele ve vazební věznici pod záminkou, že je jeho obhájcem, ačkoli ve skutečnosti tomu tak vůbec není a obviněného obhájuje jiný obhájce, dopouští se kárného provinění. – č. 19/01
 - Advokát nemůže a nesmí být bez souhlasu klienta iniciátorem řízení, které klienta omezuje v jeho právech. – č. 21/01
 - Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže nevystaví klientovi příjmový doklad na přijatou částku, po skončení právních služeb obdrženou zálohu nevyúčtuje a přeplatek, k jehož vrácení se zavázal, vrátí klientovi se značným časovým prodlením. – č. 5/02
 - Jedná se o závažná porušení povinností advokáta, jestliže nepravdivě předstírá podání žaloby, po skončení věci nevrátí klientovi doklady ani zálohu, opožděnou

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991-2003

informaci o doručení rozhodnutí zbaví klienta možnosti podat odvolání a jestliže se k soudnímu jednání dostaví v podnapilém stavu a při vyvádění příslušníkem justiční stráže z jednací síně vyvolá konflikt. – č. 7/02

- Jedná se o závažné porušení povinnosti advokáta, jestliže v souvislosti s výkonem své advokátní praxe vystaví směnku vlastní, kterou po její splatnosti neproplatí. – č. 9/02
- Pokud advokát nepravdivě předstírá, že byl pověřen zastupitelským úřadem jiné země provedením určitého úkonu, dopouští se kárného provinění. – č. 19/02
- Je v rozporu s advokátní etikou, jestliže advokát používá akademický titul JUDr., ačkoli nevykonal zkoušku předepsanou zákonem o vysokých školách. – č. 9/03
- Na osoby vykonávající advokacii, na něž se vztahují určitá etická pravidla, nelze pohlížet stejně jako na jiné podnikatelské subjekty, které taková pravidla nemají a u nichž je jejich podnikatelská činnost často chápána jako amorální. – č. 11/03
- Je naprosto nepřijatelné, aby advokát z jakéhokoli důvodu přizval k jednání s protistranou do své advokátní kanceláře orgány Policie ČR a žádal od nich provedení jakýchkoli úkonů. – č. 12/03
- K výkladu čl. 4 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR o povinnosti advokáta plnit převzaté závazky.

Advokát je povinen plnit převzaté závazky a závazek smí převzít jen tehdy, jestliže má rozumnou jistotu, že jej splní.

I advokát se může dostat do platební neschopnosti, neboť je normálním subjektem hospodářské soutěže – k výkladu pojmu „rozumná jistota“. – č. 13/03

- Obecně je třeba považovat za nevhodné, aby advokát osobně vymáhal nebo osobně se zúčastnil vymáhání splnění povinností v bytě dlužníků nad rámec příslušných zákonných řízení.

Použití prostředku, který je v rozporu se zákonem, a vykonávání psychického nátlaku na protistranu, je hrubým porušením základních etických zásad výkonu advokacie a tedy závažným kárným proviněním. – č. 14/03

- Advokát, který neplní své závazky z půjček, které uzavřel, nejedná čestně, slušně ani poctivě a nesplněním převzatých závazků snižuje vážnost a důstojnost advokátního stavu. – č. 15/03
- Advokát, který zorganizuje nucené vyklizení protistrany, ačkoli pro takový postup nebyly splněny zákonné podmínky, a navíc se realizace tohoto vyklizení osobně zúčastní, závažným způsobem porušuje etická pravidla výkonu advokacie. Na chování a jednání advokáta při výkonu advokacie jsou kladena daleko přísnější morální a etická kritéria než v běžném životě. – č. 17/03

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991-2003

- Advokát, který neplatí pronajímateli dohodnuté nájemné a úhradu za plnění poskytovaná za užívání prostor, které užívá k výkonu advokacie a přes opakované upozominky dluží z tohoto titulu pronajímateli větší peněžitou částku, závažným způsobem snižuje důstojnost advokátního stavu. Jestliže navíc bez vážného důvodu nevyplatí přijaté depozitum a způsobí tak klientovi vážné problémy, nemá dostatečný morální kredit pro výkon advokacie. - č. 21/03
- viz **Advokátní tarif** - č. 22/98, 5/99, 2/02, 6/02, 2/03, 19/03
- viz **Advokátní koncipient** - č. 4/03
- viz **Depozitum** - č. 9/97, 14/97, 9/99, 17/99, 10/00, 7/01, 15/01, 20/02, 3/03
- viz **Kolize zájmů** - č. 1/00, 24/00, 16/01
- viz **Mlčenlivost advokáta** - č. 8/00, 11/00, 15/02, 16/02, 5/03, 10/03
- viz **Nečinnost (pasivita) advokáta** - č. 17/00, 23/00, 7/02
- viz **Obhajoba** - č. 7/93, 1/95, 11/02
- viz **Oznamovací povinnost vůči ČAK** - č. 4/96, 8/96, 17/96, 13/98, 14/99, 16/99, 19/01, 7/03, 16/03
- viz **Pravidla soutěže** - č. 5/91, 5/94, 7/95, 15/97, 5/98, 8/98, 24/98, 25/98, 10/99, 24/99, 2/00, 18/00, 13/01
- viz **Profesní pochybení** - č. 16/98, 6/99, 13/00, 3/02, 8/02, 12/02, 18/02, 19/02, 21/02, 5/03, 8/03, 12/03, 14/03, 17/03, 20/03
- viz **Řízení** - č. 18/03
- viz **Sídlo advokáta** - č. 16/97, 7/99, 9/00, 13/02, 6/03
- viz **Vztah k jiným advokátům** - č. 3/93, 8/97, 3/98, 21/98, 3/00, 7/00, 22/00, 9/01, 11/01, 18/01, 7/03, 16/03
- viz **Vztah k protistraně** - č. 10/98, 19/00, 22/01
- viz **Vztah k soudům a jiným státním orgánům** - č. 9/98, 18/98, 19/99, 14/00, 12/01, 20/03

Kárná odpovědnost

- Ojedinelé a nezávažné porušení povinnosti advokáta není kárným proviněním. - č. 5/98
- Skutečnost, že kárně obviněný působí v advokacii teprve krátkou dobu, nemusí být vždy polehčující okolností a je třeba zvažovat povahu skutku, zakládajícího kárné provinění. - č. 16/98
- K podmínkám pro upuštění od uložení kárného opatření. - č. 17/98
- Advokát je kárně odpovědný i za zavinění pracovnice své advokátní kanceláře. - č. 23/98

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 – 2003

- Advokát je odpovědný za protiprávní postup pracovníka své advokátní kanceláře. – č. 12/00
- K otázce splnění materiální podmínky kárného provinění ve smyslu ust. § 32 odst. 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění. – č. 23/00

Kolegiální povinnost

- viz **Vztah k jiným advokátům** – č. 3/93, 8/97, 21/98, 3/00, 7/00, 22/00, 9/01, 10/01, 18/01, 7/03, 16/03
- viz **Pravidla soutěže** – č. 24/99

Kolize jednání

- Při časové kolizi jednání je advokát povinen zajistit u soudního jednání substituci nebo řádnou omluvu své nepřítomnosti. – č. 1/93
- Opožděné podání žádosti obhájce o odročení hlavního líčení a nedostavení se k tomuto líčení, které mělo za následek zmaření hlavního líčení, je porušením povinnosti advokáta. – č. 4/97
- viz **Řízení** – č. 1/02

Kolize zájmů

- Zastupování občana proti bývalému klientovi advokáta není v rozporu s ust. § 17 písm. a) zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii, pokud věc nikterak nesouvisí s dřívějším řízením. Z hlediska advokátní etiky je však takový postup nevhodný. – č. 4/91
- Není porušením povinnosti advokáta, jestliže sepsal smlouvu v právním zastoupení jen jedné ze smluvních stran a poté převezme její zastoupení při vymáhání plnění z této smlouvy proti druhé smluvní straně. – č. 3/94
- Je porušením ust. § 17 písm. a) zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii, jestliže advokát převezme právní zastoupení dvou účastníků nájemní smlouvy, kterou sám vypracoval, proti třetímu účastníkovi, který jej k sepsu této smlouvy zmocnil, i když tuto smlouvu pro všechny účastníky vyhotovil ještě jako komerční právník. – č. 7/94
- Vstup advokáta jako vedlejšího účastníka do řízení na straně žalovaného, v němž jako žalobce vystupuje jeho dřívější klient, je závažným porušením povinnosti advokáta. – č. 15/95
- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže neodmítne poskytnutí právní pomoci klientovi ve věci, v níž poskytl právní pomoc jinému účastníkovi věci, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o právní pomoc žádá. – č. 14/96

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 - 2003

- Neodmítnutí právní pomoci ve věci proti vlastnímu klientovi je hrubým porušením povinnosti advokáta a nepřipustným porušením základních etických principů výkonu advokacie. – č. 26/98
- Je nepřipustné, aby advokát v právním zastoupení jiného subjektu podal návrh na zahájení soudního řízení proti dalšímu subjektu, který je rovněž jeho klientem. – č. 24/99
- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže neodmítne poskytnutí obhajoby jednateli společnosti, který se s touto společností dostal do rozporu zájmů, přestože v související věci již této společnosti poskytl právní služby. – č. 1/00
- Z hlediska povinnosti advokáta odmítnout právní službu ve smyslu ust. § 19 odst. 1, písm. a) zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, je nerozhodné, zda při poskytnutí právní služby jinému již byl advokát v profesním či stavovském postavení advokáta nebo komerčního právníka. Rozhodné je, zda právní službu jinému skutečně poskytl. – č. 24/00
- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže převezme obhajobu klienta obviněného z vraždy, ačkoli v dědickém řízení po zavražděném zastupuje poškozené. – č. 16/01
- viz **Advokátní koncipient** – č. 12/99
- viz **Odmítnutí právní pomoci** – č. 10/95, 23/99
- viz **Plná moc** – č. 4/94, 24/99
- viz **Vazba** – č. 3/92

Mlčenlivost advokáta

- Porušení zákonem uložené povinnosti mlčenlivosti je závažným porušením povinnosti advokáta. – č. 6/95
- Je porušením povinnosti mlčenlivosti, jestliže advokát informuje ministra spravedlnosti o skutečnostech, které zjistil při výkonu advokátní praxe o činnosti jiného advokáta. – č. 2/96
- Je porušením povinnosti advokáta, jestliže dá doručit opožděné odvolání prostřednictvím svého známého policisty. – č. 7/96
- Je porušením povinnosti advokáta, jedná-li se svým klientem ve věznici v přítomnosti jiných osob, rovněž vazebně stíhaných. – č. 2/97
- Poskytnutí informací třetí osobě o skutečnostech, týkajících se věci vlastního klienta, je závažným porušením povinnosti advokáta. – č. 14/97

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 – 2003

- Porušení povinnosti mlčenlivosti je jedním z nejzávažnějších porušení povinnosti advokáta. Tuto povinnost je třeba bezpodmínečně dodržet i ve vztahu k jinému advokátovi. – č. 4/98
- Sdělí-li advokát soudu, že klientovi vypovídá plnou moc proto, že ten jej nabádal k úkonům, které jsou v rozporu s posláním a úkoly advokacie, porušuje zásadu mlčenlivosti a zásadu etiky povolání a dopouští se tak kárného provinění. – č. 2/99
- Advokát je povinen zachovávat mlčenlivost i za situace, že se cítí osobně ohrožen. Povinnost mlčenlivosti je povinen zachovat i ohledně údajů, které jsou zjištitelné i jiným způsobem. – č. 4/99
- Pokud klient prokazatelně nezproští advokáta povinnosti mlčenlivosti, ten není oprávněn informovat orgán státní správy o okolnostech zastupování a navíc přitom uvádět, že jeho klient tento orgán záměrně nepravdivě informuje. – č. 8/00
- Je porušením povinnosti mlčenlivosti a tedy kárným proviněním, jestliže advokát po sepsání společenské smlouvy podává informace nezúčastněným osobám ještě předtím, než tato společnost byla zapsána do obchodního rejstříku. – č. 11/00
- Advokát, kterému zanikla plná moc prohlášením konkurzu na jeho klienta, není povinen a ani oprávněn poskytovat správci konkurzní podstaty součinnost ve formě poskytování informací. Nepatří totiž do skupiny osob, které by byly povinny poskytovat správci konkurzní podstaty součinnost a naopak je vázán povinností mlčenlivosti. – č. 15/02
- Advokát, který vypovídá v přípravném řízení a při hlavním líčení jako svědek proti svému bývalému klientovi, který jej povinností mlčenlivosti nezprostil, hrubým způsobem porušuje zákonem uloženou povinnost mlčenlivosti bez ohledu na to, že o rozhodných skutečnostech se dozvěděl ještě jako podnikový právník. – č. 16/02
- Jde o závažné porušení povinnosti advokáta, jestliže po skončení zastoupení předá klientovi spisový materiál v průhledných deskách prostřednictvím třetí osoby, která není vázána povinností mlčenlivosti. – č. 5/03
- Podá-li advokátův klient trestní oznámení na bývalého klienta tohoto advokáta, je advokát vázán povinností mlčenlivosti a není proto oprávněn orgánům činným v trestním řízení podávat jakékoli informace o skutečnostech, o kterých se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb. – č. 10/03
- viz **Kolize zájmů** – č. 15/95

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991–2003

Nečinnost (pasivita) advokáta

- Nečinnost při vyřizování clientské věci a nedbání příkazů klienta je závažným porušením povinnosti advokáta. – č. 8/95
- Je porušením povinnosti advokáta, jestliže se – ač řádně obeslán – bez omluvy nedostaví k soudnímu jednání a nereaguje ani na žádosti klienta o komunikaci. – č. 1/96
- Je porušením povinnosti advokáta, jestliže přes opakované žádosti svých klientů jim neposkytne informaci o tom, v jakém stavu se nachází jejich záležitost. – č. 3/96
- Jestliže se advokát ve věci svého klienta nezúčastní jednání u soudu, klienta neinformuje ani nezjišťuje jeho stanovisko a v důsledku toho provede úkon, který si klient nepřál a tento úkon mu dokonce vyúčtuje, dopouští se kárného provinění. – č. 17/00
- Je závažným porušením povinností advokáta a tedy i kárným proviněním, jestliže při obhajobě svého vazebně stíhaného klienta je naprosto nečinný a nepodniká žádné kroky k ochraně jeho práv a oprávněných zájmů. Na této jeho povinnosti ničeho nemění ani skutečnost, že jeho klient je recidivist a že z toho důvodu předem předpokládá neúspěšnost jakýchkoli kroků. – č. 23/00
- viz **Etika advokáta** – č. 2/00, 9/01, 15/01, 5/02, 7/02
- viz **Kolize jednání** – č. 4/97
- viz **Profesní pochybení** – č. 1/92, 4/92, 4/95, 5/96, 6/96, 7/96, 7/97, 7/98, 16/98, 23/98, 13/99, 21/99, 24/99, 25/99, 13/00, 3/02, 8/02, 5/03, 8/03
- viz **Vazba** – č. 1/91, 20/97

Nepředložení clientského spisu ČAK

- Je závažným porušením povinnosti advokáta, stanovené organizačním řádem ČAK, jestliže v souvislosti s vyřizováním stížnosti na něho podané nepředloží kontrolnímu oddělení ČAK příruční clientský spis. – č. 6/97
- Je v rozporu s povinnostmi advokáta, jestliže v souvislosti s vyřizováním stížnosti na něho podané nepředloží kontrolní radě ČAK clientský spis. – č. 7/97
- Nevyhoví-li advokát výzvě orgánů ČAK, aby v souvislosti s vyřizováním stížnosti na něho podané těmto orgánům předložil clientský spis, projevuje tím nedostatek kolegiality a nedostatek úcty k České advokátní komoře. Tím závažným způsobem porušuje své povinnosti advokáta a dopouští se tak kárného provinění. – č. 12/98

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 – 2003

- Způsob předložení klientského spisu České advokátní komoře pro účely vyřízení stížnosti neurčuje advokát, ale Česká advokátní komora. – č. 15/99

Obhajoba

- Účast obhájce na vyšetřovacích úkonech včetně seznámení s výsledky vyšetřování je právem a nikoli povinností obhájce. Proto jeho neúčast na těchto úkonech – pokud byla předem projednána a odsouhlasena klientem – není kárným proviněním. – č. 5/93
- Neomluvená neúčast obhájce při hlavním líčení je hrubým porušením povinnosti advokáta. – č. 7/93
- Obhájce, ustanovený soudem dle § 38 a násl. tr. ř., je povinen obhajobu převzít, i když se trestním právem nezabývá. – č. 1/95
- Žádný zákonný předpis ani předpis stavovský neukládá advokátovi, aby obhajobu v trestním řízení prováděl výlučně nebo převážně osobně. – č. 23/01
- Advokát, který nesleduje, zda pominuly důvody vazby a nepodá návrh na propuštění klienta z vazby, závažným způsobem porušuje povinnosti advokáta jako obhájce a dopouští se tak kárného provinění. – č. 11/02
- viz **Plná moc** – č. 15/98
- viz **Profesní pochybení** – č. 17/98, 11/02, 8/03, 20/03
- viz **Vazba** – č. 1/91, 3/92, 8/93, 2/95, 2/97, 18/97, 20/97

Obchodní společnost

- Výkon právní pomoci v obchodní společnosti, jejímiž společníky, jednateli a pracovníky jsou i jiné osoby než advokáti či jejich pracovníci, je porušením povinnosti zákazu výkonu advokacie v obchodních společnostech dle § 20 stavovského předpisu ČAK č. 19 – organizačního řádu a ust. § 1 odst. 2 zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii. – č. 17/97
- viz **Oznamovací povinnost vůči ČAK** – č. 17/96

Obnova řízení

- viz **Řízení** – č. 4/02

Odmítnutí právních služeb

- Skutečnost, že o registraci kupní smlouvy, sepsané advokátem, měla rozhodovat manželka tohoto advokáta, není důvodem pro odmítnutí právní pomoci dle ust. § 17 písm. c) zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii. – č. 2/93

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991–2003

- Převzetí obhajoby advokátem, který v téže věci sepisoval ještě jako tehdejší prokurátor trestní oznámení, je porušením povinnosti odmítnout dle ust. § 17 písm. a) zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii, právní pomoc. – č. 4/93
- K výkladu ust. § 17 písm. a) zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii, o povinnosti odmítnout poskytnutí právní pomoci v případě kolize zájmů. – č. 10/95
- Jestliže advokát sepsal v zastoupení obou smluvních stran nájemní smlouvu a jeden z účastníků této smlouvy jej pak požádá o podání žaloby na plnění z této smlouvy proti druhému jejímu účastníkovi, je advokát povinen poskytnutí takové právní pomoci odmítnout. – č. 11/96
- Posouzení otázky, zda advokát odstoupil od smlouvy o poskytování právních služeb v souladu s příslušným ustanovením zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, je v pravomoci kárného orgánu advokacie. – č. 2/98
- Advokát je oprávněn vypovědět klientovi plnou moc, jestliže mu klient neposkytne dostatečné podklady pro uplatnění právních nároků. – č. 20/99
- Advokát je povinen odmítnout poskytnutí právní služby jednomu ze společníků a jednateli společnosti, kterou zastupuje, proti jejímu druhému společníkovi a jednateli. – č. 23/99
- viz **Kolize zájmů** – č. 7/94, 14/96, 27/98, 1/00, 24/00, 16/01

Oznamovací povinnost vůči ČAK

- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže České advokátní komoře neodkladně neoznámí změnu sídla své advokátní kanceláře. – č. 4/96
- Je porušením povinnosti advokáta, jestliže neprodleně neoznámí České advokátní komoře, že navázal pracovní poměr. – č. 8/96
- Je porušením povinnosti advokáta, neoznámí-li České advokátní komoře, že působí jako jednatel v obchodní společnosti. Pouze ČAK přísluší právo posoudit, zda činnost advokáta jako statutárního zástupce obchodní společnosti je či není slučitelná s jeho činností advokáta a zda v konkrétním případě je či není narušen zásadní požadavek jeho nezávislosti. – č. 17/96
- Mařili advokát řízení tím, že soudu ani ČAK nenahlásí změnu sídla své advokátní kanceláře, dopouští se závažného porušení svých zákonných povinností a tedy kárného provinění. – č. 13/98
- Jestliže advokát neoznámí bezodkladně ČAK, že vykonává funkci předsedy představenstva akciové společnosti, dopouští se kárného provinění. – č. 14/99
- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže ve lhůtě jednoho týdne neoznámí ČAK, že uzavřel pracovní poměr. Stejným porušením povinnosti advokáta

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 - 2003

- je i to, že v uvedené lhůtě neohlásí ČAK, že ukončil svoji činnost na dřívější adrese sídla své advokátní kanceláře, a že neoznámí ani její nové sídlo. – č. 16/99
- Je závažným porušením zákonem uložené povinnosti advokáta, jestliže neprodleně neoznámí ČAK, že proti němu bylo zahájeno trestní řízení. – č. 19/01
 - Nejedná se o pobočku advokátní kanceláře, ohledně které by měl advokát informovat ČAK, jestliže dochází do sídla svého klienta a v takovém případě poskytuje právní pomoc pouze tomuto klientovi a nikoli dalším osobám. – č. 6/03
- viz **Sídlo advokáta** – č. 16/97, 7/99, 13/02, 6/03

Plná moc

- Z hlediska ust. § 17 písm. a) zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii, není rozhodné, zda došlo k podpisu plné moci, ale naopak je rozhodné, zda advokát třeba i bez jejího podpisu poskytl jinému právní pomoc.
Je třeba činit rozdíil mezi smlouvou o právní pomoci, která je svojí povahou a formou interní záležitostí mezi advokátem a klientem, a mezi plnou mocí, kterou advokát deklaruje, že takový vztah mezi ním a klientem existuje.
Sama skutečnost, že nedošlo k podpisu formuláře plné moci neznamená, že mezi advokátem a klientem nevznikl právní vztah potvrzené objednávky právní pomoci. – č. 4/94
- Odvolání plné moci klientem je jednostranným právním úkonem, který je advokát povinen respektovat a není tedy oprávněn tento úkon nebrat v úvahu a za klienta dále jednat. – č. 5/95
- Vypovězení plné moci advokátem bez splnění zákonných důvodů je porušením povinností advokáta stanovené v ust. § 20 odst. 1, 2 a 3 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii. – č. 2/98
- Advokát je povinen řádně a včas předložit příslušnému orgánu, činnému v trestním řízení, plnou moc svého klienta, a ex offo ustanovenému obhájci sdělit, že převzal obhajobu. – č. 15/98
- Jestliže advokát jako místopředseda představenstva akciové společnosti spolupodepíše a přijme plnou moc, která jej zmocňuje k zastupování této společnosti, dopouští se kárného provinění, neboť takový postup vylučuje nezávislost advokáta, jak ji má na mysli ust. § 3 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii. – č. 24/99
- Advokát je povinen vypovězení plné moci klientovi oznámit soudu. Přitom lhůta patnácti dnů k provedení neodkladných úkonů po vypovědi plné moci nepočíná běžet již dnem, kdy se o vypovědi plné moci dozvěděl klient, ale teprve od okamžiku, kdy se o této skutečnosti dozvěděl soud. – č. 6/00

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991–2003

- viz **Advokátní tarif** – č. 2/02
- viz **Mlčenlivost advokáta** – č. 15/02
- viz **Odmítnutí právních služeb** – č. 20/99
- viz **Profesní pochybení** – č. 5/96
- viz **Smlouva o právní pomoci** – č. 11/96

Pojištění advokáta

- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže nesplní povinnost být pojištěn pro případ odpovědnosti za škodu způsobenou poskytováním právních služeb tím, že nezaplatí pojištění podle rámcové pojistné smlouvy nebo za individuální pojištění, které si sám sjednal. – č. 8/99

Pořádková pokuta

- Uložení pořádkové pokuty soudem nebrání uložení kárného opatření orgány České advokátní komory. – č. 18/98

Pozastavení výkonu advokacie

- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže v době, kdy má podle ust. § 7 zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii, pozastaven výkon advokacie, přebírá zastoupení klientů a vystupuje jako advokát před soudy. – č. 8/94
- Výkon činnosti advokáta v době pozastavení výkonu advokacie je hrubým porušením povinností advokáta. – č. 11/95
- viz **Řízení** – č. 18/03

Pravidla soutěže

- Nevhodná akvizice má charakter nekalé soutěže a je hrubým porušením advokátské etiky. – č. 5/91
- Je v rozporu se stavovským předpisem ČAK č. 15 o některých pravidlech soutěže, jestliže advokát v denním tisku nabízí formou inzerátu právní služby své advokátní kanceláře. – č. 5/94
- Je porušením stavovského předpisu ČAK č. 15 o některých pravidlech soutěže, jestliže advokát inzeruje svoji advokátní kancelář na igelitových taškách, které dal zhotovit. – č. 7/95
- Uvedení názvu a sídla advokátní kanceláře včetně telefonního spojení v právní rubrice novin není porušením pravidel soutěže advokátů. – č. 18/96

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 - 2003

- Akviziční činnost, adresovaná předem neurčenému okruhu potenciálních klientů, je porušením pravidel soutěže. – č. 15/97
- K otázce některých pravidel soutěže. – č. 5/98
- Nabízení právních služeb subjektům, které ji na advokátovi samy nepožadovaly, a které se s advokátem soukromě ani při výkonu advokacie nestýkají, je porušením pravidel soutěže advokátů a tedy kárným proviněním. – č. 8/98
- Nabízi-li advokát prostřednictvím svého klienta právní služby třetím osobám, které jej o ně nepožádaly, porušuje Pravidla soutěže advokátů ČR a dopouští se tak kárného provinění. – č. 24/98
- Snaží-li se advokát shánět svědky formou nabízení právních služeb, jedná v rozporu s Pravidly soutěže advokátů ČR a dopouští se tak kárného provinění. – č. 25/98
- Je v rozporu s Pravidly soutěže advokátů ČR, jestliže advokát rozšiřuje leták, kterým informuje o své činnosti a nabízí právní služby. – č. 10/99
- Klamavá reklama, která navíc snižuje jiné advokáty, je hrubým porušením Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže advokátů ČR. – č. 24/99
- Je závažným porušením pravidel soutěže advokátů ČR, jestliže advokát prostřednictvím majitelů autoservisů nabízí jejich rodinným příslušníkům právní služby se zdůrazněním svých zkušeností v autoopravárenství, oslovené osoby žádá o nábor dalších klientů a bez konkrétní znalosti rozsahu právních služeb nabízí paušální odměnu. – č. 2/00
- Advokát porušuje pravidla soutěže advokátů, jestliže spolu s oznámením, že opětovně zahajuje činnost své advokátní kanceláře a oznámením změny jejího sídla, nabízí právní služby osobám, které jej o to samy nepožádaly, ledaže jde o osoby nebo případy, výslovně uvedené v čl. 31 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR. – č. 18/00
- Advokát, který informuje veřejnost o svém podnikání po uplynutí šedesáti dnů od svého zápisu do seznamu advokátů, porušuje pravidla soutěže advokátů a dopouští se tak kárného provinění. – č. 13/01
- K otázce přiměřenosti rozsahu informování veřejnosti o podnikání advokáta. – č. 17/01

Profesní pochybení

- Nedůsledná ochrana práv a oprávněných zájmů klienta a nečinnost advokáta je závažným porušením povinností advokáta. – č. 1/92

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991–2003

- Zanedbání povinnosti včas obstarat doklady, nutné pro prokázání oprávněnosti nároků klienta, je závažným porušením povinnosti advokáta. – č. 4/92
- Před podpisem nové kupní smlouvy je advokát povinen si náležitě ověřit, zda účastníci původní kupní smlouvy, kterou advokát sám sepsal, od ní skutečně odstoupili. – č. 3/95
- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže přes výzvu soudu ani do datečně neodůvodněnou blanketně podané odvolání a odvolací řízení je proto zastaveno. – č. 4/95
- Je porušením povinnosti advokáta, jestliže včas neinformuje svého klienta o tom, že mu bylo doručeno rozhodnutí, proti němuž má klient právo podat odvolání. – č. 12/95
- Jestliže advokát neoznámí včas soudu, že jeho plná moc zanikla a po doručení rozsudku jej vrátí soudu a tím znemožní klientovi podat odvolání, jde o závažné porušení povinnosti advokáta. – č. 5/96
- Neodstranění vad podání, které mělo za následek odmítnutí návrhu Ústavním soudem ČR, je závažným porušením povinnosti advokáta. – č. 6/96
- Zmeškání lhůty k podání odvolání je závažným porušením povinnosti advokáta. – č. 7/96
- Je povinností advokáta informovat klienta o veškerých zákonných možnostech pro uplatnění jeho práv, byť se tyto možnosti mohou pohybovat pouze v rovině teoretické (konkrétně ve vztahu k možnosti podat dovolání). – 10/96
- Je v rozporu s povinnostmi advokáta, jestliže přes upozornění na hrozící promlčení nároků klienta na náhradu škody nepodá včas žalobu a jestliže po odvolání plné moci pak nevrátí klientovi složenou zálohu. – č. 7/97
- Vypracování kupní smlouvy bez patřičných dokladů, které vedlo k zamítnutí návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí, je závažným porušením povinnosti advokáta. – č. 11/97
- Advokát je povinen předložit soudu písemný důkazní materiál vypracovaný klientem, jestliže na jeho předložení klient trvá. – č. 7/98
- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže včas neinformuje svého klienta o doručení soudního rozsudku, zejména je-li proti němu možno podat opravný prostředek. – č. 7/98
- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže nesplní příkaz klienta k vymáhání jeho pohledávek a klientovi nepravdivě předstírá, že pohledávky u soudu již uplatnil a na dotazy klienta mu předkládá vědomě nepravdivé informace. – č. 16/98

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 - 2003

- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže v rozporu s příkazem klienta podá odvolání pouze do výroku o trestu, ačkoli byly dány podmínky zejména pro napadení výroku o vině, a jestliže navíc toto odvolání řádným způsobem neodůvodní. – č. 17/98
- Zpětvzetí třeba i beznadějného odvolání bez předchozího souhlasu klienta je závažným porušením povinnosti advokáta a tedy kárným proviněním. – č. 19/98
- Je závažným proviněním advokáta, jestliže nesplní příkaz klienta k včasnému podání odvolání. – č. 23/98
- Advokát je povinen již při převzetí zastoupení si ověřit běh lhůty k podání oprávněného prostředku a najisto postavit, kdy tato lhůta končí. – č. 1/99
- Převzetí zastoupení za účelem vymáhání pohledávky jinou než právní cestou, tedy mimo rámec zákona o advokacii, je nepřipustné. – č. 6/99
- Poskytnutí od počátku zásadně vadné právní pomoci, které mělo za následek zamítnutí návrhu na zápis do obchodního rejstříku a které vedlo k poškození oprávněných zájmů klienta, je závažným porušením povinnosti advokáta a tedy kárným proviněním. – č. 11/99
- Je závažným porušením povinnosti advokáta, jestliže ve vztahu ke svým klientům i orgánům České advokátní komory projevuje naprosto laxní přístup a přistupuje bez náležité odpovědnosti k plnění základních povinností advokáta. – č. 13/99
- Advokát je povinen sledovat běh promlčecí lhůty a učinit veškeré úkony nezbytné k ochraně zájmů klienta. V rámci této povinnosti je povinen klienta relevantním způsobem informovat o hrozícím promlčení nároků a v případě potřeby si vyžádat jeho součinnost. – č. 21/99
- Předem předpokládaná faktická neúčelnost právních úkonů advokáta jej nezbavuje povinnosti tyto kroky učinit, jsou-li mu uloženy stavovským předpisem. – č. 24/99
- Advokát je povinen svému klientovi, který o to požádá, umožnit účast při jednání s protistranou. Pokud mu tuto účast neumožní, dopouští se kárného provinění. – č. 25/99
- Je nepřípustné, aby advokát na žádost klienta vůbec nereagoval a neplnil vůči němu informační povinnost. – č. 25/99
- Pokud advokát bezpečně a mimo jakoukoli pochybnost nezjistí skutečné stanovisko klienta a v důsledku toho nepodá proti rozsudku odvolání, dopouští se kárného provinění. – č. 4/00
- Advokát, který informuje klienta o hrozícím promlčení, žalobu však nepodá a nereaguje na výzvy klienta o podání zprávy o stavu věci, se dopouští kárného provinění. – č. 13/00

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTRÁŘÍK 1991-2003

- Vypracování evidentně nesprávného právního stanoviska, v jehož důsledku se klient dopustil protiprávního jednání, je kárným proviněním. – č. 3/01
- Pokud advokát podal ústavní stížnost tak, že nesměřovala proti rozhodnutí o posledním opravném prostředku a ústavní stížnost byla proto odmítnuta, dopustil se tak závažného profesionálního pochybení, že je třeba je kvalifikovat jako kárné provinění. – č. 5/01
- Nepodá-li advokát přes výslovný příkaz klienta proti rozsudku odvolání, dopouští se závažného kárného provinění. – č. 3/02
- Jde o závažné porušení povinnosti advokáta, jestliže nesplní požadavek klienta – byť ne zcela doložený potřebnými doklady – o uplatnění nároku na odškodnění za vazbu a zavíjí tak promlčení jeho nároku. – č. 8/02
- Jestliže advokát předá jím vypracované podání klientovi, aniž by ho jasně poučil o lhůtě, ve které je nutno toto podání odeslat nebo doručit soudu, dopouští se závažného porušení povinnosti advokáta a tím i kárného provinění. – č. 12/02
- Je závažným profesním pochybením a tedy i kárným proviněním, jestliže advokát bez vědomí klienta uzavře s protistranou dohodu o splátkách a bez vědomí klienta dokonce vezme zpět žalobu. – č. 18/02
- Jestliže advokát neodůvodní podané odvolání a zavíjí tak zastavení odvolacího řízení, dopouští se profesního zanedbání povinnosti advokáta a tím i kárného provinění. – č. 5/03
- Jestliže advokát neodstraní vady v konceptu dovolání, které vypracoval sám klient, toto podání pouze okopíruje, podepíše a podá je k soudu, čímž zavíjí odmítnutí dovolání, jde o hrubé porušení povinnosti advokáta a tedy i kárné provinění. – č. 8/03
- Poskytnutí evidentně nekvalifikované právní pomoci snižuje vážnost advokátního stavu. – č. 20/03
- viz **Depozitum** – č. 10/00
- viz **Etika advokáta** – č. 21/01
- viz **Obhajoba** – č. 7/93, 1/95, 11/02
- viz **Nečinnost (pasivita) advokáta** – č. 17/00, 23/00
- viz **Plná moc** – č. 6/00
- viz **Promlčení kárného stíhání** – č. 20/98
- viz **Vztah k protistraně** – č. 19/00
- viz **Vztah k soudům a jiným státním orgánům** – č. 12/01

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 - 2003

Promlčení kárného stíhání

- K promlčení kárného provinění v důsledku projití jednoroční objektivní lhůty nedojde, jedná-li se o delikt trvající a kárná žaloba byla podána včas v tříměsíční subjektivní lhůtě. – č. 7/95
- Subjektivní lhůta k podání návrhu na zahájení kárného řízení počíná běžet okamžikem, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, tedy nejpozději dnem, kdy oznámení o tomto skutku došlo na Komoru, případně do podatelny Ministerstva spravedlnosti ČR. Pouze v případě, že by z podání nebylo zřejmé, o jaký skutek, který by zakládal skutkovou podstatu kárného provinění, se jedná, mohla by tato lhůta běžet později, tedy např. okamžikem doručení upřesňujícího podání oznamovatele.

Byla-li kárná žaloba podána po uplynutí zákonné lhůty, je třeba kárné řízení zastavit. – č. 12/97.

- K otázce promlčení kárného stíhání v případě, že advokát nesplnil příkaz klienta a neuplatnil jeho oprávněný nárok. – č. 20/98
- Pokud je mezi dvěma kárnými proviněními věcná, časová i personální souvislost, nedochází k promlčení prvního skutku, i když kárná žaloba ohledně něho byla podána až po uplynutí zákonné lhůty. – č. 5/01
- K otázce včasnosti podání návrhu na zahájení kárného řízení.

Pro počátek běhu promlčecí lhůty k podání kárné žaloby je rozhodující okamžik, kdy se kárně obviněný dozvěděl o důvodech odmítnutí obhajoby, případně o důvodech odstoupení od smlouvy o poskytování právních služeb, a nikoli až okamžik skončení zastoupení. – č. 10/02

Přezkoumání kárného rozhodnutí soudem

- 1. Výběr kárného rozhodnutí je věcí uvážení kárného senátu, jeho diskrečním právem.
- 2. Užití volného uvážení je soudem přezkoumatelné a orgán, který jej využívá, si s ním nemůže počínat zcela libovolně, protože meze diskrece jsou určeny zákonem. Soud přezkoumá volné uvážení pouze v tom směru, zda nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem (§ 245 odst. 2 o. s. ř.), t. j. v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy úsudku byly zjištěny řádným koncesním způsobem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.
- 3. Soud při přezkoumávání kárného opatření (v daném případě orgánů advokacie) nemůže nahradit uvážení tohoto orgánu svým vlastním a nemůže tedy dospět

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991-2003

k závěru, že by sám na základě týchž skutečností uložil opatření mírnější nebo přísnější. Mohl by však napadené rozhodnutí zrušit, pokud by na základě důvodné námitky navrhovatele dospěl k přesvědčení, že skutkový stav nebyl kárným senátem zjištěn postačujícím způsobem nebo že nebyly provedeny důkazy o skutečnostech, které jsou zákonnými kritérii volného uvážení. – č. 10/97

- V řízení o návrzích proti rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory o vyškrtnutí ze seznamu advokátů, podaných ještě na základě ustanovení § 28 odst. 3 zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii, je s ohledem na čl. III, bod 2, zák. č. 24/1963 Sb., od 1. 1. 1993 dána věcná příslušnost Vrchního soudu, nikoli Nejvyššího soudu České republiky. – č. 1/98
- K věcné a místní příslušnosti soudu v řízení o přezkoumání rozhodnutí České advokátní komory, kterým bylo uloženo kárné opatření. – č. 1/01
- Proti rozhodnutí odvolacího senátu ČAK v kárném řízení vedeném proti advokátovi lze podat ústavní stížnost teprve potom, co byla podána a vyřízena správně žaloba podaná stěžovatelem proti tomuto rozhodnutí. – č. 2/01
- viz **Řízení** – č. 1/02, 1/03, 18/03
- viz **Vazba** – č. 8/93

Řízení

- Proti rozhodnutí kárné komise ČAK, jímž byl kárně obviněný zproštěn viny, není odvolání přípustné. – č. 3/91
- Kárný senát nemůže vyslovit vinu kárně obviněného pro jiný skutek, než který je popsán v kárné žalobě, neboť by tak nebyla zachována totožnost skutku. – č. 24/00
- Odvolání proti kárnému rozhodnutí, podané v rozporu s ust. § 26 odst. 2 advokátního kárného řádu pouze k rukám předsedy kárného senátu, nebylo podáno řádně a není proto způsobilé k projednání v odvolacím řízení. – č. 8/01
- Zásady Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a ustanovení Listiny základních práv a svobod je třeba aplikovat i na kárná řízení, vedená proti kárně obviněným Českou advokátní komorou. – č. 1/02
- K otázce obnovy kárného řízení.
Advokát nemůže účinně namítat, že mu bez jeho zavinění nebylo kárné rozhodnutí řádně doručeno, jestliže tato písemnost byla Komorou bezvýsledně doručována na adresu, kterou advokát uvedl do matriky advokátů jako sídlo své advokátní kanceláře, přičemž ještě před tímto doručováním přesídlil do jiného sídla a tuto skutečnost ČAK neohlásil. – č. 4/02

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 - 2003

- K náležitostem odůvodnění kárného nálezu v otázce kárného opatření.
 - 1) Podle § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu při ukládání kárného opatření přihlíží kárný senát též k osobě kárně obviněného, jakož i k jeho osobním poměrům. Za situace, kdy kárný orgán nebere v potaz tato právní kritéria individualizace kárného opatření, jak je obligatorně stanoví kárný řád, resp. je ani nezjišťuje, porušil správní soud, projednávající správní žalobu, právo zaručené v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Takovou vadu nelze konvalidovat poukazem na mírnou povahu kárného opatření.
 - 2) V poučení doprovázejícím konečné rozhodnutí před odvolacím senátem v kárném řízení musí být uvedeno, že je lze napadnout ve správním soudnictví (§ 39 odst. 3 advokátního kárného řádu). - č. 1/03
- Proti rozhodnutí představenstva ČAK o pozastavení výkonu advokacie, vydanému dle ust. § 9 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, nelze podat žalobu k soudu. - č. 18/03
- viz **Promlčení kárného stíhání** - č. 2/97
- viz **Přezkoumání kárného rozhodnutí soudem** - č. 10/97

Sídlo advokáta

- Advokát, vykonávající advokacii na území České republiky, zde musí mít své sídlo. Neoznámení adresy tohoto sídla České advokátní komoře je závažným porušením povinnosti advokáta. - č. 16/97
- Jestliže advokát v souvislosti s neoznámením změny sídla své advokátní kanceláře ani nezajistí na poště vyzvednutí poštovních zásilek, dopouští se kárného provinění. - č. 9/00
- Zahraniční advokát, který přestěhuje svoji advokátní kancelář na adresu své pobočky v zahraničí a na území ČR přestane poskytovat právní služby, zbavuje se zákonné podmínky pro výkon advokacie v ČR, což je důvodem pro vyškrtnutí ze seznamu advokátů. I tyto skutečnosti je povinen oznámit ČAK, a pokud tak neučiní, porušuje své zákonné povinnosti a dopouští se tak závažného kárného provinění. - č. 13/02
- Nemá-li advokát na domě, v němž má sídlo své advokátní kanceláře, umístěnu informační tabulku ani nemá na své kanceláři označení pravidelné doby, kdy je v kanceláři zpravidla přítomen, porušuje závazný stavovský předpis a tím se dopouští kárného provinění. - č. 6/03
- viz **Oznamovací povinnost vůči ČAK** - č. 4/96, 13/98, 6/03
- viz **Pravidla soutěže** - č. 15/96

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991-2003

- viz **Řízení** – č. 4/02

Smlouva o právní pomoci

- Podmínkou uzavření smlouvy o poskytnutí právní pomoci není písemná forma, k převzetí zastoupení postačuje i smlouva ústní, případně i konkludentní jednání.- č. 11/96
- viz **Kolize zájmů** – č. 4/94
- viz **Plná moc** – č. 4/94

Spisová evidence

- Advokát je povinen vést spisovou evidenci tak, aby kdykoli umožnila kontrolu správnosti postupu a vyúčtování a vést účetní evidenci v souladu s obecně závaznými předpisy. – č. 6/94
- Porušení povinnosti advokáta založit a vést klientský spis je kárným proviněním. – č. 20/98
- Kárným proviněním je i to, jestliže advokát poruší svoji povinnost archivovat klientský spis po dobu pěti let od jeho uzavření. – č. 14/99
- Postupuje-li advokát klientský spis druhému advokátovi, je povinen si pořídit kopie důležitých částí spisu tak, aby mohl v případě potřeby zdokumentovat své jednání ve vztahu ke klientovi. – č. 21/99
- Advokát je povinen vést v klientské věci dokumentaci o poskytování právní služby tak, aby členům kontrolní rady ČAK kdykoli umožnil kontrolu správnosti svého postupu, přičemž tuto spisovou evidenci je povinen uchovávat po dobu pěti let. Jinak se dopouští kárného provinění. – č. 21/00
- Advokát je povinen po stanovenou dobu uchovat evidenci právních služeb i v případě, že spis předává nově zastupujícímu advokátovi, a to alespoň v takovém rozsahu, aby byla dostatečně dokumentována jeho činnost ve věci a umožněna tak činnost kontrolní rady ČAK. – č. 14/01
- Advokát, který nevede přiměřenou evidenci o poskytování právních služeb a ani nezaloží klientský spis, porušuje povinnost uloženou mu zákonem a stavovským předpisem a dopouští se tak kárného provinění. – č. 21/02
- viz **Etika advokáta** – č. 5/02

Vazba

- Zanedbání povinnosti obhájce v co možná nejkratší době navštívit obviněného ve vazbě je porušením ust. § 14 zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii, a tedy kárným proviněním dle § 25 odst. 1 cit. zák.

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991–2003

Požadavek včasnosti návštěvy nelze časově všeobecně stanovit. Je třeba brát v úvahu povahu a okolnosti daného případu a časové možnosti obhájce. V každém případě je však třeba v rámci možností uskutečnit návštěvu v době co nejkratší. – č. 1/91

- Porušení obecně závazného předpisu, upravujícího styk advokáta s obviněným ve vazbě, je závažným porušením povinnosti advokáta.

Porušením povinnosti advokáta je i jeho vědomá snaha o převzetí obhajoby občana, jehož zájmy jsou v kolizi se zájmy dalšího advokátova klienta. – č. 3/92

- Advokát, který přes výslovné upozornění vyšetřovatele převzal od obviněného ve vazbě obnos v cizí měně, se dopustil kárného provinění podle § 25 odst. 1 zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii. – č. 8/93
- Porušení řádu výkonu vazby je v rozporu s obecně závazným předpisem a tedy porušením povinnosti advokáta ve smyslu ust. § 13 zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii.

Takovým porušením povinnosti je i vynesení dopisu obviněného, na němž je vykonávána vazba z důvodů uvedených v § 67 písm. b) tr. ř., i když obsah dopisu je pouze osobního charakteru a nemá žádnou souvislost s trestnou činností obviněného. – č. 2/94

Vynášení dopisů obviněného z vazby, uvalené na něj dle § 67 písm. b) tr. ř., je hrubým porušením řádu výkonu vazby (vyhl. MS č. 109/1994 Sb.) a tím i závažným kárným proviněním. – č. 18/97

- Je porušením povinnosti advokáta, jestliže po delší dobu nenavštíví klienta ve vazbě a jako obhájce je i jinak nečinný. – č. 20/97
- viz **Mlčenlivost advokáta** – č. 2/97
- viz **Nečinnost (pasivita) advokáta** – č. 23/00
- viz **Obhajoba** – č. 5/93, 7/93, 1/95
- viz **Profesní pochybení** – č. 8/02, 11/02

Vztah k jiným advokátům

- Nerespektování právního zastoupení druhého účastníka jiným advokátem a přímé osobní, telefonické či písemné jednání s druhým účastníkem, který je zastoupen jiným advokátem, je porušením jedné ze základních etických povinností advokáta. – č. 3/93
- Je v rozporu s pravidly advokátské etiky, jestliže advokát v korespondenci s druhým advokátem používá nevhodných výrazů a písemné projevy druhého advokáta nevhodně ironizuje. – č. 8/97

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 – 2003

- Je závažným porušením pravidel profesionální etiky, jestliže advokát nereaguje na žádosti nového právního zástupce svého bývalého klienta o podání informace o průběhu dosavadního zastupování. – č. 3/98
- Osočování jiného advokáta bez závažného důvodu, k němuž chybí dostatek konkrétních a prokazatelných poznatků, je v rozporu s pravidly profesionální etiky. Pokud k takovému postupu advokáta dá příkaz sám klient, je advokát povinen takový příkaz odmítnout a klienta o tom přiměřeně poučit. – č. 21/98
- Je závažným porušením stavovské kolegiální povinnosti, jestliže advokát neodpovídá na korespondenci advokáta protistrany, byť by tak činil na přání svého klienta. – č. 3/00
- Advokát není oprávněn vejít ve styk s protistranou, která je zastoupena advokátem, pokud tento advokát k tomu nedá výslovný souhlas. – č. 7/00
- Povinnost advokáta respektovat zastoupení protistrany jiným advokátem je naprosto bezvýjimečná a musí být splněna do nejmenších důsledků. – č. 22/00
- Umožní-li advokát jinému advokátovi, který má pozastaven výkon advokacie, aby na základě dohody o pracovní činnosti pokračoval v advokátní praxi, dopouští se závažného kárného provinění. – č. 9/01
- Je nepřípustné, aby advokát kontaktoval protistranu, přestože ví, že je zastoupena jiným advokátem, přímo s ní sjednal schůzku, o níž jejího advokáta nijak neinformuje, této schůzky se zúčastnil a na ní s protistranou jednal. – č. 11/01
- Je kárným proviněním, jestliže advokát v dopise, adresovaném protistraně, jejího advokáta osočuje a snižuje jeho vážnost zpochybňováním jeho odborné způsobilosti. – č. 11/01
- Je závažným porušením povinnosti advokáta a tedy kárným proviněním, jestliže nezaplatí za právní službu, kterou pro svého klienta objednal u jiného advokáta. – č. 18/01
- Obcházení advokáta protistrany je hrubým porušením etických pravidel výkonu advokacie a je proto naprosto nepřípustné, aby si advokát zval protistranu – o níž ví, že je zastoupena advokátem – k jednání bez předchozího souhlasu tohoto jejího advokáta. – č. 7/03
- Urážlivé výroky advokáta v soudním řízení, které snižují vážnost a důstojnost jiného advokáta, jsou nepřípustné a dotýkají se vážnosti a důstojnosti celého advokátního stavu. – č. 16/03
- viz **Mlčenlivost advokáta** – č. 2/96, 4/98
- viz **Plná moc** – č. 15/98
- viz **Pravidla soutěže** – č. 5/98, 8/98, 24/98, 25/98, 10/99, 24/99

SOUHRNNÝ VĚCNÝ REJSTŘÍK 1991 - 2003

Vztah k protistraně

- Jednání advokáta, který si nijak neověří základní údaj o tom, zda jeho klient je skutečně vlastníkem nemovitosti a bez dostatečných podkladů vyhrožuje protistraně, že pokud ve stanovené lhůtě nevyklidí předmět nájmu, budou její věci zlikvidovány, je nesvědomitě a snižuje důstojnost a vážnost advokátního stavu. - č. 19/00
- Je závažným porušením profesionální etiky, jestliže advokát v řízení před soudem svými projevy, které nejsou věcné a střizlivé, snižuje důstojnost protistrany. - č. 22/01

Vztah k soudům a jiným státním orgánům

- Pokud advokát nezajistí substituci a svoji neúčast při jednání omluví až na poslední chvíli, takže hlavní líčení musí být odročeno, nezachovává vůči soudu náležitou úctu a zdvořilost a snižuje tak vážnost a důstojnost advokátního stavu. - č. 14/00
- Jestliže advokát zmaří veřejné zasedání před vrchním soudem tím, že obhajobou před tímto soudem pověří koncipienta, dopouští se kárného provinění. - č. 12/01
- Advokát, který nereaguje ani na opakovanou výzvu orgánu činného v trestním řízení, projevuje nedostatek náležité úcty vůči státnímu orgánu a dopouští se závažného kárného provinění. - č. 20/03
- viz **Etika advokáta** - č. 7/02
- viz **Mlčenlivost advokáta** - č. 2/96
- viz **Pozastavení výkonu advokacie** - č. 8/94
- viz **Profesní pochybení** - č. 5/96
- viz **Vazba** - č. 3/92, 8/93, 2/94, 18/97

Souhrnný rejstřík právních předpisů ke kárným rozhodnutím ČAK 1991–2003

Zák. č. 86/1950 Sb. ve znění předpisů pozdějších – trestní zákon

§ 155 odst. 1	č. 19/03
§ 161 odst. 2	č. 14/02
§ 219 odst. 1	č. 3/02
§ 222 odst. 3	č. 3/02
§ 247 odst. 1	č. 2/03
§ 257 odst. 1	č. 19/03

Ústavní zák. č. 100/1960 Sb. ve znění předpisů pozdějších – Ústava ČR

čl. 10, 87 odst. 1	č. 1/03
--------------------	---------

Zák. č. 140/1961 Sb. ve znění pozdějších novel – trestní řád

§ 33	č. 23/01
§ 35 odst. 1	č. 9/01, 23/01
§ 41 odst. 5	č. 8/03
§ 226	č. 20/02
§ 265	č. 8/03

Zák. č. 99/1963 Sb. ve znění pozdějších novel – občanský soudní řád

§ 171	č. 3/01
§ 246	č. 1/01
§ 246a	č. 1/98
§ 250b	č. 2/01

Zák. č. 40/1964 Sb., ve znění předpisů pozdějších – občanský zákoník

§ 6	č. 17/03
§ 10 a § 13	č. 21/01
§ 451	č. 5/02
§ 727	č. 13/97

Zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)

§ 24 odst. 1, 2	č. 26/98, 7/99, 14/03, 18/03
§ 25 odst. 2	č. 26/98, 7/99, 14/03, 18/03

Zák. č. 128/1990 Sb., o advokacii

§ 1 odst. 2	č. 11/95, 1/97, 17/97, 20/97
§ 2	č. 11/95, 8/94
§ 3	č. 1/97
§ 6	č. 11/95, 8/96
§ 7	č. 8/94, 8/96
§ 12	č. 7/96
§ 13	č. 3/92, 2/94, 6/94, 1/95, 4/95, 9/95, 13/95, 14/95, 4/96, 3/97, 9/97
§ 14	č. 1/91, 2/91, 1/92,

SOUHRNNÝ REJSTŘÍK PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

§ 33 č. 3/91, 1/93
 § 41 odst. 6 č. 1/02

**Stavovský předpis ČAK č. 7
 o příspěvcích na činnost ČAK**

§ 7 č. 1/97

**Zák. č. 23/1991 Sb.,
 kterým se uvozuje Listina
 základních práv a svobod**

čl. 3, 10, 36 a 37 odst. 3 .. č. 21/01
 čl. 37 odst. 2 č. 23/01
 čl. 38 odst. 2 č. 1/02

**Zák. č. 328/1991 Sb.,
 o konkurzu a vyrovnání**

§ 9 a § 14 č. 15/02

**Zák. č. 513/1991 Sb., ve znění
 předpisů pozdějších**

§ 109 odst. 1 č. 11/99

**Zák. č. 563/1991 Sb.,
 o účetnictví**

§ 2 a § 11 č. 5/02

Úmluva

**o ochraně lidských práv a svobod
 (sdělení MZV č. 209/1992 Sb.)**

čl. 6 č. 2/01, 1/03
 čl. 13 a 14 č. 2/01

**Stavovský předpis ČAK č. 15
 o některých pravidlech soutěže
 (usnesení představenstva ČAK
 ze dne 21. 1. 1992)**

§ 2 č. 15/96
 § 5 č. 15/97, 5/98
 § 6 ... č. 5/94, 7/95, 15/96, 15/97

**Zák. č. 182/1993 Sb.,
 o Ústavním soudu**

§ 43 odst. 1, § 72
 a § 75 odst. 1 č. 2/01
 § 72 odst. 2 č. 1/99
 § 78 odst. 1 č. 1/03

**Rozkaz
 ministra spravedlnosti ČR
 č. 5/88, č. 20/90 a č. 15/92,
 kterým se vydává řád
 výkonu vazby**

§ 46 a § 47 č. 2/94

**Zák. č. 293/1993 Sb.,
 o výkonu vazby**

§ 16 odst. 4 č. 2/99
 § 47 odst. 3 č. 14/98
 § 48 odst. 2 č. 14/98

**Vyhl. min. sprav. č. 109/1994 Sb.,
 kterou se vydává řád výkonu vazby**

§ 47 odst. 3 č. 14/98
 § 48 odst. 2 č. 14/98

SOUHRNNÝ REJSTŘÍK PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Stavovský předpis ČAK č. 19 ze dne 7. 1. 1994 – organizační řád	§ 3 odst. 1 č. 13/97, 14/98, 24/99, 3/01, 2/02, 5/02, 6/02, 2/03, 19/03
§ 2 č. 7/95, 2/96, 6/96, 9/96, 16/96, 8/97, 21/97	§ 9 odst. 1 č. 14/99, 16/99, 18/03
§ 3 č. 8/95, 12/95, 4/96	§ 9 odst. 2 písm. a) č. 14/02, 18/03
§ 6 č. 1/96, 3/96, 10/96, 13/96	§ 13 odst. 1 a 2 č. 16/97, 13/02
§ 7 č. 11/96	§ 16 odst. 1 č. 4/97, 7/97, 13/97, 2/98, 7/98, 9/98, 11/98, 13/98, 15/98, 16/98, 17/98, 19/98, 20/98, 21/98, 1/99, 6/99, 9/99, 11/99, 13/99, 17/99, 18/99, 19/99, 21/99, 22/99, 25/99, 6/00, 8/00, 13/00, 17/00, 23/00, 3/01, 5/01, 6/01, 7/01, 9/01, 14/01, 16/01, 21/01, 23/01, 2/02, 7/02, 8/02, 11/02, 18/02, 20/02, 3/03, 5/03, 8/03, 16/03, 20/03, 21/03
§ 8 č. 6/94, 20/97	§ 16 odst. 2 č. 4/97, 5/97, 7/97, 11/97, 12/97, 13/97, 18/97, 2/98, 3/98, 6/98, 8/98, 9/98, 10/98, 11/98, 13/98, 15/98, 16/98, 17/98, 20/98, 23/98, 1/99, 2/99, 5/99, 6/99, 9/99, 11/99, 17/99,
§ 15 č. 2/96	
§ 20 č. 17/97	
§ 26 č. 6/94, 4/95, 9/95, 6/97, 7/97, 11/97, 18/97, 20/97, 6/98, 20/98, 27/98, 3/99, 9/99, 11/99	
§ 39 č. 4/96	
Stavovský předpis ČAK č. 20 ze dne 7. 1. 1994 – kárný řád	
§ 21 č. 11/95, 4/96	
§ 30 č. 10/95	
§ 31 č. 2/95	
Vládní nařízení č. 303/1995 Sb., o minimální mzdě	
§ 2 odst. 1 písm. b) č. 1/03	
Zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění zák. č. 210/1999 Sb.	
§ 1 odst. 2 č. 12/03	
§ 2 odst. 1 č. 6/99	

SOUHRNNÝ REJSTŘÍK PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

18/99, 19/99, 22/99, 25/99, 6/00, 8/00, 10/00, 13/00, 17/00, 19/00, 23/00, 3/01, 4/01, 5/01, 6/01, 7/01, 9/01, 11/01, 12/01, 14/01, 18/01, 19/01, 20/01, 21/01, 2/02, 7/02, 8/02, 1/02, 12/02, 18/02, 19/02, 20/02, 21/02, 2/03, 6/03, 7/03, 8/03, 12/03, 15/03, 16/03, 19/03, 20/03, 21/03	9/02, 13/02, 17/02, 19/02, 20/02, 21/02, 2/03, 3/03, 4/03, 5/03, 6/03, 7/03, 8/03, 9/03, 10/03, 11/03, 12/03, 14/03, 15/03, 16/03, 17/03, 18/03, 19/03, 21/02
§ 17 č. 5/97, 18/97, 19/97, 2/98, 3/98, 6/98, 8/98, 9/98, 10/98, 11/98, 14/98, 15/98, 18/98, 22/98, 25/98, 26/98, 1/99, 2/99, 5/99, 7/99, 9/99, 10/99, 12/99, 13/99, 16/99, 17/99, 18/99, 24/99, 25/99, 1/00, 6/00, 7/00, 8/00, 9/00, 12/00, 13/00, 14/00, 15/00, 17/00, 18/00, 19/00, 20/00, 22/00, 23/00, 3/01, 4/01, 6/01, 7/01, 8/01, 9/01, 10/00, 11/00, 13/00, 15/01, 16/01, 17/01, 21/01, 22/01, 2/02, 5/02, 6/02, 7/02, 8/02,	§ 19 č. 21/99, 22/99, 23/99, 25/99, 1/00, 24/00, 16/01, 10/02, 20/02 § 20 č. 2/98, 6/00, 10/02, 1/03 § 21 č. 4/98, 1/99, 4/99, 8/00, 11/00, 20/01, 16/02, 5/03, 13/03 § 22 č. 2/02, 16/02, 5/03, 13/03 § 24 č. 8/99, 4/01 § 25 č. 12/00, 21/00, 14/01 § 29 odst. 1 . . . č. 9/00, 9/01, 4/02, 13/02, 14/03 § 29 odst. 2 č. 19/01, 14/02, 22/02 § 32 odst. 1 písm. a) (před novelou) č. 8/97, 13/97, 2/98, 3/98, 4/98, 6/98, 7/98, 9/98, 10/98, 11/98, 12/98, 16/98, 18/98, 21/98, 22/98, 23/98, 24/98, 25/98, 1/99, 5/99, 8/99, 10/99, 11/99, 12/99, 19/99, 21/99, 24/99, 1/00, 2/00, 19/00, 5/01, 8/01

SOUHRNNÝ REJSTŘÍK PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

§ 32 odst. 1 písm. b) (před novelou) č. 11/97	§ 32 odst. 5 č. 12/00, 18/00, 12/01, 15/01, 22/02, 6/03
§ 32 odst. 1 písm. c) (před novelou) č. 2/97, 5/97, 6/97, 7/97, 18/97, 19/97, 3/00, 7/00, 8/00, 9/00, 10/00, 11/00, 14/00, 20/00, 11/01, 13/01	§ 33 odst. 2 č. 12/97 § 33a č. 3/01, 6/01, 7/01, 9/01, 12/01, 13/01, 16/01, 18/01, 21/01, 2/02, 3/02, 6/02, 7/02, 8/02, 11/02, 12/02, 14/02, 16/02, 20/02, 2/03, 3/03, 4/03, 5/03, 6/03, 10/03, 12/03, 14/03, 15/03, 16/03, 17/03, 21/03
§ 32 odst. 1 písm. d) (před novelou) č. 16/97, 16/00	
§ 32 odst. 3 písm. a) (po novele) č. 5/00, 6/00, 21/00, 22/00, 3/01, 6/01, 11/02, 16/02, 17/02, 19/02, 21/02, 2/03	
§ 32 odst. 3 písm. b) (po novele) č. 8/03	
§ 32 odst. 3 písm. c) (po novele) č. 15/00, 17/00, 23/00, 9/01, 10/01, 16/01, 18/01, 22/00, 2/02, 3/02, 5/02, 6/02, 8/02, 9/02, 12/02, 18/02, 1/03, 5/03, 7/03, 9/03, 10/03, 11/03, 12/03, 16/03, 17/03, 18/03, 19/03	§ 34 odst. 1 (po novele) č. 19/00 § 35c odst. 2 č. 4/02 § 38 odst. 1 a 2 č. 12/99, 4/03 § 40 č. 1/01 § 44 odst. 3 písm. c) č. 18/03 § 46 odst. 4 č. 6/97, 7/97, 11/97, 3/98, 4/98, 6/98, 7/98, 12/98, 9/99, 11/99, 13/99, 14/99, 15/99, 17/99, 21/99, 25/99, 8/00, 11/00, 13/00, 17/00, 20/00, 9/01, 14/01, 19/01, 22/01, 1/03
§ 32 odst. 3 písm. d) (po novele) č. 4/01, 9/01, 14/03, 20/03	§ 55 odst. 1 č. 18/03 § 55e č. 2/01, 4/02, 14/03, 18/03
§ 32 odst. 3 písm. e) (po novele) č. 13/02, 3/03, 15/03, 21/03	§ 62 odst. 3 č. 10/97

SOUHRNNÝ REJSTŘÍK PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Stavovský předpis ČAK č. 1 o převzetí některých předpisů přijatých ČAK a KPP do 30. 6. 1996 jako stavovských předpisů podle zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii	§ 23 písm. b) č. 12/00 § 23 písm. c) č. 15/96, 14/97, 14/98, 18/98, 20/99, 22/99, 17/00, 19/00, 20/00, 15/02, 13/03
čl. 5 bod 2 č. 6/97, 7/97, 11/97, 6/98, 16/98, 17/99	§ 24 odst. 2 č. 17/98, 18/98, 21/98, 2/99, 4/00, 12/00, 10/01, 14/01, 15/01, 3/02, 5/02, 6/02, 8/02, 1/03, 7/03, 16/03, 17/03, 20/03
č. 6 č. 8/98	
Vyhl. min. sprav. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)	§ 24 odst. 3 písm. a) č. 4/97, 4/00, 13/01 § 24 odst. 3 písm. b) č. 13/00
§ 3, § 4, § 5 č. 2/01	§ 25 č. 3/97, 21/02
§ 11 odst. 1 č. 22/98, 5/99, 2/02, 6/02, 2/03, 19/03	§ 26 odst. 2 č. 8/01
§ 11 odst. 3 č. 5/99	§ 27 odst. 1 č. 17/99, 9/01, 14/02, 7/03, 11/03, 17/03, 18/03
Vyhl. min. sprav. č. 244/1996 Sb., kterou se stanoví kárný řád (advokátní kárný řád) ve znění vyhl. č. 246/1999 Sb.	§ 28 č. 2/99, 9/01, 17/03 § 30 písm. b) č. 5/98, 25/99, 7/00, 20/03
§ 6 odst. 1 č. 20/97, 26/98, 7/99	§ 31 č. 14/02, 12/03, 19/03, 20/03
§ 7 odst. 3 č. 26/98, 7/99	§ 32 písm. a) č. 8/01, 6/03
§ 11 odst. 1 č. 12/97, 18/99, 10/02	§ 32 písm. c) č. 21/01, 23/01, 4/02, 11/03
§ 12 odst. 1 č. 26/98, 7/99	§ 39 odst. 1 (po novele) č. 2/01, 1/03
§ 16 odst. 2 č. 9/99, 13/99, 14/03	§ 24 odst. 3 č. 14/02, 12/03
§ 23 písm. a) č. 24/00, 15/01, 19/01	§ 30 písm. b) č. 5/98, 25/99 § 32 písm. a) č. 8/01 § 32 písm. c) č. 21/01, 23/01

SOUHRNNÝ REJSTŘÍK PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Stavovský předpis ČAK	
č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů ČR	
čl. 1 odst. 2	č. 12/99
čl. 4 odst. 1	č. 19/97, 6/98, 9/98, 10/98, 11/98, 18/98, 2/99, 5/99, 12/99, 16/99, 17/99, 22/99, 24/99, 5/00, 6/00, 7/00, 8/00, 17/00, 19/00, 23/00, 3/01, 4/01, 6/01, 7/01, 8/01, 10/01, 16/01, 19/01, 23/01, 2/02, 6/02, 6/02, 7/02, 8/02, 9/02, 11/02, 12/02, 18/02, 19/02, 20/02, 21/01, 2/03, 3/03, 4/03, 5/03, 8/03, 9/03, 10/03, 11/03, 12/03, 14/03, 15/03, 16/03, 17/03, 18/03, 19/03, 21/03
čl. 4 odst. 2	č. 6/98, 22/99, 5/00, 15/00, 3/01, 4/01, 10/01, 19/01, 9/02, 20/02, 3/03, 13/03, 15/03, 21/03
čl. 4 odst. 3	č. 19/97, 10/98, 11/98, 2/99, 24/99, 8/00, 22/01
čl. 5 odst. 1	č. 7/98, 12/99, 16/99, 4/03
čl. 6 odst. 1	č. 2/98, 7/98, 1/99, 22/99, 8/00, 19/01, 21/01, 20/02, 11/03, 21/03
čl. 6 odst. 2	č. 11/02, 8/03, 20/03
čl. 6 odst. 4	č. 1/99
čl. 9 odst. 1	č. 1/99, 13/99, 16/99, 21/99, 22/99, 25/99, 4/00, 6/00, 8/00, 13/00, 17/00, 9/01, 23/01, 5/02, 7/02, 12/02, 18/02, 21/02
čl. 9 odst. 2	č. 9/99, 17/99, 18/99, 22/99, 7/01, 15/01, 20/02, 3/03, 21/03
čl. 9 odst. 3	č. 16/99
čl. 9 odst. 4	č. 3/98, 22/98, 13/99, 8/00, 20/00, 8/01, 15/01, 7/02
čl. 10 odst. 1	č. 22/98, 5/99, 2/02, 6/02, 19/03
čl. 10 odst. 2	č. 20/01
čl. 11 odst. 1	č. 21/98, 24/99, 3/00, 7/00, 22/00, 11/01, 7/03
čl. 16 odst. 1	č. 14/98, 26/98, 2/99, 7/99, 16/99, 9/00, 13/02, 21/02, 14/03
čl. 16 odst. 2	č. 2/99, 12/00, 6/03
čl. 16 odst. 3	č. 14/98, 26/98, 7/99, 16/99, 9/00, 14/03

SOUHRNNÝ REJSTŘÍK PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

čl. 16 odst. 4 č. 12/00, 21/00,
21/02

čl. 17 odst. 1 č. 6/98, 18/98,
1/99, 14/00, 17/03,
20/03

čl. 17 odst. 2 č. 11/98

čl. 17 odst. 3 č. 11/98, 2/99,
14/00, 19/00, 22/01,
7/03

čl. 19 odst. 1 č. 24/99

čl. 25 odst. 1 č. 13/00, 17/00

čl. 25 odst. 3 č. 25/98, 10/99,
1/00, 18/00

čl. 28 č. 24/99, 1/00

čl. 29 odst. 1 č. 6/03

čl. 31 odst. 1 č. 24/98, 25/98,
10/99, 1/00, 18/00

čl. 32 odst. 2 č. 24/98, 1/00

**Stavovský předpis č. 2/1996
Věstníku, – organizační řád
ze dne 2. 12. 1996**

čl. 59 odst. 2 č. 8/00, 11/00

Stavovský předpis ČAK

**č. 6/1998 Věstníku,
kterým se stanoví pravidla
pro výkon substitučního oprávnění
koncipientů a jiných zaměstnanců
advokáta**

čl. 1, 2 a 6 č. 23/01

Stavovský předpis ČAK

**č. 3/1999 Věstníku,
kterým se schvaluje organizační
řád ČAK**

§ 38 odst. 3 č. 9/01, 22/01

Stavovský předpis ČAK

**č. 9/1999 Věstníku,
kterým se stanoví některé
podrobnosti o dokumentaci
advokáta vedené při poskytování
právních služeb**

čl. 1 a 2 č. 17/00, 21/00,
9/01, 22/01, 21/02

POZNÁMKY
